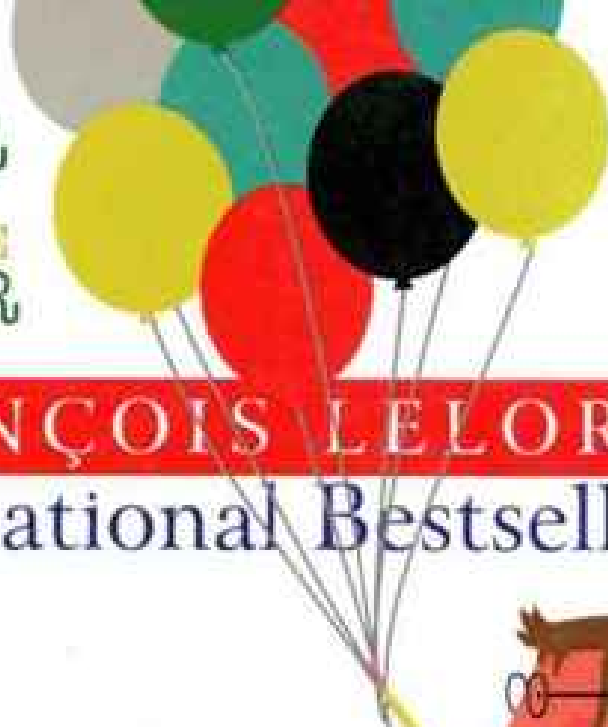

LE VOYAGE
D'HECTOR
OU LA
RECHERCHE
DU BONHEUR

FRANÇOIS LELORD
International Bestseller

HECTOR &

tiểu thuyết

hành trình thú vị đi tìm

hạnh phúc

First News

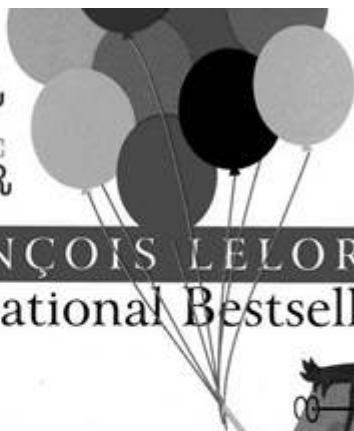

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

LE VOYAGE
D'HECTOR
OU LA
RECHERCHE
DU BONHEUR

FRANÇOIS LELORD
International Bestseller

HECTOR &

hành trình thú vị đi tìm

hạnh phúc

tiểu thuyết

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Thông tin sách

Tác phẩm: **Hector và hành trình thú vị đi tìm hạnh phúc**
Original title: **Le Voyage d'Hector ou la Recherche du Bonheur**
(Hector #1)

Tác giả: **François Lelord**

Người dịch: **Dương Ngọc Hân**

Công ty phát hành: **First News**

Nhà xuất bản: **NXB Tổng hợp TP.HCM**

Trọng lượng: **190g**

Kích thước: **13 x 20.5 cm**

Số trang: **208**

Ngày xuất bản: **03/2013**

Giá bìa: **56.000 đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Tâm lý - Hải hước**

Thông tin ebook

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **08/10/2015**

Dự án ebook #172 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Giới thiệu

Hector là một bác sĩ tâm thần học, công việc hằng ngày của anh là lắng nghe các bệnh nhân của mình. Đó là một công việc không dễ dàng, cực kỳ mệt mỏi vì việc lắng nghe không hề đơn giản, nhất là các câu chuyện đó đều buồn chán và bế tắc.

Vì nỗi buồn phiền và lại không thể có phương hướng xử lý bế tắc, không thể bước ra khỏi “mê cung” bấn loạn trong tâm trạng của mình mà khách hàng mới phải đến phòng mạch gặp Hector. Và từ từ, theo năm tháng, càng thành công, càng gặp gỡ và tư vấn cho nhiều khách hàng, Hector càng cảm thấy chán chường và mệt mỏi. Anh có thể thấy rõ ràng là mình không thể giúp cho tất cả mọi người được hạnh phúc.

Đã đến lúc Hector cần một kỳ nghỉ. Anh nghĩ vậy và anh quyết định kết hợp kỳ nghỉ ấy với một việc nghe có vẻ kỳ lạ: lên đường đi tìm bí mật của hạnh phúc. Nếu hạnh phúc có bí mật, anh phải tìm ra nó. Và kỳ nghỉ bắt đầu từ đất nước Trung Quốc.

Trên chuyến bay đến Trung Quốc, với chi tiết bất ngờ được rơi vào khoang hạng nhất, ngự trị trên chiếc ghế vô cùng thoải mái vốn dành riêng cho các thương gia, Hector bỗng nhận ra, niềm vui của anh có vẻ như lớn hơn và khác hẳn với trạng thái tâm lý của anh bạn đồng hành ghế bên, mặc dù điều kiện và phương tiện mà hai người đang thụ hưởng giống y hệt như nhau.

Hector đã bắt đầu việc tìm hiểu về hạnh phúc như vậy đó, chưa có gì nhiều nhưng anh đã tìm ra được một vài điều như: “Bài học số 1: Sự so sánh có thể làm hỏng niềm hạnh phúc bạn đang có” hay như “Bài học số 2: Hạnh phúc thường đến khi ta ít mong chờ nhất”. Nhưng mọi thứ còn rất thú vị ở phía trước, và hành trình của Hector không còn đơn giản như một kỳ nghỉ thông thường.

Ở Trung Quốc, Hector gặp Édouard, một người bạn của anh. Cũng chính tại đây, anh đã gặp Ying Li xinh đẹp. Cô gái đã chiếm một phần lớn tâm tư của anh trong suốt cả hành trình. Nhưng anh không thể dừng lại ở Trung Quốc, bởi anh đã có bạn gái, Clara, và Ying Li làm một công việc phức tạp nên không dễ dàng rời khỏi Trung Quốc để đi cùng Hector.

Hector tiếp tục hành trình đến các đất nước khác, gặp nhiều người bạn mới, thú vị và hấp dẫn, đặc biệt là có thể trả lời rất nhiều câu khác nhau về hạnh phúc và bất hạnh. Có lúc, anh đã gặp nguy hiểm, cận kề với cái chết, tưởng chừng như không thể vượt qua, để rồi, cơ may sống sót đột nhiên hiện ra nhờ những suy nghĩ thông minh nhất, cũng chính là hệ quả tất yếu của tư duy về hạnh phúc và bất hạnh.

Bản ghi chép của anh ngày càng dày đặc hơn các bài học về hạnh phúc. Cuối cùng, liệu rằng Hector có tìm được bí mật thật sự của hạnh phúc hay không?

Là một quyển sách về tư duy sống nhưng với cách kể chuyện linh hoạt, văn phong duyên dáng của François Lelord, bạn đọc sẽ có cảm giác đây là một cuốn tiểu thuyết hơn là những bài học khô cứng, giáo điều - một tiểu thuyết lãng mạn nhưng ẩn chứa rất nhiều bài học quý giá được đúc rút từ thực tiễn về con đường kiếm tìm hạnh phúc.

Hạnh phúc có hình hài như thế nào và vì sao có một số người dễ dàng có được hạnh phúc còn người khác lại phải vật vã khó khăn? Có thể bạn sẽ tìm được câu trả lời của mình qua hành trình tìm hạnh phúc của Hector, một hành trình thú vị, đầy tính nhân văn mà ai cũng nên bắt đầu để có câu trả lời thỏa đáng về hạnh phúc cho chính mình.

Điều đặc biệt là, đọc xong cuốn sách, bạn sẽ hiểu không cần phải ngay lập tức đặt vé máy bay đến Trung Quốc hay đi chu du vòng quanh thế giới như con đường mà Hector đã đi, chỉ cần thực sự bước chân lên con đường mênh mông bí ẩn trong nội tâm sâu kín của mỗi người, bạn sẽ

khám phá ra chân giá trị lớn nhất của cuộc đời, để từ đó, nhận thức và hành động cho mỗi sự xuất hiện trên đời đều trở nên ý nghĩa và cao cả.

Thông tin về tác giả

Bác sĩ tâm thần học Francois Lelord đã có một sự nghiệp thành công tại quê hương Pháp và cả tại Mỹ - nơi ông theo đuổi nghiên cứu sau tiến sĩ ở trường Đại học California, Los Angeles (UCLA). Ông là đồng tác giả của nhiều quyển sách tự hoàn thiện bản thân và đã tư vấn cho nhiều công ty quan tâm tới việc làm giảm căng thẳng cho các nhân viên của họ.

Trong một chuyến đi đến Hồng Kông nhằm tư vấn về cuộc sống riêng tư và nghề nghiệp của mình, nhân vật Hector đã nảy ra trong đầu ông, và rồi ông viết Hector và hành trình tìm hạnh phúc. Sau thành công to lớn của Hector, đầu tiên là ở Pháp, rồi ở Đức và nhiều nước khác nữa, ông đã dành nhiều thời gian hơn cho việc viết lách và du lịch, và tại thời điểm đỉnh cao của dịch bệnh SARS, ông có mặt tại Việt Nam, hành nghề bác sĩ tâm thần học cho một tổ chức phi chính phủ của Pháp chuyên giúp đỡ phẫu thuật tim cho các bệnh nhi nghèo. Cũng trong thời gian ở Việt Nam, ông đã gặp người vợ thân yêu của mình. Hiện tại, họ đang sinh sống tại Thái Lan.

Francois Lelord đã viết ba quyển tiếp theo về các cuộc hành trình của Hector: Hector và hành trình vất vả tìm Tình yêu, Hector và sự kỳ diệu của Tình bạn, Hector và cuộc chiến dành lại thời gian đã mất. Hiện tại, First News đang biên dịch cuốn tiếp theo với tựa dự kiến “Hector và

hành trình vất vả tìm Tình yêu”, hứa hẹn sẽ sớm tái ngộ bạn đọc trong Mùa Xuân 2013 này.

Mục lục

Lời giới thiệu

Hector không hài lòng về chính mình

Hector hồ nghi

Hector có một phát hiện quan trọng

Hector đến Trung Quốc

Hector và bữa tối tuyệt vời

Hector tiến gần đến hạnh phúc

Hector không hạnh phúc

Hector tiến gần đến sự thông thái

Phát kiến mới của Hector

Hector không yếu lòng

Hector cảm thấy buồn

Hector gặp gỡ một người bạn tốt

Bước ngoặt của Hector

Hector và bài học về nỗi bất hạnh

Hector học một bài học mới

Hector tìm ra nguyên nhân vì sao trẻ con hay cười

Hector gặp nạn

Hector suy ngẫm về cái chết của chính mình

Hector lạnh trí

Hector ăn mừng

Hector ra tay nghĩa hiệp

Hector có cơ hội học thêm về lịch sử và địa lý

Giấc mơ của Hector

[Hector đến bãi biển và làm vài phép tính](#)

[Hector học về cuộc sống gia đình](#)

[Hector phát hiện mình không hoàn toàn ngốc nghếch](#)

[Hector học cách đo lường hạnh phúc](#)

[Hector không lên sao Hỏa](#)

[Hector quan sát một thử nghiệm](#)

[Hector hồi tưởng lại những bước đi đã qua](#)

[Hector và năm nhóm hạnh phúc](#)

[Hector có một hành trình tốt đẹp](#)

[Lời cảm ơn](#)

Lời giới thiệu

Chuyến phiêu lưu tìm hạnh phúc để nhận ra chân giá trị lớn lao

Con người luôn muốn hướng tới cuộc sống hạnh phúc, thoát ra khỏi khổ đau.

Trên con đường đi tìm hạnh phúc, mỗi người cố gắng xây dựng cho mình một chân lý hoặc theo đuổi một triết lý tâm đắc được chỉ dẫn từ một ai đó. “*Hector và hành trình thú vị đi tìm hạnh phúc*” (tác giả François Lelord) không chỉ chứa đựng và chỉ rõ những chân lý đơn thuần, cũng không chỉ mô tả, phân tích kỹ năng sống. Cuốn sách nhỏ với văn phong nhẹ nhàng, lãng mạn, với triết lý và sự trải nghiệm sâu sắc ẩn chứa trong từng câu chữ đã làm lay động trái tim người đọc bằng một câu chuyện hấp dẫn, độc đáo, gay cấn, một cuộc phiêu lưu thật sự để tìm ra được bí mật của hạnh phúc.

Tác giả của quyển sách, François Lelord, làm nghề bác sĩ chuyên ngành tâm thần, một nghề đặc biệt vì phải thường xuyên đối diện với những người đau khổ và bất hạnh về mặt tinh thần. Những “khách hàng” của phòng mạch đó có thực sự là bệnh nhân? Từ nghề nghiệp của mình, François Lelord xây dựng hình tượng Hector rất thú vị. Bằng chuyến viễn du, phiêu lưu đến nhiều nước, chàng bác sĩ trẻ tuổi Hector đã trải qua nhiều thử thách, hiểm nguy, vượt qua tất cả, kể cả phút giây cận kề cái chết, với trí thông minh cảm xúc tuyệt vời, sống thật với chính mình, trần trụi cùng nội tâm sâu sắc của mình, quan sát và chiêm nghiệm thế giới để cuối cùng tìm ra được bài học về hạnh phúc.

Là một bác sĩ chuyên khoa tâm thần, tôi rất đồng cảm với tác giả và tán phục ông vì những bài học về hạnh phúc mà ông dày công nghiên cứu và đưa vào tác phẩm này một cách rất sinh động và dễ hiểu.

Cuốn sách đã nhận được sự hưởng ứng rất nồng nhiệt của độc giả nhiều nước trên thế giới và nay được First News - Trí Việt giới thiệu tại Việt Nam.

Tôi trân trọng giới thiệu với quý độc giả cuốn sách về chuyến phiêu lưu tìm hạnh phúc mà bất cứ ai cũng nên thử bắt đầu này. Hy vọng, thay vì các toa thuốc, quyển sách sẽ là hành trang giúp chữa lành những vết thương trong tâm hồn của các bạn trên con đường tìm kiếm hạnh phúc.

Bác sĩ Lâm Hiếu Minh

Bệnh viện Tâm thần TP. HCM

Hector không hài lòng về chính mình

Ngày xưa ngày xưa có một bác sĩ tâm thần trẻ tuổi tên là Hector, anh cảm thấy không mấy hài lòng về bản thân.

Hector không hài lòng về chính mình, dù vẻ ngoài anh trông như một bác sĩ tâm thần thực thụ: đôi kiềng tròn khiến anh trông rất trí thức, anh biết cách vừa lắng nghe người khác một cách đồng cảm vừa gật gù “ừm ừm”, thậm chí anh còn có một bộ ria manh mảnh mà anh hay vôn vê mỗi khi cần suy nghĩ một vấn đề phức tạp nào đó.

Phòng mạch của Hector trông cũng rất giống văn phòng của một nhà tâm thần học. Trong phòng có một chiếc trường kỷ cũ (quà của mẹ nhân dịp anh dọn đến đây), vài bức tượng chép của Ai Cập và Ấn Độ, và một kệ to chứa đầy những quyển sách phức tạp, vài cuốn phức tạp đến mức anh chưa bao giờ xem qua.

Nhiều người muốn gặp Hector không chỉ bởi anh trông giống một bác sĩ tâm thần thực sự, mà còn vì anh có một bí quyết mà chỉ những bác sĩ giỏi mới có - điều mà bạn sẽ chẳng thể nào học được ở trường đại học: quan tâm thực sự đến người khác.

Lần đầu tiên gặp một bác sĩ tâm thần, người ta thường sẽ cảm thấy hơi bối rối. Họ cứ lo rằng bác sĩ sẽ nghĩ mình có vấn đề về thần kinh, dù vẫn biết ông đã quá quen với những chuyện như vậy. Hoặc họ sợ rằng ông sẽ cho rằng chuyện của họ không đủ nghiêm trọng và bảo họ hãy mang nỗi buồn phiền của mình mà trút đi chỗ khác. Cả khi đã hẹn gặp và giữ đúng lịch hẹn, khi đã quyết định kể lại chi tiết những rối rắm nho nhỏ thất thường, những suy nghĩ lạ lùng khiến họ đau đầu mà trước đó họ chưa từng thổ lộ với ai, những nỗi sợ hãi mơ hồ hay nỗi buồn sâu thẳm vẫn ngăn trở họ tận hưởng trọn vẹn cuộc sống, thì họ vẫn lo rằng mình không

bày tỏ mọi thứ được thấu đáo mà sẽ khiến cho câu chuyện trở nên buồn chán không đầu không đuôi, khiến cho bác sĩ phát chán với họ. Tất nhiên là đôi lúc các bác sĩ tâm thần cũng chán chường và mệt mỏi. Nếu không quen, bạn sẽ tự hỏi không biết họ có đang thực sự lắng nghe mình hay không.

Nhưng với Hector thì chuyện này gần như chưa bao giờ xảy ra. Anh luôn nhìn thẳng vào khách hàng khi họ đang kể, gật đầu khích lệ, miệng “ừm ừm” cảm thông, tay xoắn tít bộ ria mép manh mãnh của mình và đôi khi còn ngắt lời: “Khoan khoan, giải thích lại tôi nghe chỗ đó xem nào. Tôi chưa rõ lắm...”. Ngoại trừ những lúc anh quá mệt mỏi, còn không thì mọi người đều cảm thấy Hector hoàn toàn lắng nghe họ, nghe một cách chăm chú.

Thế là người người quay trở lại với anh, đăng ký hàng lô hàng lóc các cuộc hẹn, giới thiệu anh với bạn bè mình, rồi còn kể về anh với các bác sĩ điều trị của mình - những người sẽ lại gửi các bệnh nhân khác đến cho anh. Chẳng mấy chốc, Hector phải dành cả ngày dài cho việc lắng nghe người khác và phải trả bọn tiền thuế, cho dù anh lấy phí tư vấn không hề cao. (Mẹ anh vẫn luôn bảo anh phải tính phí nhiều hơn nữa, nhưng anh lại nghĩ mình không nên như vậy chút nào).

Anh tính phí tư vấn của mình khá thấp, điển hình là thấp hơn bà Irina - một bà đồng khá nổi tiếng. Bà nói với anh: “Bác sĩ, anh nên tăng phí lên đi chứ!”.

“Tôi nghe khuyên như vậy nhiều rồi.” - Hector trả lời.

“Tôi nói là để tốt cho anh thôi, bác sĩ à. Tôi có thể nhìn thấy được điều gì là tốt cho anh mà.”

“Chắc rồi. Thế dạo này bà nhìn ra sao?”

Cần phải giải thích rằng bà Irina phải tìm đến Hector bởi vì bà không còn

nhìn thấy tương lai được nữa. Trái tim bà đã nát tan sau khi một người đàn ông bỏ rơi bà, và từ đó bà không thể nhìn thấy được chính xác. Là một người thông minh, bà vẫn có thể nói với khách hàng của mình vài điều hay ho, nhưng vốn không phải là người chỉ nói những điều không thành thật, nên bà thật sự lo lắng vì mình không còn nhìn được như trước. Và thế là Hector kê cho bà đơn thuốc dành cho người đang cảm thấy hết sức buồn phiền. Dần dần, bà lấy lại được khả năng nhìn thấy tương lai của mình.

Hector không biết phải nghĩ gì về điều này.

Anh không chỉ thành công nhờ biết cách lắng nghe người khác. Anh còn biết tất cả các mảnh lối trong nghề nghiệp của mình.

Đầu tiên, anh biết cách trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác. Lấy ví dụ, khi một người hỏi anh: “Anh có nghĩ là tôi sẽ khá hơn không, bác sĩ?” thì anh sẽ trả lời: “Khá, đối với ông là như thế nào?”. Bằng cách này, Hector giúp khách hàng của mình tự nghĩ về những vấn đề của họ và tìm ra cách để thoát khỏi vấn đề ấy.

Anh cũng rành về thuốc thang. Thuốc thang trong ngành tâm thần học khá đơn giản, bởi chỉ có bốn nhóm thuốc chính để kê đơn: nhóm buồn phiền - thuốc chống trầm cảm, nhóm lo sợ - thuốc giải lo âu, nhóm có những suy nghĩ lạ đời và nghe giọng lạ trong đầu - thuốc chống loạn thần, và nhóm tránh hưng phấn hay trầm cảm thái quá - thuốc ổn định khí sắc.

Thực tế có phức tạp hơn bởi mỗi nhóm thuốc như vậy có ít nhất một chục nhãn hiệu khác nhau, tất cả đều mang những cái tên buồn cười được điều chế một cách đặc biệt, và nhiệm vụ của bác sĩ tâm thần là tìm ra thứ thích hợp nhất cho bệnh nhân của mình. Thuốc cũng giống như món tráng miệng: không phải ai cũng thích loại giống nhau.

Khi một mình thuốc thang là chưa đủ, hoặc khi bệnh nhân cần nhiều hơn

nữa, Hector có cách khác để giúp họ: liệu pháp tâm lý. Đó là một cái tên phức tạp cho việc giúp đỡ người khác bằng cách khá đơn giản là lắng nghe và trò chuyện cùng họ.

Nhưng không phải trò chuyện một cách linh tinh vớ vẩn đâu nhé, mà phải tuân theo một phương pháp đặc biệt. Cũng như với thuốc, liệu pháp tâm lý có nhiều loại khác nhau, một vài trong số đó được phát minh ra bởi những người đã qua đời từ lâu. Hector cũng học được một phương pháp được sáng chế từ những người còn đang sống, dù họ đã khá già. Theo phương pháp này, bác sĩ tâm thần cần trò chuyện với bệnh nhân nhiều như là lắng nghe họ vậy. Phương pháp này có tác dụng khá tốt, đặc biệt với những người đã từng gặp những bác sĩ tâm thần hiếm khi chịu trò chuyện với bệnh nhân. Đây là điều mà bệnh nhân không thể quên được.

Trong trường hợp của bà Irina, Hector không dùng nhiều liệu pháp tâm lý bởi mỗi khi anh chuẩn bị hỏi bà một câu hỏi nào đó thì y như là bà lại nói: “Tôi biết anh định hỏi tôi điều gì rồi, bác sĩ”.

Điều chán nhất là bà thường (không phải luôn luôn) đúng.

Thế đấy, với khả năng sử dụng các ngón nghề của mình - thuốc thang, liệu pháp tâm lý và bí quyết thể hiện sự quan tâm một cách chân thành đến người khác - Hector thực sự là một bác sĩ tâm thần giỏi. Phải nói là anh cũng thành công như các bác sĩ giỏi khác, bác sĩ tim mạch chẳng hạn. Anh đã chữa lành hoàn toàn cho một số bệnh nhân của mình. Số khác, anh giúp họ cảm thấy khỏe khoắn, miễn là hàng ngày họ dùng toa thuốc do anh kê đơn và thỉnh thoảng đến trò chuyện cùng anh. Và cuối cùng, anh giúp một số bệnh nhân khác sống chung với hoàn cảnh của họ bằng cách làm cho nó trở nên dễ chịu đựng hết mức có thể.

Thế mà Hector vẫn cảm thấy không hài lòng về chính mình.

Anh cảm thấy không hài lòng về chính mình bởi anh có thể thấy rõ ràng

là mình không thể giúp cho tất cả mọi người được hạnh phúc.

Hector hồ nghi

Phòng khám của Hector nằm trong một thành phố lớn với những đại lộ thênh thang và những tòa nhà cổ kính đẹp đẽ.

Thành phố này khác với phần lớn những thành phố lớn khác trên thế giới: cư dân dư dả đồ ăn; nếu bị bệnh tật, họ được điều trị miễn phí; trẻ con hết thầy đều đến trường, và phần lớn mọi người ai cũng có công ăn việc làm. Để giải trí, họ có thể đến các rạp chiếu bóng có rất nhiều suất chiếu với giá không hề đắt, đến các bảo tàng, hồ bơi và thậm chí lái xe đạp quanh các địa điểm đặc biệt mà chẳng bao giờ lo chuyện bị va quệt. Người dân cũng có thể xem rất nhiều kênh truyền hình khác nhau, đọc tất cả các thể loại báo chí, và các nhà báo hoàn toàn được tự do viết bất cứ điều gì họ muốn. Ai cũng có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, thậm chí điều này trở thành vấn đề rắc rối với một số người không đủ tiền chi cho các kỳ nghỉ.

Dù mọi thứ đều tốt đẹp hơn phần lớn các thành phố lớn khác trên thế giới, nhưng vẫn có một số người chỉ đủ tiền để duy trì cuộc sống tối thiểu, vẫn có một số trẻ em không chịu nổi việc học hành và có hạnh kiểm xấu, hoặc thậm chí là không có cha mẹ chăm sóc. Vẫn có không ít người lớn không có việc làm hoặc có hoàn cảnh bất hạnh nên cố uống rượu hay dùng thuốc để cảm thấy mình đỡ hơn. Nhưng những người như vậy không sống gần khu Hector sống. Hector chỉ biết đến sự tồn tại của họ vì anh đã điều trị cho rất nhiều người trong số họ tại bệnh viện nơi anh làm việc. Và kể từ lúc đó, anh tiếp tục đến bệnh viện mỗi thứ tư thay vì trở về phòng khám của mình. Đó cũng là nơi anh gặp được những người như Roger, người anh đã hỏi:

“Ông uống thuốc của mình chưa, Roger?”.

“Vâng, vâng, Thượng đế là vị chẵn chẵn, Ngài đưa đường chỉ lối cho tôi.”

“Tôi chắc chắn là vậy rồi, nhưng ông đã uống thuốc của mình chưa?”

“Vâng, vâng, Thượng đế là vị chẵn chẵn, Ngài đưa đường chỉ lối cho tôi.”

Bạn thấy đấy, Roger tin rằng Thượng đế không ngừng trò chuyện với mình, điều mà người ta vẫn gọi là nghe giọng nói ở trong đầu, và ông luôn đáp lại rõ to. Vậy thì có vấn đề gì ở đây? - bạn có thể hỏi tôi như vậy. Vấn đề là khi Roger không uống thuốc, ông sẽ tự đối thoại với mình trên đường phố - đôi khi bằng giọng rất to nếu ông có làm vài ly trước đó - và những người thiếu tử tế sẽ cười nhạo ông. Roger vốn là người to khỏe nên những chuyện này thường kết thúc chẳng mấy êm đẹp, và ông sẽ quay lại định cư ở bệnh viện tâm thần trong một thời gian dài.

Roger có nhiều vấn đề rắc rối khác nữa: ông chưa từng có cha mẹ để nhận được sự chăm sóc, yêu thương; ông học hành trầy trật; và từ khi ông bắt đầu trò chuyện cùng Thượng đế của mình thì chẳng ai muốn nhận ông vào làm cả. Và thế là Hector cùng với một nữ cán sự xã hội đã phải điền vào từng xấp giấy tờ để Roger có thể tiếp tục ở lại trong căn phòng bé xíu ở khu vực mà chắc chắn bạn sẽ không thích sống cùng.

Ở phòng khám của Hector, mọi sự rất khác với bệnh viện: bệnh nhân tới tìm anh đều là người được học hành tới nơi tới chốn, được nuôi dưỡng bởi cả mẹ lẫn cha, và có công ăn việc làm đàng hoàng. Hoặc nếu có mất việc thì họ cũng dễ dàng tìm được việc ở chỗ khác. Họ thường ăn mặc đầu ra đó, biết cách kể lại câu chuyện của mình mà không phạm một lỗi ngữ pháp nào đáng kể, và những người phụ nữ thì đều khá xinh đẹp (điều này đôi khi còn là vấn đề rắc rối đối với Hector nữa kia).

Một vài người trong số họ bị rối loạn thực sự, hoặc phải chịu đựng nỗi

bất hạnh to lớn, và Hector thường thành công trong những trường hợp này bằng cách điều trị kết hợp liệu pháp tâm lý và thuốc men. Nhưng phần đông các khách hàng của anh không phải bị rối loạn và cũng chẳng phải chịu đựng nỗi bất hạnh thực sự nào như cha mẹ không đàng hoàng hay mất đi người thân yêu. Dù vậy, những người này cũng không cảm thấy hạnh phúc.

Lấy ví dụ như Adeline - một phụ nữ trẻ trung xinh đẹp thường xuyên đến điều trị ở chỗ Hector.

“Cô khỏe chứ?” - Hector hỏi cô.

“Anh hy vọng đến một ngày nào đó tôi sẽ nói là ‘tôi khỏe’ à?”

“Tại sao cô lại nghĩ là tôi hy vọng như vậy?”

“Hẳn là anh đã bắt đầu chán ngấy với những vấn đề của tôi rồi phải không?”

Điều Adeline nói không hẳn là sai, dù Hector thực sự khá thích cô. Adeline vốn là một người thành công trong công việc bán hàng của mình. Cô biết cách để bán những món hàng với giá cao hơn nhiều so với giá trị thật của chúng, vì vậy mà ông chủ rất ưu ái cô và thường thưởng cho cô những khoản hoa hồng lớn.

Thế nhưng chưa bao giờ Adeline thôi phàn nàn, đặc biệt là về đàn ông. Là một cô gái xinh đẹp, lúc nào cô cũng có một người đàn ông bên cạnh, nhưng những mối quan hệ đó thường chẳng đi đến đâu: hoặc người đàn ông đó tử tế nhưng lại không thú vị, hoặc là người thú vị nhưng không mấy tử tế, hoặc vừa không thú vị vừa không tử tế, khiến cô luôn phải tự hỏi tại sao mình lại dính đến họ cơ chứ. Cô đã tìm ra được một cách có thể khiến những người đàn ông thú vị trở nên tử tế hơn, là từ bỏ người ấy. Nhưng đến khi đó thì tất nhiên anh ta cũng chẳng còn thú vị gì nữa. Cần phải nói thêm rằng tất cả những người đàn ông ấy đều phải là người

thành đạt, bởi vì nếu không thành đạt thì họ chẳng có lấy một cơ hội mà đến gần Adeline.

Bằng cách đặt câu hỏi với Adeline, Hector cố làm cho cô hiểu rằng hạnh phúc không nhất thiết phải đến từ sự thú vị tốt cùng với người đàn ông cực kỳ thành đạt và hết sức tử tế (đặc biệt là khi bạn có thể tưởng tượng ra được mức độ “dễ dàng” thế nào để tìm thấy một người đàn ông vừa thành đạt vừa tử tế!). Nhưng điều này là rất khó khăn, bởi Adeline có những tiêu chuẩn cao với vợ.

Hector có một vài bệnh nhân tương tự như Adeline vậy. Anh cũng biết một số người đàn ông có suy nghĩ như Adeline: họ muốn có được người phụ nữ thú vị nhất mà cũng thành đạt và tử tế nhất. Trong công việc cũng vậy: họ muốn có một công việc tối quan trọng, nhưng việc đó cũng phải cho phép họ có được sự tự do để “tận hưởng cuộc sống” - như một số người nói. Ngay cả khi đã có được sự thành công nhất định trong công việc của mình, họ vẫn còn tự hỏi liệu mình có hạnh phúc hơn nếu làm một công việc nào khác hay không!

Nói chung, tất cả những người ăn mặc đẹp đẽ đó đều bảo rằng họ không thích cuộc sống của mình, họ nghi ngờ sự lựa chọn nghề nghiệp của mình, tự hỏi liệu mình có kết hôn hoặc gần như kết hôn với đúng người hay không, họ có cảm tưởng rằng mình đã bỏ lỡ điều gì đó rất quan trọng trong cuộc sống, rằng thời gian thì cứ trôi và bản thân họ không thể nào trở thành người như họ mong muốn.

Họ không hạnh phúc. Điều này không phải là một trò đùa bởi một số người trong số họ đã có ý nghĩ tự vẫn, và Hector đã phải luôn để mắt đến họ.

Anh bắt đầu tự hỏi không biết liệu mình có đặc biệt thu hút dạng người này hay không? Có thể có điều gì đó ở cái cách anh nói chuyện mà họ cảm thấy thích thú? Hay ở cái cách anh xoắn bộ ria khi nhìn họ, hay thậm chí do bức tượng Ấn Độ của anh?

Tại sao họ cứ chuyển tay nhau địa chỉ của anh, rồi ngày càng nhiều người đến phòng khám của anh. Có lần, anh hỏi các đồng nghiệp có kinh nghiệm hơn rằng họ có điều trị cho các bệnh nhân không thực sự bị rối loạn hay không. Những đồng nghiệp này nhìn anh như thể anh vừa đặt ra một câu hỏi ngớ ngẩn hết sức. Tất nhiên họ đâu chỉ điều trị cho các bệnh nhân bị rối loạn thực sự! Cũng như anh, họ gặp rất nhiều người đơn giản là không thỏa mãn với cuộc đời của mình và cảm thấy mình không được hạnh phúc. Từ những gì các đồng nghiệp này chia sẻ, Hector hiểu rằng họ cũng chẳng thành công gì hơn anh.

Có một điều thậm chí còn lạ lùng hơn nữa, đó là ở những nơi càng nhiều người có số phận may mắn thì càng tập trung nhiều bác sĩ tâm thần, và cứ mỗi tháng lại có thêm vài nhà tâm thần học khác đến gia nhập. Trên thực tế, nếu bạn nhìn vào bản đồ thế giới các nhà tâm thần học (loại này khó tìm lắm, nên bạn không cần phải thử tìm đâu), bạn sẽ thấy ở các nước giống như nơi Hector đang sống, số lượng các bác sĩ tâm thần có nhiều hơn hết thảy các nơi khác trên thế giới - những nơi dân cư sinh sống đông hơn gấp nhiều lần.

Điều này thú vị thật đấy, nhưng đối với Hector thì chẳng ích gì. Anh cảm thấy mình không thể giúp đỡ gì cho những người không hạnh phúc ấy. Mặc dù họ luôn thích quay trở lại phòng khám của anh, nhưng anh càng lúc càng thấy điều đó gây cho mình quá nhiều căng thẳng. Có một thực tế mà anh không thể bỏ qua được, đó là sau mỗi lần gặp gỡ những bệnh nhân không thỏa mãn với cuộc sống như thế, anh cảm thấy mệt mỏi hơn là với những bệnh nhân thực sự như Roger. Và bởi vì phải tiếp xúc ngày càng nhiều với những người “đau khổ không bất hạnh”, anh càng trở nên mệt mỏi và thậm chí cảm thấy ngay cả bản thân mình cũng có đôi chút bất hạnh. Anh bắt đầu tự hỏi liệu mình có chọn đúng nghề hay không, liệu mình có đang hạnh phúc với cuộc sống hay không, liệu mình có bỏ lỡ điều gì đó quan trọng trong cuộc sống hay không. Điều này càng khiến anh sợ hãi bởi anh không thể không đặt câu hỏi rằng liệu những con người không hạnh phúc này có phải đang lây lan cảm xúc của mình

ra xung quanh. Thậm chí có lần anh còn có suy nghĩ rằng mình dùng thuốc (anh biết vài đồng nghiệp của mình vẫn làm thế), nhưng suy đi nghĩ lại thì anh biết đây không phải là một giải pháp tốt.

Một ngày nọ, bà đồng Irina bảo anh: “Bác sĩ, tôi có thể thấy được rằng anh đang quá mệt mỏi rồi đây”.

“Ồ, thật lấy làm tiếc là điều đó lại hiện ra rõ ràng như vậy.”

“Anh nên đi nghỉ đâu đó đi, điều đó sẽ giúp ích cho anh đấy!”

Hector nghĩ đây là một ý tưởng hay: Tại sao anh lại không đi nghỉ cơ chứ?

Là một người chu đáo, anh muốn lên kế hoạch cho kỳ nghỉ của mình để nó đồng thời có thể giúp anh trở thành một nhà tâm thần học giỏi hơn nữa. Anh muốn thực hiện cái mà người ta gọi là một công đôi việc: đi nghỉ mà vẫn phát triển được nghề nghiệp của mình.

Và thế là anh quyết định thực hiện chuyến đi vòng quanh thế giới. Đến bất kỳ nơi nào, anh cũng sẽ cố tìm hiểu xem điều gì khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc hay bất hạnh. Có nghĩa là, anh tự nhủ, nếu có bí mật của hạnh phúc, thì anh sẽ phải tìm cho ra nó.

Hector có một phát hiện quan trọng

Hector thông báo về kỳ nghỉ của mình cho các bệnh nhân.

Khi nghe tin, một vài người, chủ yếu là những người bị chứng rối loạn thật sự nghiêm trọng, bảo anh rằng: “Anh làm thế là đúng đây bác sĩ, với công việc như thế này thì anh rất cần phải nghỉ ngơi”. Những người còn lại có vẻ hơi bức bối. Họ nhám nhắng: “Thế là tôi không thể đến gặp anh trong vài tuần cơ đấy!”. Hầu hết họ là những bệnh nhân buồn bã u ám mà Hector không giúp gì được nhiều, và đó cũng chính là những người làm cho anh kiệt sức.

Hector có người yêu tên là Clara, và anh cũng thông báo với cô rằng mình sắp đi xa. Anh hỏi cô có muốn đi cùng anh không, hoàn toàn không phải vì tử tế mà bởi vì anh rất yêu cô. Cả hai đều cảm thấy họ không có đủ thời gian bên nhau.

Hector và Clara yêu nhau, nhưng họ luôn gặp khó khăn trong việc lên kế hoạch chung. Lấy ví dụ như đôi khi Clara là người muốn kết hôn và sinh con, và đôi khi Hector cũng muốn điều đó, nhưng dường như chưa bao giờ ý muốn của hai người xuất hiện cùng một thời điểm.

Clara làm việc hết mình cho một công ty lớn - một công ty dược chuyên sản xuất thuốc cho các bác sĩ tâm thần học kê đơn. Cũng từ mối duyên này mà cô gặp Hector tại một hội thảo giới thiệu sản phẩm mới - một loại thuốc tuyệt diệu mà công ty cô vừa bào chế.

Clara được trả lương rất hậu để nghĩ ra tên cho những loại thuốc mới, sao cho cái tên ấy có thể hấp dẫn các bác sĩ tâm thần lẫn các bệnh nhân của họ trên khắp thế giới. Và cô cũng phải khiến họ tin rằng thuốc do công ty cô sản xuất thì tốt hơn của những hãng khác.

Dù vẫn còn trẻ, nhưng cô đã rất thành công trong sự nghiệp, bằng chứng là khi Hector gọi điện thoại tới văn phòng thì dường như chẳng bao giờ anh có thể nói chuyện được với cô bởi lúc nào cô cũng bận họp. Và mỗi khi hai người đi nghỉ cuối tuần, thế nào cô cũng có vài công việc cần hoàn thành trên máy tính xách tay, trong khi anh đi dạo một mình hoặc ngủ thiếp đi trên giường bên cạnh cô.

Khi Hector đề nghị Clara đi cùng, cô bảo rằng cô không thể bỏ đi một cách bất ngờ như vậy được. Cô còn bao nhiêu là cuộc họp đã lên lịch để quyết định tên cho loại thuốc mới mà công ty cô vừa hoàn thành (sao cho phải hay hơn hết thảy tên các loại thuốc khác đã từng có mặt trên thị trường trước đó).

Hector không nói gì. Anh có thể hiểu, tuy có hơi cáu một chút. Anh tự hỏi lẽ nào việc đi nghỉ cùng nhau không quan trọng hơn mấy cuộc họp tìm tên thuốc hay sao? Nhưng nghề nghiệp của anh là phải thấu hiểu quan điểm của người khác, nên anh chỉ nói đơn giản: “Không sao, anh hiểu mà”.

Sau đó, khi cả hai đang dùng bữa tối trong nhà hàng, Clara kể với Hector về sự phức tạp nơi mình làm việc. Cô có đến hai ông sếp, cả hai đều thích cô nhưng lại không ưa gì nhau. Điều này khiến Clara rất khó xử, bởi khi cô làm việc cho một người thì luôn tồn tại mối nguy cơ làm phật lòng ông sếp kia và ngược lại. Hector không hiểu tại sao cô lại có hai ông sếp cùng lúc như vậy, nhưng Clara đã giải thích cho anh nghe về cái gọi là “ma trận quản lý”. Hector nghĩ cái tên này sao mà giống do các nhà tâm thần học nghĩ ra vậy không biết, nên chẳng có gì ngạc nhiên nếu nó tạo ra những trạng thái rối rắm phức tạp khiến người ta phát điên lên được.

Anh vẫn chưa nói cho Clara nghe về lý do thực sự của kỳ nghỉ, bởi ngay từ lúc bắt đầu bữa tối gần như chỉ có mình Clara kể lể về những rắc rối ở nơi làm việc của mình.

Đã cảm thấy hơi chán, anh quyết định bắt đầu ngay cuộc nghiên cứu của mình về việc điều gì khiến con người ta hạnh phúc cũng như bất hạnh. Khi Clara ngừng nói để ăn nốt phần của mình, Hector nhìn cô và hỏi: “Em hạnh phúc chứ?”.

Clara đặt chiếc nĩa đang cầm trên tay xuống bàn và nhìn Hector. Trông cô có vẻ rất lo lắng và xúc động. Cô nói: “Anh muốn rời bỏ em sao?”.

Hector thấy đôi mắt cô lấp lánh - giống như lúc người ta chuẩn bị khóc. Anh đặt tay lên tay cô và nói: “Không, tất nhiên là không rồi (dù thực tế là đã có mấy lần anh suy nghĩ về điều này), anh chỉ hỏi em vì anh đang bắt đầu cuộc khảo sát của mình mà thôi”.

Clara có vẻ tạm yên lòng, dù chưa hoàn toàn tin tưởng.

Hector giải thích cho cô lý do vì sao anh muốn hiểu rõ hơn về những điều khiến con người hạnh phúc và bất hạnh. Nhưng giờ thì anh đã có thêm một điều nữa muốn tìm hiểu, đó là tại sao khi anh hỏi Clara rằng cô có hạnh phúc không, thì cô lại cho rằng Hector đang muốn rời bỏ mình.

Cô bảo vì cô xem câu hỏi của anh như một lời chỉ trích, như thể Hector nói “Em sẽ không bao giờ hạnh phúc được cả” và anh không muốn ở bên cô nữa, bởi có ai lại muốn gắn bó cuộc đời mình với một người không cảm thấy hạnh phúc? Một lần nữa, Hector phải trấn an cô rằng đó không phải là ý của anh. Để cô hoàn toàn bình tâm trở lại, anh chọc cô cười bằng mấy mẩu chuyện tiếu lâm và lần này cả hai đều cùng cảm nhận được tình yêu dành cho nhau đến tận cuối bữa ăn và kéo dài cho đến lúc họ về nhà đi ngủ.

Khuya đó, trước khi chìm vào giấc ngủ thoải mái bên cạnh Clara, Hector tự nhủ vậy là cuộc nghiên cứu của anh đã khởi đầu một cách tốt đẹp, và anh đã khám phá ra được hai điều.

Điều thứ nhất thì anh đã biết trước đó rồi, nhưng thật thú vị khi được nhắc lại: Phụ nữ vô cùng phức tạp, ngay cả một nhà tâm thần học cũng khó mà hiểu hết họ.

Điều thứ hai có vẻ sẽ rất có ích cho anh trong cuộc điều tra sắp tới: Phải cẩn thận khi hỏi người khác rằng họ có hạnh phúc không, đây là một câu hỏi có thể khiến họ vô cùng phật ý.

Hector đến Trung Quốc

Hector quyết định đến Trung Quốc. Đó là nơi anh chưa từng đặt chân đến, nhưng có vẻ là nơi lý tưởng để suy ngẫm về hạnh phúc. Anh còn nhớ rất rõ những cuộc phiêu lưu của Tintin trong quyển Bông sen xanh, và cả người cha nuôi của Chang - một người bạn của Tintin - là ông Wang. Ông lão Trung Hoa thông thái với bộ râu dài trắng như cước này có thể có vài điều thú vị về hạnh phúc để tiết lộ. Và ở Trung Quốc ngày nay hẳn phải có không ít người giống như ông. Cũng trong câu chuyện Bông sen xanh này, con trai của ông lão đáng kính này đã phát điên - điều khiến cha mẹ anh vô cùng buồn bã.

Khi họ khóc, Tintin đã cố gắng an ủi họ nhưng điều này không giúp được gì nhiều. May mắn thay, sau đó Tintin đã giúp giải thoát một giáo sư nổi tiếng khỏi tay bọn gian ác, và chính vị giáo sư này đã giúp chữa trị cho con trai của ông Wang. Kết thúc câu chuyện, các nhân vật đều hạnh phúc, và có thể chính cuộc phiêu lưu cảm động này đã nhen nhóm trong Hector ý tưởng trở thành một nhà tâm thần học (cho dù vào lúc đó thì anh chưa nghe đến từ này bao giờ). Hector cũng đã xem một vài bộ phim Trung Quốc ở rạp cùng với Clara, và anh không thể không chú ý đến một điều rằng các cô gái Trung Quốc trong phim đều đẹp tuyệt vời, dù trong Bông sen xanh không có nhiều phụ nữ đẹp như vậy.

Khi lên máy bay, cô tiếp viên hàng không thông báo cho Hector một tin thú vị: hãng hàng không đã đăng ký vượt quá số ghế ở khoang mà Hector đặt, nên cô sẽ đưa anh đến ngồi ở khoang mà lẽ ra phải trả nhiều tiền hơn. Hạng ghế ở khoang này được gọi là hạng thương gia, cái tên tạo cảm giác như thể những người ngồi ở đây đang đi công tác chứ không phải tận hưởng chiếc ghế êm ái dễ chịu, rượu sâm banh hay màn hình tivi riêng.

Hector cảm thấy rất vui khi được ngồi đây. Ghế ngồi quá thoải mái, rồi cô tiếp viên mang ngay đến cho anh ly sâm banh, và anh cảm thấy dường như họ cười với anh nhiều hơn - hơn nhiều những lần anh ngồi ở hạng thường trước đây - nhưng có thể điều này là vì ảnh hưởng của rượu chẳng?

Khi máy bay đã bay cao trên bầu trời, Hector bắt đầu suy nghĩ về hạnh phúc. Tại sao anh lại thấy hạnh phúc khi ngồi đây?

Tất nhiên là anh có thể đuổi người thoải mái, nhấm nháp sâm banh và thư giãn. Nhưng ở nhà anh vẫn có thể như vậy trên chiếc ghế bành yêu thích của mình cơ mà, vậy tại sao khi đó anh lại không cảm thấy hạnh phúc như lúc đang ở trên máy bay như thế này?

Anh nhìn quanh. Hai hay ba người khác cũng đang mỉm cười và nhìn quanh quất, nên anh nghĩ ngay rằng hẳn họ cũng đang tận hưởng sự bất ngờ thú vị giống như anh. Hector nhìn sang người ngồi cạnh. Anh ta đang đọc một tờ báo tiếng Anh chỉ chút những cột số với vẻ mặt nghiêm trọng, chẳng buồn đụng đến ly sâm banh cô tiếp viên mang lại. Trông anh ta có vẻ lớn tuổi hơn Hector, cũng mập hơn, đeo chiếc cà vạt có in hình cãng-gu-ru bé xíu. Hector biết ngay anh ta chắc chắn không phải đang đi nghỉ, mà đích thị là đi công tác.

Chẳng mấy chốc, cả hai bắt đầu trò chuyện cùng nhau.

Tên người đàn ông đó là Charles. Anh ta hỏi Hector đây có phải lần đầu tiên đến Trung Quốc hay không. Tất nhiên Hector trả lời phải. Charles kể anh ta biết ít nhiều về đất nước này, bởi anh ta đang sở hữu vài nhà máy đặt ở đó. Thuê nhân công Trung Quốc rẻ hơn nhiều so với ở đất nước mà Hector lẫn Charles đang sinh sống. “Rẻ hơn nhưng năng suất làm việc vẫn vậy!” - Anh ta nói thêm.

Ở những nhà máy này, họ chế tạo đủ mọi thứ cho trẻ em: tủ giường, bàn

ghế, đồ chơi và cả trò chơi điện tử. Charles đã có vợ và ba đứa con. Con của anh có hàng tá đồ chơi, bởi cha chúng sở hữu tới vài nhà máy chế tạo đồ chơi cơ mà!

Hector không hiểu lắm về kinh tế, nhưng anh hỏi Charles rằng không có gì phiền phức khi toàn bộ những thứ này đều do người Trung Quốc làm ra hay sao, và liệu việc này có lấy đi cơ hội việc làm của những công nhân nơi đất nước mà Hector lẫn Charles đang sống hay không.

Có thể cũng có đấy, Charles giải thích, nhưng nếu thuê nhân công ở đất nước của họ, đồ chơi sẽ phải bán với giá đắt hơn nên sẽ chẳng tiêu thụ được nhiều, vì vậy không nên thử làm gì. “Toàn cầu hóa là vậy.” - Charles kết luận. Đây là lần đầu tiên trong cuộc hành trình của mình Hector nghe nói đến từ này, nhưng chắc chắn không phải là lần cuối cùng. Charles nói thêm tin tốt rằng người Trung Quốc đã bớt nghèo hơn nhiều rồi và chẳng mấy chốc họ sẽ có thể mua được đồ chơi cho con cái mình.

Hector tự nhủ mình đã đúng khi chọn ngành tâm thần học, bởi dù là trong tương lai thì người ta cũng đâu thể bay đến Trung Quốc mà kể lể các vấn đề rắc rối của mình với các nhà tâm thần học Trung Quốc, dù cho họ có rất xuất sắc chẳng nữa.

Hector hỏi Charles về Trung Quốc, cụ thể là con người ở đó có quá khác biệt so với họ hay không. Charles suy ngẫm một hồi lâu rồi bảo rằng về cơ bản thì không khác gì cả. Sự khác biệt lớn nhất là giữa những người Trung Quốc ở thành phố lớn và ở vùng nông thôn, nhưng điều này thì ở bất kỳ đất nước nào cũng vậy. Tuy nhiên, Charles cũng bảo với Hector rằng không chắc anh sẽ gặp được ai đó giống như cha của Chang đâu, bởi Trung Quốc giờ đã thay đổi rất nhiều so với thời trong truyện *Bông sen xanh*.

Ngay từ lúc bắt đầu cuộc trò chuyện, Hector đã rất muốn hỏi Charles rằng anh có hạnh phúc không, nhưng Hector vẫn còn nhớ phản ứng của

Clara trước câu hỏi này, nên lần này anh phải rất thận trọng. Cuối cùng, anh nói bông quơ: “Mấy cái ghế này thoải mái ghê!” với hy vọng Charles sẽ tiết lộ mình cũng rất vui sướng được ngồi ở khoang hạng thương gia, và rồi cả hai sẽ có cơ mà trò chuyện về hạnh phúc.

Nhưng Charles càu nhàu: “Ừm, nhưng chúng không ngã dài ra được như ghế ở khoang hạng nhất”. Thế là Hector hiểu Charles vẫn thường xuyên bay ở hạng thương gia, nhưng một lúc nào đó anh đã được nâng cấp lên hạng nhất (một khoang thậm chí còn mắc tiền hơn nữa) và anh vẫn còn nhớ điều đó.

Điều này khiến Hector suy nghĩ. Charles và anh đang ngồi trên hai chiếc ghế giống hệt nhau, cùng được phục vụ sâm banh, nhưng Hector cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều bởi anh chưa từng được thưởng thức điều này trước đó. Thêm một khác biệt khác: Charles đã biết rõ ngay từ đầu là mình sẽ ngồi ở hạng thương gia, trong khi đối với Hector thì đây lại là một sự ngạc nhiên thú vị.

Đối với Hector, đây chính là niềm vui nho nhỏ trong chuyến đi của mình, nhưng khi nhìn sang Charles, anh chợt cảm thấy lo lắng. Nếu lần bay tiếp theo, khi ngồi ở hạng ghế phổ thông, liệu anh có cảm thấy tiếc rẻ vì không được ngồi ghế hạng thương gia, cũng giống như bây giờ Charles đang tiếc vì không được ngồi ở ghế hạng nhất hay không?

Hector tự nhủ rằng anh vừa học được bài học đầu tiên. Anh lấy ra quyển sổ tay nhỏ vừa mua và viết vào đó:

Bài học số 1:

Sự so sánh có thể làm hỏng niềm hạnh phúc bạn đang có.

Anh nghĩ đây không phải là bài học tích cực cho lắm ở vị trí bài học đầu tiên, thế nên anh cố tìm ra một bài học khác. Nhấp một chút sâm banh, anh viết tiếp:

Bài học số 2:

Hạnh phúc thường đến khi ta ít mong chờ nhất.

Hector và bữa tối tuyệt vời

Khi tới Trung Quốc, Hector rất ngạc nhiên. Tất nhiên anh không hề trông mong rằng nơi đây sẽ giống hệt như trong truyện Bông sen xanh (Hector là một người thông minh, đừng quên anh là một bác sĩ tâm thần), nhưng thực tế vẫn làm cho anh kinh ngạc.

Anh thấy mình đang đứng ở một thành phố với những tòa nhà hiện đại bằng kính cao chọc trời, giống như những tòa nhà văn phòng được xây dựng quanh thành phố nơi anh ở; chỉ có khác là thành phố Trung Quốc này nằm dưới chân một ngọn núi nhỏ cạnh biển. Nhà cửa và đường sá cũng giống như tại đất nước của Hector. Khác biệt lớn duy nhất là thay vì những khuôn mặt quen mắt thì ở đây chỉ toàn những người Trung Quốc mặc vét xám đi lại rất nhanh và nói rất to trong điện thoại di động. Anh cũng thấy một vài người phụ nữ Trung Quốc, cả những người rất xinh đẹp, dù không đẹp bằng trong phim. Tất cả họ đều có vẻ vội vàng, ăn mặc cũng giống như Clara, và tạo ấn tượng rằng khi tới văn phòng làm việc, họ có cả đồng các cuộc họp quan trọng đang chờ.

Trên taxi về khách sạn, Hector chỉ nhìn thấy một ngôi nhà trông giống như kiểu nhà Trung Quốc truyền thống, với mái cong vút khá vui mắt: đó là một cửa hàng đồ cổ lên giữa hai tòa nhà khổng lồ. Khách sạn của Hector cũng là một tòa nhà bằng kính giống hệt những khách sạn mà anh đã từng ở qua khi tham dự hội thảo do các công ty được tổ chức. Anh tự nhủ có vẻ như mọi chuyện đã bắt đầu không giống một kỳ nghỉ nữa rồi.

Thật may là Hector có một người bạn tên Édouard sống ngay trong thành phố này. Hai người từng là bạn học thời phổ thông, nhưng sau đó Édouard không theo ngành tâm thần học mà làm việc trong một ngân hàng. Giờ thì cậu ta có cả tá cà vạt lựa in hình những con vật nhỏ, chơi gôn và hàng ngày đọc báo tiếng Anh với hàng loạt cột số, cũng giống

như Charles vậy, ngoại trừ việc Édouard chưa bao giờ bước vào bên trong một nhà máy.

Hector và Édouard hẹn nhau ăn tối trong một nhà hàng sang trọng nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà. Đó là nơi thật tuyệt, họ có thể nhìn toàn cảnh thành phố sáng đèn, cả những chiếc thuyền đậu trên mặt nước. Nhưng dường như Édouard không mấy chú ý đến khung cảnh xung quanh - cậu ta mãi để mắt vào danh sách các nhãn rượu.

“Rượu Pháp, Ý hay California?” - Édouard hỏi Hector.

“Cậu thích loại nào hơn?” - Hector đáp lại. Như đã đề cập ở phần trước, Hector biết cách trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác, và kết quả là Édouard biết ngay mình nên kêu loại rượu nào mà không cần đến sự trợ giúp của Hector.

Édouard trông già đi nhiều kể từ lần cuối hai người gặp nhau. Anh đã có bọng mắt, nọng cằm cũng xệ xuống, và trông rất mệt mỏi. Anh giải thích với Hector rằng mình phải làm việc tám mươi tiếng một tuần. Hector nhảm tính như vậy là gần gấp đôi số giờ làm việc của anh, nên anh cảm thấy thương cho bạn: phải làm việc nhiều như vậy thì thật khủng khiếp quá. Nhưng khi Édouard tiết lộ mình kiếm được bao nhiêu tiền, tính ra gấp bảy lần thu nhập của Hector, thì anh biết Édouard chẳng cần thương cảm gì nữa. Và khi Hector nhìn vào giá của chai rượu mà Édouard đã gọi, anh tự nhủ thật may là Édouard kiếm được rất nhiều tiền, bởi nếu không thì làm sao anh có thể trả nổi cơ chứ.

Vốn là chỗ bạn bè nên Hector cảm thấy dễ dàng hỏi thẳng rằng liệu Édouard có hạnh phúc hay không. Édouard cười lớn, nhưng không phải kiểu cười khi người ta thích thú. Cậu ta giải thích với Hector rằng khi người ta phải làm việc cật lực như vậy thì ngay cả thời gian để đặt ra cho bản thân mình câu hỏi tương tự cũng không có. Và đó chính là lý do vì sao cậu ta sẽ bỏ việc.

“Ngay lúc này à?” - Hector sừng sốt, tự hỏi có phải Édouard đột nhiên quyết định như vậy hay không, khi trông thấy Hector rõ ràng trông ít mệt mỏi hơn mình.

“Không, tớ sẽ nghỉ khi nào kiếm đủ ba triệu đô.”

Édouard giải thích điều này là rất thường tình trong công việc của anh: mọi người đều làm việc cật lực, đến khi kiếm đủ tiền thì nghỉ việc để làm cái gì đấy, hoặc đơn giản là không làm gì nữa cả.

“Và khi đó thì họ đều hạnh phúc?” - Hector hỏi.

Édouard suy nghĩ một hồi lâu rồi bảo rằng vấn đề rắc rối là ở chỗ vì đã làm việc quá cực nhọc trong chừng ấy thời gian, nên khi ngừng lại thì mọi người không còn trong trạng thái tốt nữa. Họ đều có vấn đề về sức khỏe, một vài người còn lệ thuộc quá mức vào các loại thuốc có hại - vốn giúp họ giữ vững cường độ làm việc - đến nỗi không thể từ bỏ được nữa. Thậm chí nhiều người đã ly hôn trước đó, vì các cuộc họp liên miên không cho họ có thời gian dành cho gia đình. Không những thế, họ còn lo lắng về vấn đề tiền bạc (bởi ngay cả khi đã kiếm nhiều tiền rồi thì bạn vẫn luôn lo lắng về nguy cơ khánh kiệt, đặc biệt là khi mỗi ngày bạn đều tiêu pha vào loại rượu như Édouard đã gọi) và thường họ không biết phải làm gì với chính mình bởi trước đó họ chưa bao giờ làm một điều gì khác ngoài công việc.

“Nhưng cũng có một vài người thích ứng rất tốt.” - Édouard nói.

“Những người nào?” - Hector hỏi.

“Những người tiếp tục làm việc.”

Lúc đó Édouard ngừng lại để xem xét nhãn hiệu trên chai rượu mà cậu phục vụ người Trung Quốc mang ra (người này cũng giống như mọi

người phục vụ rượu khác ở nước Hector ngoại trừ một việc cậu ta là người Trung Quốc).

Hector muốn Édouard giải thích rõ hơn về công việc mà cậu ta đang làm, một việc được gọi là “mua bán và sáp nhập”.

Hector cũng có chút ít hiểu biết về vấn đề này, vì anh đã từng biết đến vụ sáp nhập của hai công ty sản xuất thuốc cho ngành tâm thần học. Hai công ty nhỏ này trở thành một công ty được lớn hơn với cái tên mới chẳng có nghĩa gì cả. Điều hài hước là công ty lớn sau này lại làm ăn không hiệu quả bằng hai công ty nhỏ trước đó. Trong vụ này, Hector có biết một số người (dạng những người thường xuyên đọc nhật báo chứa hàng dãy các con số phức tạp) đã mất khá nhiều tiền, và vì thế họ cảm thấy không được vui cho lắm. Cùng lúc đó, một số người làm việc trong cả hai công ty cũ - những người Hector quen biết bởi họ đã từng mời anh đến tham dự hội thảo - đã đến phòng khám của anh. Họ đều sợ hãi hoặc buồn chán, bởi cho dù công ty mới đã có một cái tên chung, mọi người trong công ty đều biết ai thuộc công ty cũ nào, và hai nhóm nhân sự này hoàn toàn không hợp nhau, nhiều người trong số họ e sợ rằng mình sẽ bị mất việc.

Édouard bảo điều này không hề khiến anh cảm thấy bất ngờ, bởi thường thì các công ty sáp nhập không hề tiến triển tốt đẹp, người giàu thì mất tiền, còn người không giàu thì mất việc.

“Vậy tại sao họ cứ tiếp tục sáp nhập?” - Hector hỏi.

“Để cho chúng tớ có việc làm chứ sao!” - Édouard đùa.

Édouard có vẻ vui mừng khi gặp lại Hector, trông anh thoải mái hơn lúc bắt đầu bữa ăn. Édouard giải thích việc sáp nhập này cũng gần giống như ba triệu đô của anh: những người quyết định sáp nhập nghĩ rằng thương vụ này sẽ mang lại cho họ nhiều niềm hạnh phúc hơn, bởi họ sẽ giàu có hơn hoặc quyền lực hơn.

Hector thầm nghĩ bữa tối này thật sự thú vị, bởi anh đã thu thập được rất nhiều điều về hạnh phúc để ghi chú lại, nhưng anh cũng thật tiếc vì mình đã uống quá nhiều rượu, đến mức đầu anh đã bắt đầu quay cuồng.

Hector tiến gần đến hạnh phúc

Vào cuối bữa ăn, Édouard đã trở nên thật sự phấn khích, nhưng rõ ràng là bao nhiêu đó chưa đủ, bởi cậu ta cứ một mực đòi dẫn Hector đến một nơi khác nữa.

“Cậu phải đi cho biết Trung Quốc!” - Cậu ta nói, dù Hector tự hỏi không biết liệu nơi mà Édouard đang muốn đến, cũng giống như nhà hàng này, có thực sự mang phong cách Trung Quốc hay không. Thực lòng thì Hector thích quay trở lại khách sạn và viết về những gì mình vừa tìm hiểu được hơn, nhưng vì Édouard là bạn cũ nên anh đồng ý đi cùng.

Ở ngay lối vào là một người gác cửa cao to, ăn mặc gọn ghẽ theo kiểu Trung Hoa, một bên tai có đeo tai nghe. Anh ta nháy mắt với Édouard khi trông thấy cậu ta bước tới.

Bên trong giống như một quán rượu cỡ lớn với nhạc êm dịu và đèn mờ ảo hết cỡ, và vài người khách giống như Hector và Édouard - tức nơi này không phải chỉ có người Trung Quốc.

Ngay lập tức, Hector để ý thấy vài cô gái xinh đẹp như trong phim, thậm chí vài cô xinh đến nỗi nhìn họ có cảm giác nhức cả mắt. Tất cả các cô gái ấy đều trông có vẻ hoàn toàn thoải mái. Họ trò chuyện cùng những người đàn ông như Hector và Édouard, những người cũng trông hoàn toàn thoải mái.

Édouard gọi một chai rượu trắng và rượu được mang ra ngay, đặt trong một xô đá để trên quầy bar kế bên chỗ hai người ngồi. Gần như ngay lập tức, một cô gái Trung Quốc xinh đẹp bước đến trò chuyện cùng Édouard. Hai người có vẻ như đã quen biết nhau từ trước, bởi cô gái cười to hường

úng mỗi mẩu chuyện tiêu lâm mà Édouard kể, và hết lần này đến lần khác lại thì thầm điều gì đó vào tai Édouard khiến cậu ta bật cười.

Mọi thứ thật vui vẻ, nhưng Hector tự nhắc mình rằng anh thực hiện chuyến đi này là để tìm hiểu về hạnh phúc, và anh không muốn quên đi những gì đã khám phá trong bữa tối vừa rồi.

Anh lấy quyển sổ tay ra, đặt trên quầy bar và bắt đầu viết.

Anh nghĩ về những người làm việc cật lực để có thể thẳng tay bỏ việc lúc đã có đủ ba triệu đô trong tay.

Bài học số 3:

Nhiều người chỉ thấy hạnh phúc trong tương lai của họ mà thôi.

Và rồi anh nghĩ về những người quyết định sáp nhập công ty.

Bài học số 4:

Nhiều người cho rằng hạnh phúc đến từ việc có nhiều tiền bạc hơn hoặc nhiều quyền lực hơn.

“Anh đang làm gì đấy?”

Hector nhìn lên và trông thấy một cô gái Trung Quốc xinh đẹp nhất mà anh từng gặp trong đời đang mỉm cười với mình.

Hector hơi bối rối, nhưng anh cũng cố gắng giải thích bằng tiếng Anh rằng mình đang ghi chú lại để tìm hiểu điều gì khiến người ta hạnh phúc hay bất hạnh. Cô gái xinh đẹp này bật cười khúc khích thật quyến rũ, và Hector nhận ra cô nghĩ là anh đang đùa. Thế là anh giải thích rõ hơn cho cô về lý do tại sao anh phải thường xuyên ghi chú. Cô ngưng cười, trao

cho anh một cái nhìn như chế giễu. Nhưng ngay cả cái nhìn chế giễu của cô vẫn vô cùng quyến rũ nếu bạn hiểu rằng đôi mắt có thể biết nói.

Hector và cô gái Trung Quốc xinh đẹp giới thiệu với nhau về bản thân. Cô ấy tên là Ying Li, hiện đang là sinh viên.

“Em học ngành gì?” - Hector hỏi.

“Du lịch,” - Ying Li trả lời.

Hector có thể hiểu tại sao cô có mặt ở nơi này, hẳn đây là một cách tốt để tìm hiểu về những du khách đến đất nước Trung Quốc. Ying Li hỏi Hector làm nghề gì, và thế là anh được dịp kể cho cô nghe về những người sợ hãi, u buồn hay có những suy nghĩ quái lạ. Ying Li có vẻ thú vị và bảo anh rằng mỗi khi buồn chán, cô thường gặp gỡ bạn bè, điều này giúp cô cảm thấy khá hơn. Hector hỏi có phải cô là người của thành phố này hay không. Ying Li bắt đầu kể rằng quê cô ở một nơi khác thuộc đất nước này, nơi người dân còn rất nghèo, nên được ở trong một thành phố lớn như thế này khiến cô thấy mình thật hạnh phúc. Cô còn có vài người chị khác nữa, nhưng tất cả họ đều ở quê.

Các chị cô không học ngành du lịch. Họ làm việc trong các nhà máy đại loại như nhà máy mà Charles đã dựng lên ở Trung Quốc. Ying Li còn kể cho Hector nghe nhiều điều khác, bởi kỹ năng lắng nghe chân thành của anh phát huy ngay cả khi anh không hề hay biết.

Một lúc sau, Édouard vỗ vai anh: “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Cậu cảm thấy thoải mái chứ?”. Hector đáp vâng, nhưng anh thầm nghĩ rằng nói anh đang thoải mái thực ra cũng không hẳn đúng cho lắm, mà thực ra anh đang cảm thấy phải lòng Ying Li.

Ying Li tiếp tục kể về cuộc sống của mình, nhưng tất cả những gì cô nói

không lọt hết vào tai Hector, bởi cô thực sự quá đẹp nên thật khó để anh có thể vừa nhìn cô vừa tập trung nghe những gì cô nói.

Cuối cùng, khi những người khách trong quán bắt đầu ra về, họ cũng rời đi. Cả bốn người cùng lên một chiếc taxi đậu bên ngoài: Édouard và cô bạn gái người Trung Quốc của anh, Ying Li và Hector - ngồi ghế cạnh tài xế. Édouard nói cho người tài xế biết địa điểm cần đến. Chẳng mấy chốc, họ đã đến khách sạn của Hector. Lúc này, Hector mới nhận ra anh chưa hề hỏi số điện thoại của Ying Li. Vậy làm sao có thể gặp lại cô lần nữa đây trời? Nhưng anh không cần phải lo lắng lâu, bởi Ying Li đã bước theo anh ra khỏi taxi. Édouard và cô bạn gái của cậu ta lại đi tiếp, để hai người bọn họ đứng với nhau bên ngoài khách sạn.

Hector cảm thấy hơi ngượng nghịu, nhưng anh tự nhủ một người đàn ông, dù có phải là bác sĩ tâm thần hay không, cũng cần phải biết hành động một cách dứt khoát. Thế nên anh nắm lấy tay Ying Li và họ bước ngang qua sảnh khách sạn, đi thẳng đến chỗ thang máy mà không nhìn lại đội tiếp tân phía sau quỳ đón khách. Khi bước vào thang máy, Ying Li hôn anh.

Không cần phải kể điều gì diễn ra tiếp theo, bởi tất nhiên là Hector và Ying Li về phòng của Hector, nơi hai người làm cái việc mà mọi cặp yêu nhau trên thế gian này vẫn làm, và ai cũng biết điều đó là gì.

Khi Hector tỉnh giấc vào sáng hôm sau, anh nghe Ying Li hát véo von trong phòng tắm. Điều này khiến anh cảm thấy thật sự hạnh phúc, mặc cho cơn đau đầu do những chai rượu mà Édouard đã gọi hôm qua lúc này mới thật sự phát huy tác dụng.

Ying Li bước ra khỏi phòng tắm, quần quanh người chiếc khăn bông lớn, và khi thấy Hector đã tỉnh giấc, cô trao cho anh một nụ cười quyến rũ mê hồn.

Ngay lúc đó chuông điện thoại reo, Hector bắt máy. Là Édouard. Cậu ta

hỏi anh buổi tối hôm qua có tuyệt không. Tất nhiên là có, nhưng cũng hơi khó để Hector kể thêm gì khác bởi Ying Li đang đứng cạnh quan sát anh.

“Tớ chọn cô ta cho cậu đấy,” - Édouard nói. - “Tớ biết cậu thích cô ta mà. Đừng lo, tớ đã lo hết mọi chuyện rồi.”

Đột nhiên Hector hiểu ra mọi chuyện. Và anh thấy Ying Li cũng nhận ra là anh đã hiểu, nên cô ngừng ngay nụ cười và trông có vẻ hơi buồn.

Hector cũng buồn, nhưng anh vẫn tỏ ra tử tế với Ying Li. Anh hôn vào má cô khi cô ra đi và để lại cho anh số điện thoại của mình.

Anh leo lên giường trở lại, và một lúc sau anh lòi quyển sổ tay của mình ra. Suy nghĩ một lúc, anh viết:

Bài học số 5:

Đôi lúc hạnh phúc là khi ta không biết hết toàn bộ câu chuyện.

Hector không hạnh phúc

Sáng hôm đó, Hector cảm thấy hết sức buồn bã. Anh quyết định rời khỏi khách sạn để đi uống cà phê. Không khó để anh tìm thấy một tiệm cà phê khổng lồ và hiện đại, nơi chỉ phục vụ mỗi một món là cà phê - tất cả mọi loại cà phê. Anh cũng đã từng bắt gặp những tiệm cà phê có tên như thế này ở hầu hết các thành phố lớn trên thế giới - những nơi anh đã từng đến dự hội nghị - nhưng tất nhiên những tiệm cà phê đó không chứa toàn khách là người Trung Quốc, không có toàn bộ phục vụ là người Trung Quốc như ở nơi này.

Hector chọn một bàn gần cửa sổ để có thể nhìn ra ngoài đường (cũng toàn là những người Trung Quốc đang đi bộ ngang qua, bạn cũng có thể dễ dàng đoán được điều này).

Anh cảm thấy khá bất hạnh.

Nhưng trên thực tế thì cảm giác không hạnh phúc này có thể sẽ dạy cho anh điều gì đó về hạnh phúc. Ít nhất thì nó cũng có ích cho chuyến đi của anh. Hector bắt đầu suy nghĩ: tại sao anh lại cảm thấy bất hạnh?

Lý do đầu tiên là bởi anh đang bị nhức đầu, hậu quả của loại rượu mà Édouard đã gọi. Anh không quen uống nhiều rượu như thế. Thứ hai, anh khôn khổ vì Ying Li.

Ying Li là một cái tên đơn giản, nhưng những lý do mà Hector buồn thì lại khá phức tạp. Anh không muốn nghĩ về điều này, có thể bởi những lý do đó thật không dễ dàng để chấp nhận. Thậm chí nó còn khiến anh cảm thấy hơi sợ. Anh biết rõ về nỗi sợ đó, bởi chính nó đã ngăn trở các bệnh nhân của anh suy nghĩ sâu về các vấn đề của họ, và công việc của anh là

giúp đỡ họ vượt qua được nỗi sợ hãi để thấu hiểu điều gì đang diễn ra với mình.

Ngay lúc đó, cô phục vụ bước tới và hỏi anh muốn gọi thêm cà phê không. Đó là một cô gái trẻ và khá đẹp. Cô gợi cho anh nhớ về Ying Li, và điều này khiến trái tim anh đau nhói.

Hector mở quyền sở tay của mình ra và bắt đầu vẽ nguệch ngoạc vào đó. Anh thường hay làm thế này mỗi khi cần suy nghĩ điều gì đó. (Đôi khi Hector cũng vẽ vờ đôi chút khi bệnh nhân bắt anh phải cầm điện thoại quá lâu).

Hector thật sự khổ sở vì anh cảm thấy mình tội tệ khi nghĩ về Clara. Tất nhiên là cô sẽ không bao giờ biết điều đã xảy ra giữa anh với Ying Li, nhưng ngay cả như vậy cũng khiến anh cảm thấy thật tệ. Nếu như Clara chịu đi cùng anh đến đây, thì anh đã không bao giờ gặp gỡ Ying Li. Khi ở bên Clara, Hector luôn là một người mẫu mực, và như thế thì anh sẽ không có cơ hội để vượt rào cùng Édouard. Như vậy tất cả những chuyện này - trong một chừng mực nào đó - chính là lỗi của Clara.

Nghĩ như vậy khiến Hector cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Nhưng vẫn chưa hết. Hector không vui vì anh đã ngây ngô không hiểu chuyện gì xảy ra tối hôm qua. Anh cho rằng Ying Li chủ động bắt chuyện với anh là bởi cô thấy anh thật thú vị với quyền sở tay của mình. Nhưng tất nhiên đó không phải là lý do. Ying Li chỉ làm công việc của cô, công việc mà có thể theo cô là đỡ buồn tẻ hơn là miệt mài cả đời trong một nhà máy như các chị gái của mình. Khi hai người vẫn còn ở quầy rượu và Ying Li kể cho Hector nghe về mình (tất nhiên lúc này anh nhận ra cô đã không kể tất cả mọi thứ cho anh), cô cũng nói anh biết các chị cô kiếm được bao nhiêu tiền một tháng: theo anh nhắm tính thì nó chỉ bằng phân nửa giá tiền của chai rượu sáng lấp lánh trong xô đá mà Édouard đã gọi.

Hector không buồn vì đã khám phá ra cách Ying Li kiếm tiền (thực ra thì nó cũng có làm anh thất vọng đôi chút), nhưng bởi tối hôm đó anh không hiểu gì cả. Hay nói cách khác, anh buồn bởi sáng hôm sau anh hiểu ra là anh đã không biết sự thật. Khi còn không biết gì, anh đâu có buồn tí nào, nhưng lúc này, khi đã tường tận sự việc thì anh lại cảm thấy rất nặng nề. Nhận ra mình không hiểu gì cả là điều không dễ chịu với bất cứ ai, nhưng với một nhà tâm thần học thì điều này càng tồi tệ hơn nữa.

Cô phục vụ xinh đẹp lại trở lại lần nữa và hỏi anh có cần thêm cà phê hay không, và khi trông thấy anh đang vẽ vờ cái gì trong sổ, cô cười ngất. Hector nhìn lại: anh đã vẽ vô vàn những hình trái tim nho nhỏ trong vô thức.

Cô phục vụ rời đi, và anh trông thấy cô ghé miệng kể về anh cho những cô phục vụ khác. Tất cả họ đều có vẻ lấy làm thú vị trước câu chuyện đó.

Hector chẳng còn tâm trạng nào nữa để tiếp tục ở lại đây, nên anh tính tiền rồi bỏ đi.

Ra bên ngoài, chỉ suýt chút nữa là Hector đã bị đâm xe lúc băng qua đường bởi anh quên băng đi là ở thành phố này, người ta lái xe phía bên trái. Có nhìn đường trước khi qua đường cũng chẳng giúp ích gì khi bạn không nhìn đúng hướng cần phải nhìn.

Hector tự hỏi nên làm gì tiếp theo. Lúc này không thể hẹn gặp Édouard bởi cậu ta đâu phải đang đi nghỉ như anh; cậu ta phải làm việc cả ngày trong văn phòng. Hai người đã dự định tối nay đi ăn tối cùng nhau, nhưng Hector không chắc liệu mình có thích điều đó hay không nữa.

Thực ra thì Hector có hơi bực bội Édouard một chút. Dẫu biết rằng Édouard chỉ muốn làm mình vui mà thôi, nhưng sáng hôm nay thì Hector có cảm thấy vui chút nào đâu. Édouard đã quen uống nhiều rượu, nên Hector cũng phải uống nhiều như cậu ta. Édouard thích gặp gỡ các cô gái

có nghề khiến cho những gã đàn ông như cậu ta cảm thấy vui vẻ, và thế là Hector đã gặp Ying Li.

Hector nghĩ thực ra Édouard cũng giống câu chuyện về những người bạn giỏi trượt tuyết. Một ngày nọ, những người bạn đó dẫn bạn lên đỉnh dốc tuyết dựng đứng và bảo rằng bạn cứ trượt xuống theo họ, đảm bảo sẽ thích mê toi. Nhưng bạn thì đâu giống như họ. Họ là những tay trượt rất cừ và cũng rất thích những đỉnh dốc dựng đứng, trong khi bạn đâu có thích thú như họ. Bạn sợ hãi, bạn e mình sẽ bị ngã, và bạn chỉ muốn chấm dứt điều này càng nhanh càng tốt; nhưng trước sự nhiệt tình của những người bạn ấy, bạn cũng đành phải trượt xuống.

Và thế là bạn đã trải qua những giây phút thật khủng khiếp trong khi họ, những người bạn vô tư ấy, vút bay qua những chướng ngại vật và hét lên vui sướng.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc Hector bắt gặp một trạm nhỏ khởi đầu một đường tàu đi thẳng lên núi. Đường ray này không phải dành cho loại tàu thông thường mà dành cho những loại tàu mà bạn có thể bắt gặp ở vùng núi cao, bởi nếu như bạn còn nhớ, thì thành phố này nằm dưới chân một ngọn núi. Những chiếc toa nhỏ sẽ theo đường ray đi thẳng lên núi cao.

Hector nghĩ một chuyến lên núi có thể sẽ giúp anh khá hơn, nên anh mua một tấm vé từ ông lão bán vé người Trung Quốc đội nón lưỡi trai, rồi ngồi xuống một toa nhỏ bằng gỗ.

Trong khi đợi khởi hành, Hector bắt đầu suy nghĩ, và dòng suy nghĩ của anh lại một lần nữa hướng về Ying Li. Anh vẫn nhớ rõ hình ảnh cô lúc bước ra khỏi phòng tắm, quấn mình trong chiếc khăn lông, khuôn mặt rạng ngời; và cả hình ảnh nụ cười của cô chợt tắt trên môi khi cô hiểu ra là Hector đã hiểu mọi thứ. Sau đó, cô trông rất buồn và cả hai người đều không biết nói gì với nhau nữa.

Đoàn tàu nhỏ khởi hành và bắt đầu đi giữa những tòa nhà lớn, rồi chẳng mấy chốc đến rừng, chạm tới những đám mây bởi thời tiết không được tốt cho lắm. Nhưng khi bầu trời chuyển dần sang màu xanh, Hector có thể thấy những ngọn núi đẹp và xanh mát bao quanh, và bên dưới là biển xanh lấp lánh điểm xuyết những con tàu trắng xinh xắn.

Cảnh vật thật đẹp, nhưng Hector vẫn cảm thấy lòng nặng trĩu.

Hector tiến gần đến sự thông thái

Ga tàu phía trên núi to hơn nhiều so với trạm dưới chân núi. Nó là một khối nhà bê tông rộng lớn, bên trong có vài nhà hàng, mấy cửa hàng bán đồ lưu niệm, thậm chí có cả một bảo tàng sáp có tượng của Tony Blair và Sylvester Stallone. Tất cả những thứ này càng ít giống trong truyện Bông sen xanh hơn nữa, khiến cho Hector đã không vui lại càng cảm thấy bực bội. Anh rời ga tàu và bắt đầu đi dọc theo con đường dẫn lên cao hơn.

Càng lên cao, Hector càng thấy dần ít người. Cuối cùng thì chỉ còn mỗi mình anh trên đường. Cảnh vật xung quanh đẹp tuyệt vời, tất cả đều phủ một màu xanh rờn và thấp thoáng những đỉnh cao ngạo nghễ. Chúng mang một dáng vẻ đậm chất Trung Quốc. Hector thở không ra hơi, nhưng anh đã cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Anh ngừng lại để ghi chú vào sổ tay:

Bài học số 6:

Hạnh phúc là một chuyến dạo bộ giữa cảnh núi non.

Anh suy nghĩ một lúc rồi gạch bỏ cụm “giữa cảnh núi non” và thay thế bằng “giữa cảnh núi non xa lạ, tuyệt đẹp”.

Phía bên vệ đường, Hector trông thấy một bảng hiệu gì đó toàn tiếng Trung Quốc, nhưng may mắn bên dưới có một hàng chữ tiếng Anh nhỏ hơn: “Tu viện Tsu Lin”. Hector thích thú vô cùng. Trong tu viện luôn có những nhà sư, và biết đâu trong tu viện này anh sẽ tìm thấy một nhà sư già giống như cha của Chang - người có vài điều thú vị để nói với anh về hạnh phúc.

Con đường mòn dẫn lên tu viện càng lúc càng dốc đứng, nhưng sự hào hứng khiến Hector không còn cảm thấy mệt mỏi nữa. Hết lần này đến lần khác, ở mỗi đoạn cong của con đường, anh lại thấy thấp thoáng tòa tu viện. Trông nó mới tuyệt làm sao, giống y như trong truyện Bông sen xanh - rất Trung Hoa với mái cong xinh xắn và những cửa sổ vuông vức bé xíu.

Hector kéo sợi dây thừng làm rung chiếc chuông đặt đâu đó bên trong. Một vị sư bước ra mở cửa cho anh. Anh ta còn rất trẻ và trông giống Chang hơn là cha của Chang, nhưng đầu anh ta được cạo sạch bóng và trên người là một bộ áo chùng màu cam. Vị sư trẻ này giải thích cho Hector bằng thứ tiếng Anh rất tốt rằng tu viện chỉ mở cửa cho khách tham quan một ngày trong tuần, và hôm nay không phải là ngày mở cửa.

Hector rất thất vọng: anh chỉ vừa cảm thấy khá hơn thì đã phải đón nhận tin xấu.

Hector không nản chí. Anh giải thích rằng anh đến từ một nơi rất xa, rằng anh là một nhà tâm thần học đang cố công tìm hiểu điều gì khiến người ta hạnh phúc cũng như đau buồn, và anh không thể chờ được cho đến lúc tu viện mở cửa vào tuần tiếp theo. Vị sư trẻ trông có vẻ hơi lúng túng, bảo Hector đợi, rồi để anh đứng một mình nơi ngưỡng cửa.

Tu viện có bán một số món do các vị sư làm, như tượng hay bộ tách trà khá xinh xắn. Hector tự nhủ anh sẽ mua một món về làm quà cho Clara.

Vị sư trẻ quay lại và Hector rất vui mừng khi thấy anh ta dẫn theo một vị sư già khác - hẳn cũng già như cha của Chang. Ngay khi trông thấy Hector, vị sư già bắt đầu cười lớn và nói: “Xin chào. Anh đến từ một nơi rất xa xôi, ta nghe nói vậy”. Họ có thể trò chuyện hoàn toàn không cần người phiên dịch vì vị sư già này nói tiếng mẹ đẻ của Hector cũng tốt như chính anh vậy.

Ông dẫn Hector vào văn phòng của mình, nơi Hector chắc chắn rằng mình sẽ phải ngồi xếp bằng trên tấm nệm nhỏ vì không có ghế. Nhưng thực tế hoàn toàn không như anh tưởng tượng. Văn phòng của ông cũng giống như văn phòng của Hector, có bàn làm việc, có ghế, rất nhiều sách, một máy tính, hai điện thoại, một số bức tượng nhỏ - nhưng đều là tượng Trung Quốc - và một khung cửa mở ra khung cảnh tuyệt đẹp của vùng đồi núi.

Vị sư già giải thích rằng khi ông còn trẻ, tức trước khi Hector sinh ra khá lâu, ông đã sống vài năm ở đất nước của Hector. Ông đi học ở đó, kiếm tiền bằng công việc rửa chén đĩa trong một nhà hàng lớn mà Hector có thể đã đôi lần dùng bữa. Ông hỏi Hector khá nhiều câu hỏi để xem mọi thứ nơi đó đã thay đổi thế nào, và ông có vẻ rất lấy làm thú vị trước những gì Hector kể.

Hector giải thích cho ông về lý do cuộc hành trình của mình. Ngày càng nhiều bệnh nhân của anh bất hạnh mà không thực sự bất hạnh, nên anh muốn tìm hiểu nguyên do vì sao.

Vị sư già lắng nghe Hector rất chăm chú. Hector tự nhủ cũng giống như anh, ông cũng có khả năng thể hiện sự quan tâm đến người khác một cách chân thành.

Hector hỏi liệu ông có điều gì có thể nói cho anh về hạnh phúc hay không.

Vị sư già nói: “Sai lầm cơ bản của con người là nghĩ về hạnh phúc như một mục tiêu cần đạt được!”. Nói rồi ông lại cười lớn.

Hector mong ông giải thích rõ hơn về điều này, nhưng vị sư già có vẻ không muốn giải thích quá nhiều.

Trên thực tế, ở nước Hector, ngày càng nhiều người theo tín ngưỡng của

vị sư già (thực ra nó không hẳn là một tín ngưỡng, nhưng cũng khó để giải thích ở đây). Họ nghĩ rằng nó có thể giúp họ hạnh phúc hơn.

Vị sư già bảo điều này đúng, nhưng thường những người từ các nước như nước của Hector không thật sự hiểu rõ bản chất của tôn giáo ông, bởi họ đã thay đổi nó cho phù hợp với bản thân mình - cũng giống như các nhà hàng Trung Quốc ở thành phố nơi Hector sống không phục vụ các món ăn Trung Hoa chính thống vậy. Nhưng vị sư già cảm thấy rằng, dù cho ở vài khía cạnh nào đó thì điều này hơi đáng tiếc, nhưng thực ra thì nó không ảnh hưởng gì lắm bởi nó vẫn có thể giúp người ta bớt lo âu và tử tế với nhau hơn. Mặt khác, ông cũng tự hỏi tại sao những người đó lại quan tâm tới tôn giáo của ông khi mà chính tại đất nước họ cũng có nhiều tôn giáo cổ xưa và tốt đẹp của riêng mình. Có lẽ họ nên quan tâm tới chúng nhiều hơn, bởi lẽ họ có nhiều cơ hội tốt để hiểu rõ bản chất của chúng.

Hector bảo rằng điều này rất phức tạp, có vẻ như người ta quan tâm đến tôn giáo của ông bởi tôn giáo ấy không gắn với những ký ức không tốt đẹp, và vì thế mà nó tạo cho họ niềm hy vọng: người ta tin nó đích thực là một thứ tín ngưỡng mang lại những điều tốt đẹp.

Nhưng dù sao đi nữa, tôn giáo này có vẻ như đã phát huy tác dụng tốt đẹp đối với vị sư già, bởi Hector chưa bao giờ gặp người nào có vẻ ung dung tự tại như ông. Ông luôn cười vui vẻ, nụ cười sáng khoái thật sự chứ không hề mang ý chế giễu. Ông đã rất già rồi, nên cuộc đời ông chắc chắn không phải đã luôn gặp những chuyện vui vẻ để có thể cười vui như vậy.

Hector nhớ đã từng có thời kỳ những người cai trị Trung Quốc cho rằng sư sãi là những người vô dụng nên đã trấn áp họ bằng những điều tồi tệ. Có rất nhiều việc khủng khiếp đã diễn ra. Vị sư già này hẳn cũng đã nếm trải tất cả những khổ ải trong lúc ấy, nhưng dường như chúng không hề ngăn ông cảm thấy hạnh phúc với cuộc đời mình.

Hector ước gì ông tiết lộ cho anh bí mật của hạnh phúc.

Vị sư già nhìn anh, mỉm cười bảo: “Cuộc hành trình của anh là một ý tưởng hay đấy! Khi nào đi đến điểm kết thúc, hãy trở lại đây gặp ta”.

Phát kiến mới của Hector

Tối hôm đó, Hector đến đợi Édouard tại văn phòng của cậu ta trước khi ra ngoài ăn tối. Dù là chủ nhật, nhưng Édouard vẫn có mặt tại văn phòng để hoàn thành một vài việc cho ngày làm việc tiếp theo. Édouard sắp phải trình bày cho một nhân vật rất quan trọng về diễn tiến của một vụ sáp nhập, và cậu ta muốn mình phải ấn tượng hơn một anh Édouard khác từ một ngân hàng khác cũng đang muốn trình bày điều tương tự với nhân vật quan trọng này. Và đến lượt nhân vật quan trọng của anh cũng đang muốn thực hiện vụ sáp nhập này nhanh hơn một nhân vật quan trọng khác cũng đang tính toán cùng một việc như vậy. Hector hiểu ra trong kinh doanh, mọi thứ luôn vận hành như trong một cuộc đua lớn. Điều này hoàn toàn khác với ngành tâm thần học, nơi bạn chỉ phải cẩn thận không để khách hàng của mình nói tràng giang đại hải, nếu không bạn sẽ trễ giờ hẹn của khách hàng tiếp theo, và họ thì không muốn như vậy chút nào cả.

Hector tìm kiếm tòa nhà văn phòng của Édouard giữa một rừng những tòa nhà khổng lồ hiện đại chen chúc nối đuôi nhau dọc theo con đường dẫn ra biển. Nơi này không có bãi biển, chỉ có khu vực bến cảng cho những con tàu lớn neo đậu và công trường xây dựng với những tòa nhà mới đang dần mọc lên.

Trong khu vực này xe hơi phải đi dưới hầm, nên thật tiện cho Hector đi bộ loang quanh giữa các tòa nhà cao chọc trời mà không phải sợ nguy cơ bị xe đụng phải. Cuối cùng anh cũng đến tòa nhà đẹp đẽ, sáng bóng nơi Édouard làm việc. Nó trông giống một lưỡi dao cạo khổng lồ. Còn khá sớm, nên Hector quyết định sẽ uống một ly cà phê trước đã. Thật may ngay gần đó lại là một tiệm cà phê lớn bằng kính rất hiện đại.

Lần này thì người phục vụ không quá xinh đẹp, nhưng Hector lại cảm

thấy nhẹ nhõm bởi quá nhiều sắc đẹp chỉ làm anh mệt lử. Quả thực Hector thấy việc quá nhạy cảm với sắc đẹp của phụ nữ là một nhược điểm. Và dù biết mình không phải là người duy nhất mắc phải căn bệnh này, nhưng anh hy vọng một ngày nào đó mình sẽ loại bỏ được nó. Nhưng như bạn thấy đấy, sự khởi đầu của anh chẳng mấy tích cực trong chuyện này.

Hector gọi điện thoại cho Édouard - cậu ta có vẻ rất vui khi nhận được điện thoại của anh, nhưng công việc của cậu vẫn chưa xong. Édouard bảo Hector tiếp tục ngồi ở quán cà phê đợi mình thêm chút nữa.

Hector nhấp một ngụm cà phê, quan sát lối ra vào của tòa nhà.

Và anh trông thấy cảnh tượng mà trước đó ở xung quanh khu vực này anh đã thấy rất nhiều lần: một nhóm phụ nữ Trung Quốc trải một tấm vải dầu ngay trên nền đất rồi ngồi lại thành vòng tròn như bọn trẻ lúc đi cắm trại. Khi quan sát kỹ hơn, Hector nhận ra họ không hoàn toàn giống người Trung Quốc mà hơi nhỏ người hơn, mảnh khảnh hơn và da sẫm màu hơn. Trông họ rất vui vẻ, liên tục trò chuyện và cười đùa cùng nhau. Khi vào khu này, anh đã trông thấy rất nhiều nhóm như vậy, họ trải tấm vải dầu của mình trước cửa ra vào của các tòa nhà, dưới chân cầu, hay bất cứ nơi nào có thể làm chỗ trú mưa, nhưng luôn luôn là bên ngoài tòa nhà.

Hector tự hỏi không biết có phải họ tụ tập như vậy là để nhóm họp một tôn giáo mới nào đó hay không. Rõ ràng điều này khiến Hector rất tò mò, và anh muốn hỏi rõ thứ tôn giáo đó là gì, cũng có thể là tôn giáo của vị sư già trên núi, bởi vì cũng như ông, họ luôn miệng cười.

Trong lúc đợi Édouard, Hector quan sát những người đang rời khỏi tòa nhà. Hầu hết họ là người Trung Quốc, nhưng ăn mặc giống như Édouard trong kỳ nghỉ cuối tuần: áo thun thể thao lịch sự, giày đi chơi, và căn cứ theo dáng đi của họ, Hector có thể đoán họ đã từng học cùng trường với Édouard - dạng trường dạy cho người ta cách làm giàu. (Đừng quên

Hector là một nhà tâm thần học, chỉ cần nhìn thôi là anh đã có thể nói người khác theo học trường nào hay ông cụ nội của họ có sưu tập bướm hay không.) Cũng có những người phương Tây giống như Édouard, và Hector cố đoán xem họ là người nước nào dựa vào vẻ bề ngoài của họ. Tất nhiên cũng có khi Hector đoán sai, nhưng làm sao có thể kiểm chứng được điều đó. Hector cảm thấy việc này khá thú vị, nó làm anh bật cười thậm hết lần này đến lần khác.

Các đồng nghiệp của Édouard đi ra khỏi tòa nhà mà không có chút biểu hiện vui vẻ nào trên khuôn mặt. Trông họ đều mệt mỏi, một vài người còn cúi gằm mặt xuống đất như thể bao lo lắng buồn phiền đang đè nặng trên đôi vai họ. Cứ hễ một nhóm xuất hiện nơi ngưỡng cửa là Hector lại để ý thấy họ trò chuyện cùng nhau với vẻ căng thẳng, thậm chí dường như còn cãi vã nhau nữa. Một vài người trông hết sức lo âu, nhú mào chìm đắm trong suy nghĩ đến nỗi Hector chực muốn bước tới kê đơn cho họ ngay. Tiệm cà phê này quả là một địa điểm tuyệt vời cho một bác sĩ tâm thần nếu như anh nói tiếng Anh tốt một chút.

Cuối cùng thì Hector cũng trông thấy Édouard và anh cảm thấy rất vui, bởi gặp một người bạn giữa một đất nước xa lạ mang lại cho ta cảm giác hân hoan hơn nhiều so với việc gặp anh ta ở góc đường gần nhà, cho dù là bạn đang có đôi chút bực mình với anh ta đi chăng nữa. Édouard cũng trông rất vui mừng được gặp Hector, và ngay lập tức cậu ta gọi một chai bia để ăn mừng việc đó.

Hector bảo với Édouard rằng trông cậu khí thế hơn nhiều so với các đồng nghiệp của mình.

Édouard nói đó là vì cậu rất vui được gặp Hector, và giá như Hector trông thấy mặt cậu ta vài tối khác...

“Cậu sẽ đưa thẳng tớ vô bệnh viện cho mà coi!” - Édouard cười lớn.

Và rồi Édouard giải thích là trong vài tuần qua, thị trường không thuận

lợi cho lắm nên các đồng nghiệp của cậu đều rất buồn phiền.

“Vì họ có thể mất toàn bộ tài sản của mình hay sao?” - Hector hỏi.

“Không, nhưng họ có thể chỉ nhận được khoản hoa hồng không được cao lắm, hoặc mất việc nếu ngân hàng giảm biên chế. Nhưng khi đã ở vào vị trí này rồi thì cậu sẽ tìm được việc khác để thôi. Cậu chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng đến nơi nào có việc mà thôi.”

Hector hiểu “đến nơi nào có việc” nghĩa là tới những thành phố khác - nơi có những tòa nhà trông cũng giống những lưỡi dao cạo khổng lồ và những khách sạn giống những nơi anh đã từng ở khi dự hội nghị.

Anh hỏi Édouard về nhóm phụ nữ ngồi trên tấm vải dầu ấy là ai. Édouard bảo họ là những người làm nghề giúp việc nhà đến từ cùng một nước - một nhóm các hòn đảo nhỏ rất nghèo cách Trung Quốc khá xa. Họ làm việc ở thành phố này (và các thành phố khác nữa trên thế giới) để gửi tiền về cho gia đình.

“Nhưng tại sao họ lại tụ tập với nhau như thế?” - Hector hỏi.

“Bởi vì họ chẳng còn nơi nào để mà đi cả,” - Édouard trả lời. - “Hôm nay là chủ nhật, ngày nghỉ, nên họ không thể ở lại chỗ làm, mà họ cũng không đủ tiền để ngồi trong quán xá, vậy là họ gặp gỡ nhau như thế.”

Édouard cũng giải thích thêm rằng đất nước của họ là tập hợp của nhiều hòn đảo nhỏ, các phụ nữ từ cùng một đảo hay cùng một làng thường ngồi chung với nhau, nên những tấm vải dầu dường như tạo thành tấm bản đồ của quần đảo nghèo nàn của họ giữa những tòa nhà chọc trời giàu sang.

Hector nhìn những người phụ nữ không có nơi nào để đi ấy, thấy ai nấy đều vui vẻ với nụ cười liên tục trên môi, rồi anh quan sát những đồng nghiệp của Édouard đang đi ra khỏi tòa nhà với cái vẻ căng thẳng hiện rõ

trên khuôn mặt, tự nhủ thật khó để kết luận thế giới này là một nơi hạnh phúc tốt đẹp hay một chốn khổ đau tồi tệ.

Khi rời khỏi quán cà phê, Hector muốn bước tới nói chuyện với những người phụ nữ này, bởi anh cảm thấy điều này rất quan trọng cho cuộc nghiên cứu của mình. Khi thấy anh tiến lại gần, họ ngưng nói chuyện và cũng ngưng cười. Hector biết đó là do họ tưởng anh đề nghị họ rời khỏi đây. Nhưng chẳng mấy chốc họ đã cảm nhận được Hector không hề có ý đó, và khi nghe anh nói tiếng Anh, họ bắt đầu tươi cười trở lại.

Hector bảo rằng anh đã quan sát họ nãy giờ và trông họ có vẻ rất hạnh phúc. Anh muốn biết lý do vì sao.

Họ quay nhìn nhau, mỉm cười, và một người nói: “Bởi hôm nay là ngày chúng tôi được nghỉ”.

“Bởi vì chúng tôi có bạn bè mình bên cạnh.” - Một người khác thêm vào.

“Đúng rồi,” - một người khác nói, - “đó là bởi vì chúng tôi được ở với bạn bè mình.” Thật ra là cả với gia đình, bởi một vài người trong số họ là anh em bà con.

Hector hỏi họ theo tôn giáo nào, và hóa ra là họ có cùng tôn giáo với anh. Điều này bắt nguồn từ trước đây khá lâu, khi những người thuộc tôn giáo của Hector chiếm đóng các hòn đảo của họ bởi cho rằng mọi thứ đều thuộc về mình.

Nhưng dường như họ không có vẻ gì oán giận Hector. Họ mỉm cười và vẫy tay chào khi anh đi.

Hector không yếu lòng

Bài học số 1: Sự so sánh có thể làm hỏng niềm hạnh phúc bạn đang có.

Bài học số 2: Hạnh phúc thường đến khi ta ít mong chờ nhất.

Bài học số 3: Nhiều người chỉ thấy hạnh phúc trong tương lai của họ mà thôi.

Bài học số 4: Nhiều người cho rằng hạnh phúc đến từ việc có nhiều tiền bạc hơn hoặc nhiều quyền lực hơn.

Bài học số 5: Đôi lúc hạnh phúc là khi ta không biết hết toàn bộ câu chuyện.

Bài học số 6: Hạnh phúc là một chuyến dạo bộ giữa cảnh núi non xa lạ, tuyệt đẹp.

Hector đọc lại những gì mình đã viết trong sổ tay. Một vài điều nghe có vẻ thú vị đấy, nhưng ngay cả như vậy anh vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn cho lắm. Nó chẳng giống một học thuyết hợp lý về hạnh phúc gì cả. (Học thuyết là một câu chuyện mà những người lớn kể cho nhau nghe để giải thích cách thức vận động của sự việc. Họ sẽ còn tin nó là đúng đắn cho đến khi có một học thuyết khác giải thích mọi thứ hợp lý hơn.) Điều này khiến anh nảy ra ý: khi kết thúc cuộc hành trình, anh sẽ trao danh sách các bài học này cho một vị giáo sư nổi tiếng của công trình nghiên cứu hạnh phúc.

Hector có một người bạn sống ở một nước có nhiều bác sĩ tâm thần hơn hết thảy mọi nơi khác trên thế giới, và cô ấy có biết một giáo sư như vậy.

Hector đang ở trong một nhà hàng Ý, nơi những chiếc bàn đều được trải bằng khăn sọc caro và trang trí bằng nến.

Chủ nhà hàng này là một cặp vợ chồng trông rất giống người Ý. (Thực ra họ có tiết lộ với Hector rằng họ là người Chi lê, bởi ngay cả khi đang ở trong nhà hàng, vẻ ngoài chân thành của Hector vẫn khiến người ta có thể kể cho anh nghe câu chuyện cuộc đời mình, dù anh thực tâm chỉ muốn gọi món mà thôi.) Nhà hàng nằm trên một ngọn đồi vẫn còn những con đường nhỏ rải sỏi đơn sơ và những ngôi nhà cổ kính khiến Hector cảm thấy rất thích thú.

Chắc hẳn các bạn đang thắc mắc Édouard đang ở đâu, nhưng điều này sẽ sớm rõ ràng ngay thôi.

Hector nhớ lại cuộc viếng thăm vị sư già. Anh viết:

Bài học số 7:

Thật sai lầm khi nghĩ hạnh phúc là một mục tiêu cần đạt được.

Hector không chắc mình thật sự hiểu rõ bài học này, nhưng anh nghĩ nó thật thú vị, và anh tự nhủ sẽ tìm đến vị sư già này lần nữa khi kết thúc chuyến hành trình.

Anh nhớ lại những người phụ nữ cười đùa vui vẻ trên tấm vải dầu đơn sơ của họ.

Bài học số 8:

Hạnh phúc là khi được ở bên cạnh người mình yêu.

Khi viết những lời này, tim Hector đập nhanh hơn chút.

Anh bắt đầu vẽ vờ lung tung lần nữa.

Tất nhiên là, như bạn cũng có thể đoán ra được, Hector đang đợi Ying Li.

Khi Hector nói với Édouard về việc anh muốn gặp lại Ying Li lần nữa, Édouard nói ngay rằng không thể, bởi địa điểm toàn những cô gái trẻ đẹp - nơi họ đã gặp Ying Li - không mở cửa vào ngày chủ nhật. Nhưng Hector không muốn gặp Ying Li khi cô đang làm việc. Anh muốn mời cô đi ăn tối. Ying Li đã để lại số điện thoại của mình cho anh, nên việc này là hết sức dễ dàng.

Édouard trao cho Hector một cái nhìn kỳ cục và bảo: “Tội nghiệp cậu!”.

Hector cảm thấy hơi bực mình. Édouard không được coi anh là một gã ngốc như vậy. Anh biết rõ nghề nghiệp của Ying Li chứ không ngây thơ chút nào. Édouard bảo mình không hề xem Hector như một gã ngốc, nhưng cậu ta có thể thấy rõ là Hector đang phải lòng Ying Li, và điều này thì còn tệ hơn việc là một gã ngốc nữa cơ. Édouard cảm thấy lo lắng cho Hector.

Hector cảm thấy được an ủi khi nhận ra rằng Édouard vẫn là một người bạn tốt. Nhưng anh cũng nói với Édouard rằng cậu ta đã nhầm; Hector không phải lòng Ying Li, anh chỉ đơn giản muốn gặp lại cô lần nữa. Anh hỏi Édouard liệu cậu đã từng có một người bạn gái Trung Quốc nào chưa. Édouard trả lời không, không hẳn, nhưng Hector có thể thấy ngay là cậu ta không thành thật (đừng quên Hector là một bác sĩ tâm thần).

Thế là Hector không nói gì, chỉ “ừm, ừm” và hy vọng Édouard có thể nói thêm một vài thông tin.

Nhưng Édouard rõ ràng không thích kể về câu chuyện

“không hẳn” kia. Cuối cùng, anh ta chỉ nói cùng tiếng thở dài:

“Vấn đề rắc rối ở đây là cậu sẽ không biết người ta yêu cậu vì chính bản thân cậu, hay chỉ vì tấm hộ chiếu của cậu mà thôi”.

Một lát sau, Édouard nói thêm: “Tớ đã đủ già đời để hỏi mình câu đó, nhưng lại không đủ già để không quan tâm đến câu trả lời là gì”.

Từ cách nói đó, Hector hiểu ngay là Édouard đã phải lòng ai đó, và mối tình này chắc chắn kết thúc chẳng mấy tốt đẹp.

Và giờ thì Hector đang ngồi một mình ở bàn ăn của mình, trong nhà hàng Ý, đợi Ying Li xuất hiện.

Khi anh gọi điện cho Ying Li, cô có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng chấp nhận lời mời của anh nhanh chóng. (Chính Édouard là người đã giới thiệu nhà hàng này cho Hector.) Giờ thì Hector đang ngồi đợi. Đã trễ giờ hẹn rồi, và anh tự hỏi không biết liệu Ying Li có đến hay không. Trong lúc chờ, Hector đã gọi một chai rượu và tự nhủ rằng nếu phải đợi cô quá lâu, anh sẽ uống hết cả chai và kết thúc như Édouard vậy.

Nhưng Hector đã trông thấy Ying Li bước vào nhà hàng, mái tóc cô hơi ướt một chút do trời mưa, nhưng trông cô vẫn xinh đẹp tuyệt trần. Anh vội vàng đứng dậy, lập cập va chân vào ghế.

Mấy anh chàng phục vụ đang đứng phía sau quầy gần như xô đẩy nhau để chạy ra giúp Ying Li cởi áo khoác.

Cuối cùng, Ying Li ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hector và cả hai cùng trò chuyện. Nhưng tối nay Ying Li rất khác so với tối hôm trước; cô gần như e thẹn, không dám nhìn thẳng vào mặt Hector hay e sợ nói ra những điều ngớ ngẩn.

Thế là Hector dẫn dắt câu chuyện bằng cách kể cho cô nghe một chút về cuộc đời mình, tả về thành phố nơi anh đang sống. Ying Li chỉ lắng

nghe, rồi bảo rằng cô thích thành phố của anh vì đó là nơi sản xuất ra những món hàng mà cô thích. Thật vậy, Hector có thể thấy đồng hồ, thắt lưng và giầy xách của Ying Li đều được sản xuất ở nước của anh, mặc dù cô mua nó ở chính thành phố của cô. Hector thậm nghĩ đây cũng chính là toàn cầu hóa. Rồi anh nhớ lại công việc kiếm tiền của Ying Li để mua sắm tất cả những món vật dụng đắt tiền này, tự hỏi liệu toàn cầu hóa có phải là một điều tốt đẹp hay không.

Sau đó, Ying Li đã có thể nói nhiều hơn một chút, dù điều này rõ ràng hơi khó khăn đối với cô bởi có một chủ đề mà cả

hai người họ đều cố tránh nói tới - công việc của cô. Và thế là cô kể về gia đình mình.

Cha cô dạy lịch sử Trung Quốc (là một người Trung Quốc, bạn có thể tưởng tượng ông có kiến thức tốt thế nào). Nhưng những người điều hành Trung Quốc vào thời Ying Li còn bé đã cho rằng những thầy giáo như ông đều là những người vô dụng, thậm chí còn là mối phiền phức, nên cả gia đình ông bị điều đến vùng hẻo lánh nhất của Trung Quốc. Ở đó, tất cả mọi người đều phải làm nông, không được phép đọc sách, ngoại trừ quyển sách do người điều hành Trung Quốc lúc đó viết ra. Lúc đó các chị của Ying Li không được đi học nữa vì con của những người vô dụng phiền phức thì không có quyền đi học, chúng phải học về cuộc sống khi lao động trên những cánh đồng. Vì còn nhỏ, nên sau đó Ying Li có cơ hội đến trường một chút.

Nhưng khi cha cô qua đời (ông không quen với công việc nặng nhọc trên đồng nên sức khỏe hao mòn nhanh chóng), cô lại không thể tiếp tục việc học.

Đó là lý do vì sao các chị gái của cô, những người chưa bao giờ có cơ hội đến trường, chỉ có thể làm việc trong những nhà máy như của Charles. Nói đến đây thì Ying Li ngưng lại, bởi cô nhận ra mình lại sắp

sửa nói về bản thân, về lý do vì sao cô không trở thành công nhân giống các chị, và đó thật sự là một đề tài phức tạp.

Hector cảm thấy buồn

Hector lại một lần nữa ngồi trên máy bay, và anh cảm thấy thật buồn bã. Qua cửa sổ máy bay, anh thấy mặt biển xanh thẳm bên dưới, xa đến mức trông cứ như chiếc máy bay này không hề di chuyển.

Hector lấy quyển sổ tay ra, nhưng anh không thể suy nghĩ bất cứ điều gì để viết vào đó.

Ngồi cạnh anh là một bà mẹ đang ôm đứa con nhỏ - không, đứa bé không thể là con của cô bởi nó có mái tóc vàng và đôi mắt xanh, xinh như búp bê (Hector không thể biết đó là bé trai hay bé gái, nhưng anh không quan tâm lắm về điều đó), còn người phụ nữ trông rất giống những người châu Á ngồi trên tấm vải dầu mà anh đã gặp. Nhưng ngay cả khi không phải là mẹ đứa bé, cô cũng chăm sóc nó rất kỹ; cô đu đưa và trò chuyện cùng nó, và trông cô yêu mến đứa bé ấy vô cùng.

Hector buồn vì anh có cảm giác như vừa rời khỏi mảnh đất mình yêu quý - một thành phố mà chỉ trước đó một tuần anh chưa hề biết chút gì về nó.

Édouard trông cũng rất buồn khi đưa anh ra sân bay. Rõ ràng cậu ta rất vui thích về chuyến viếng thăm này của Hector.

Édouard có rất nhiều bạn bè ở thành phố ấy để tụ tập ngoài quán uống vài chai, và cũng có rất nhiều các cô gái Trung Quốc xinh đẹp thì thầm vào tai, nhưng trong số họ không có nhiều người bạn thực sự như Hector.

Tất nhiên là Hector đang nghĩ về Ying Li.

Trong nhà hàng, cô kể anh nghe về gia đình của mình, và anh cũng kể cô nghe về thành phố mình sống, rồi cả hai cùng im lặng.

Và thế rồi Ying Li nói: “Anh là một người tốt”.

Hector ngạc nhiên trước câu nói này. Anh biết mình là một người cũng khá tử tế, nhưng anh tự hỏi Ying Li nói thế có nghĩa gì. Rồi cô chớp mắt nhìn xuống, nói thêm: “Em không quen với điều đó”.

Và Hector thấy mình nhói đau lần nữa.

Họ đứng lên khỏi bàn, và các anh phục vụ một lần nữa lại chen nhau giúp Ying Li mặc áo khoác.

Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại hai người đứng cạnh nhau trên con đường nhỏ lát đá.

Tất nhiên Hector rất muốn đưa Ying Li về khách sạn với mình, nhưng anh lại cảm thấy ngại ngần, bởi đó là điều mà những người đàn ông khác sẽ đề nghị với cô khi cô làm công việc của mình. Anh cảm nhận Ying Li cũng ngại ngần, dù cô muốn ở cạnh anh.

Và thế là họ vào một quán rượu ngẫu nhiên trên đường.

Đây là một quán khá lạ kỳ, không có nhiều người, chỉ một nhóm đàn ông Trung Quốc trông có vẻ quen biết lẫn nhau lần lượt thay phiên nhau lên sân khấu hát những bài hát bằng tiếng Trung. Hector thậm chí nhận ra giai điệu bài hát của Charles Trenet, nhưng không hiểu lời. Những người đàn ông này đều cười đùa vui vẻ và mua từng lượt nước uống. Anh nhớ lại lời Charles nói trên máy bay: người Trung Quốc chẳng khác gì với chúng ta cả.

Không khí trong quán khiến Ying Li cười, và Hector cũng cảm thấy vui

khi nhìn cô vui vẻ như vậy. Và khi Ying Li cười, anh có thể thấy cô trẻ đến thế nào, mặc cho những thứ đắt tiền cô đang mặc trên người trong đêm đó.

Nhưng có vẻ vào quán rượu ấy không phải là một ý kiến tốt cho lắm, bởi khi hai người vừa bước ra thì một chiếc xe hơi lớn trờ tới cạnh họ.

Một người đàn ông Trung Quốc cao lớn - người mà Hector đã gặp tối hôm trước, với một bên đeo tai nghe - bước ra khỏi xe. Ở băng ghế sau, Hector thấy một người phụ nữ không còn trẻ trông có vẻ rất giận dữ với Ying Li. Người đàn ông thậm chí không thèm nhìn Hector, chỉ nói gì đó với Ying Li, và cô trả lời có vẻ sợ sệt. Hector không hiểu tiếng Trung, nhưng anh biết gã đang chất vấn Ying Li bằng một giọng nạt nộ, còn cô thì rất bối rối. Hector giả vờ tỏ ra là một vị khách hài lòng nhưng ngây ngô không biết gì, hỏi gã bằng tiếng Anh: “Tôi có phải trả tiền cho anh không?”.

Gã đàn ông hơi sừng sốt, nhưng anh ta trấn tĩnh lại rất nhanh. Anh ta mỉm cười với Ying Li, dù cho đó là nụ cười không dễ chịu gì, rồi bảo Hector anh không phải trả tiền gì cho mình cả, chỉ cần trả cho Ying Li là được rồi. Nói rồi, anh ta leo trở lại vào trong xe, đạp ga phóng đi mất. Nhưng Hector không trông thấy cảnh ấy, bởi anh phải vòng tay ôm lấy Ying Li đang nức nở.

Sau đó, Hector bắt taxi và đưa Ying Li trở lại khách sạn của mình, bởi một người đàn ông an ủi một phụ nữ đang khóc không giống lắm với công việc thường ngày của Ying Li, mà nó giống với công việc của Hector hơn.

Khi ở trong phòng, Ying Li ngưng khóc, và họ nằm bên nhau trong bóng tối, chỉ lờ mờ ánh sáng của ngọn đèn đường bên ngoài. Ying Li nằm bất động trong vòng tay của Hector.

Hector đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng nằm như thế đến sáng với Ying Li nếu

cần thiết, nhưng chẳng mấy chốc Ying Li cho anh thấy cô muốn điều mà mọi người yêu nhau vẫn làm.

Nó không giống đêm đầu tiên, không hân hoan vui sướng bằng, nhưng mãnh liệt hơn rất nhiều.

Sáng hôm sau, khi Hector thức dậy thì Ying Li đã đi khỏi mà không để lại cho anh lời nhắn hay bất kỳ thứ gì. Hector muốn đưa cô tiền, bởi anh nghĩ về người đàn ông to lớn tới hôm qua, nhưng anh nhận ra hẳn Ying Li muốn tự mình thu xếp mọi thứ hơn là nhận tiền của anh.

Hector muốn nói chuyện với Édouard ngay lập tức, và họ gặp nhau tại quán cà phê dưới tòa nhà. Hôm đó là thứ hai nên quán rất đông khách. Édouard lắng nghe Hector kể một cách rất nghiêm túc, giống như cách Hector vẫn lắng nghe các khách hàng của mình khi họ kể chuyện. Và rồi Édouard nói:

“Chúng không làm gì cô ấy đâu, cô ấy quá giá trị đối với chúng.

Và dù sao thì tớ cũng quen gã cao to đó. Tớ sẽ giải quyết chuyện này. Nhưng vì hai người có liên quan nên tớ nghĩ tốt nhất là đừng gặp nhau nữa thì hơn”.

Hector cũng nghĩ như vậy, nhưng nghĩ là một chuyện, còn có làm được hay không lại là chuyện khác. “Thật tội nghiệp cậu!” - Édouard bảo.

Và giờ đây, trên máy bay, Hector không thể nghĩ được điều gì để viết.

Đứa bé nhìn anh một lúc, rồi đưa thẳng cả hai tay về phía anh. Điều này khiến cô vú bật cười - tất nhiên là bạn cũng đoán ra được cô ấy là cô vú - và đứa bé cũng cười theo.

Hector mỉm cười với cả hai. Anh cảm thấy đỡ buồn hơn một chút.

Đột nhiên, một người phụ nữ dáng cao, tóc vàng bước tới và đứng ở lối đi cạnh hai cô cháu. Hector biết ngay đó là người mẹ, người đang ngồi với chồng trên dãy ghế hạng thương gia.

“Mọi thứ ổn cả chứ?” - Người mẹ hỏi cô vú.

Và rồi bà lại đi mất. Khuôn mặt đứa bé nhăn lại, mếu máo khóc đòi.

Hector lấy quyền sở tay của mình ra và viết:

Bài học số 8 bis:

Bất hạnh là khi bị chia xa khỏi người ta yêu quý.

Hector gặp gỡ một người bạn tốt

Hector lại có mặt trên một chuyến bay khác, nhưng chuyến bay này có hơi khác so với những chuyến bay trước đó.

(Giữa chuyến bay này và chuyến bay vừa đề cập trước có những chuyến bay khác nữa, nhưng chúng không được kể ra đây bởi vì bên cạnh những suy nghĩ day dứt về Ying Li và Clara, không có gì khác xảy ra với Hector cả.)

Đầu tiên, trên chuyến bay chỉ toàn người châu Phi, gần như Hector là người da trắng duy nhất. Nhiều người ăn mặc rất chỉnh tề, như thể họ bước ra từ thời đại khác, giống cách các cụ ông, cụ bà sống ở vùng nông thôn của Hector vẫn mặc khi tham dự thánh lễ. Phụ nữ mặc váy dài vải hoa, đàn ông mặc com-lê rộng. Một điều khác gợi anh nhớ về miền nông thôn là những túi xách khổng lồ họ mang theo, một vài túi thậm chí còn chứa cả lũ gà, vịt đang được nhốt trong lồng! Lũ gia cầm này ồn ào kinh khủng, nhưng dù sao cũng không đến nỗi quá tệ, bởi chúng giúp át đi phần nào tiếng kêu khiếp của máy bay có lẽ cũng đến từ thời đại nào đó xa lắc trước đây.

Hector nhớ lại những bệnh nhân từng đến gặp anh bởi chứng sợ bay, và anh tự nhủ sau chuyến bay này anh đã hiểu họ nhiều hơn trước. Dù sao thì chiếc máy bay khá cũ chứng tỏ nó chưa bao giờ gặp tai nạn nghiêm trọng nào, điều này phần nào cũng khiến hành khách được an ủi.

Ngồi cạnh Hector là một phụ nữ người Phi và một đứa trẻ.

Lần này thì không phải là cô vú, mà chính là người mẹ đi cùng đứa con nhỏ của mình. Vừa đọc sách, cô vừa đu đưa con trên tay. Đứa bé nhìn Hector trong khi anh nhìn sang quyển sách mà người phụ nữ đang cầm.

Cô cũng còn khá trẻ, chỉ cỡ khoảng tuổi Hector mà thôi. Và bạn không thể nào đoán được đâu: quyển sách cô đang đọc là một quyển về tâm thần học. Người phụ nữ ấy cũng là một bác sĩ tâm thần học.

Cả hai đều lấy làm ngạc nhiên thích thú trước việc tình cờ được xếp ngồi cạnh đồng nghiệp của mình. Người phụ nữ - tên cô là Marie-Louise - giải thích rằng cô đang trở về quê nhân kỳ nghỉ. Cô làm việc tại thành phố mà họ vừa khởi hành trước đó, nơi có nhiều bác sĩ tâm thần học hơn hết thảy mọi nơi khác trên thế giới. Hector cảm thấy e ngại không dám hỏi tại sao cô không ở lại làm việc tại quê nhà mình (cũng giống như khi anh hỏi Charles vì sao không xây nhà máy ở chính thành phố nơi họ sống, nếu bạn còn nhớ), nhưng người phụ nữ đã nhanh chóng giải thích cho anh biết vì sao.

“Tôi muốn các con mình được sống một cuộc sống bình thường.”

Cô còn có hai đứa con lớn hơn đang phải ở nhà. Hector hỏi cuộc sống bình thường mà cô nói tới là gì. (Ngay cả bác sĩ tâm thần học cũng có thể hỏi nhau.)

“Tôi muốn chúng có thể đến trường mà không cần đến tài xế và vệ sĩ, ví dụ như vậy.” - Marie-Louise trả lời.

Hector đồng ý rằng việc đến trường với một tài xế và một vệ sĩ chắc chắn không phải là cuộc sống bình thường, dù cho khi còn bé, anh sẽ rất tự hào nếu được như vậy, nhưng tất nhiên là các bà mẹ không suy nghĩ như thế.

Ngay lúc đó, máy bay bắt đầu nghiêng một bên và tạo ra những âm thanh như thể máy bay ném bom trong các bộ phim tài liệu về chiến tranh. Tất cả mọi người đều im thin thít, ngoại trừ lũ gà và lũ vịt. Chúng la hét gào thét ồn ào hơn bao giờ hết.

May mắn là việc này diễn ra không quá lâu, và cuối cùng máy bay cũng

hạ cánh ổn thỏa, dù rung lắc khá nhiều.

Hector cố xoay xở để nhanh chóng thoát khỏi ghế ngồi của mình, và khi tất cả hành khách đã đứng hết bên ngoài lối đi, Marie-Louise mời anh đến thăm gia đình cô. Cô viết địa chỉ vào sổ tay của anh.

Khi bước đến cánh cửa ra khỏi máy bay, Hector có cảm giác giống y như khi bạn mở nắp lò nướng để xem món bò đã được chưa và bị hơi nóng phả vào mặt. Chỉ khác một chút là bên ngoài rất chói chang và mặt trời hùng hục như đồ lửa. Sân bay được bao quanh bởi những ngọn núi trông như bị cháy sém, hơi giống màu của món bò nướng bị quá lửa.

Các nhân viên hải quan đều là người Phi (nhưng chúng ta sẽ không phải lúc nào cũng lặp lại điều này, giống như trường hợp những người Trung Quốc vậy; ở đất nước này, tất cả mọi người đều là người châu Phi, trừ một vài trường hợp mà chúng ta sẽ chỉ rõ ra). Thân nhân đang chờ người thân của mình dưới những bóng râm. Các bé gái mang tất trắng ngang mắt cá, cổ áo xếp nếp, các cậu bé mặc quần soóc - đúng hơn là quần soóc dài, như kiểu quần từng thịnh hành ở nước Hector rất lâu trước đó.

Hector không trông thấy người bạn đã hẹn đến đón mình.

Anh mang vali bước thẳng ra ngoài, giữa cái nắng như đồ lửa.

Một người khuôn vác lập tức chạy đến - rồi thêm một người khác, rồi một người khác nữa - giúp anh khiêng vali đến dãy taxi đang đậu cách đó vài dặm. Hector cứ nghĩ là họ sắp đánh nhau đến nơi để giành giật khiêng đồ cho anh thì may mắn thay, anh bạn Jean-Michel của anh bước tới, mỉm cười.

Jean-Michel là bạn cũ của Hector, cũng như Édouard vậy, cho dù họ khá khác nhau. Jean-Michel học ngành y, chuyên về các vi trùng gây bệnh ở những nước nóng bức. Các nước nóng bức có rất nhiều những loại vi

trùng này nhưng họ lại có quá ít bác sĩ, thế là Jean-Michel khăn gói tới làm việc ở đây.

Anh là một người cao và khỏe, trông có phần giống huấn luyện viên lướt sóng hay trượt tuyết. Hector còn nhớ Jean-Michel rất thu hút phái nữ ở trường nhưng anh chưa bao giờ tỏ ra quan tâm tới họ, và điều này càng khiến họ hâm mộ anh hơn nữa.

Các cô gái vẫn thường đến hỏi Hector về Jean-Michel bởi họ biết hai người là bạn bè thân thiết.

Jean-Michel cầm lấy vali của Hector, rồi cả hai người cùng rảo bước ra bãi đỗ xe. Nghe thì đơn giản vậy thôi, nhưng thực tế thì điều này phức tạp hơn nhiều, bởi ở đó có rất nhiều ăn mày. Họ nhắm vào Hector ngay lập tức, giống như những người khuan vác lúc nãy. Chẳng mấy chốc, tất cả những người ăn mày ở bãi đỗ xe đã vây quanh Hector, đưa tay ra và gọi: “Monsieur, monsieur, monsieur, monsieur, monsieur...”

Hector trông thấy nhiều người trong số họ trông rất bệnh tật, rất gầy, vài người chỉ còn một mắt. Họ có vẻ như không thể đứng dậy, nhưng vẫn vây quanh lấy anh như những bóng ma, đưa tay mình ra xin xỏ.

Jean-Michel sải bước về trước, mắt thậm chí như không nhìn thấy những người ăn mày ở đó. Anh tiếp tục trò chuyện cùng Hector: “Tớ đã tìm cho cậu một khách sạn tốt rồi...”

Thực tế thì cũng chẳng khó khăn gì, vì ở đây chỉ có hai khách sạn thôi”.

Lúc đã tới được chỗ xe đỗ, khi Hector đã cho đi tất cả những đồng xu và thậm chí cả những tờ tiền giấy của mình, Jean-Michel mới đề ý chuyện gì đang diễn ra.

“Ồ đúng rồi, tất nhiên rồi,” - anh ta nói. - “Đây là lần đầu cậu tới đây mà.”

Xe của Jean-Michel là một chiếc xe to, hai cầu, màu trắng với những chữ cái được sơn thẳng lên đó. Cạnh chiếc xe là một người đàn ông châu Phi với khẩu súng ngắn đang đứng đợi họ.

“Đây là Marcel,” - Jean-Michel nói. - “Anh ấy là vệ sĩ của chúng ta.”

Chiếc xe rời khỏi bãi đỗ và rẽ ra đường dẫn vào thành phố.

Qua cửa kính, Hector lại trông thấy những ngọn núi trơ trụi, thấy những người ăn mày đứng nhìn theo họ, thấy ánh mặt trời đỏ lửa trên con đường gập ghềnh ổ gà. Ngồi phía trước anh là Marcel với khẩu súng ngắn đang đặt ngay ngắn trên đầu gối.

Anh tự nhủ ở đất nước này, có lẽ anh sẽ hiểu hơn được nhiều điều về hạnh phúc, nhưng chắc chắn là cũng không ít bài học về nỗi bất hạnh.

Bước ngoặt của Hector

Khách sạn rất dễ thương. Khuôn viên khá rộng với những hàng cây đang trổ bông và những ngôi nhà gỗ riêng biệt dành cho khách. Ngoài ra còn có một hồ bơi to với hình dạng uốn lượn và có cả một cây cầu nhỏ bằng gỗ bắc qua. Nhưng nó có vẻ hơi khác với dạng khách sạn mà người ta vẫn thường đến vào các kỳ nghỉ. Đầu tiên, ngay cửa ra vào là một tấm biển với hàng chữ: *“Chúng tôi trân trọng đề nghị quý khách và người viếng thăm không mang vũ khí vào bên trong khách sạn. Vui lòng liên hệ quầy tiếp tân”*. Và bên trong khách sạn có những người đàn ông da trắng mặc đồng phục (bộ đồng phục rất buồn cười với quần soóc) ngồi uống rượu nơi quầy bar. Họ thuộc một toán quân đội nhỏ mà tất cả các nước trên thế giới đều góp vào thành lập để nhằm lập lại trật tự ở đất nước này. Nhưng từ khi đây không còn là một đất nước quan trọng thì chẳng ai còn muốn chi tiền để nuôi cái quân đội nhỏ đó, và toán quân này chỉ còn vừa đủ lớn để tự bảo vệ chính nó chứ không thể mang lại chút ít trật tự nào dù nó cũng đã cố gắng thử.

Một người đàn ông ngồi ở quầy bar đã giải thích với Hector như vậy. Ông ta là người da trắng, nhưng không mặc đồng phục. Anh ta mặc đồ giống Édouard vẫn mặc vào dịp cuối tuần: áo sơ mi sáng màu, quần tây ủi phẳng, giày giống như giày đánh gôn, và chiếc đồng hồ ắt hẳn cũng ngang giá với chiếc của Ying Li. (Vào những ngày này, có rất nhiều thứ gợi cho Hector nhớ về Ying Li.)

Người đàn ông ấy là người nước ngoài, nhưng anh ta nói tiếng mẹ đẻ của Hector rất tốt và chỉ uống toàn nước sô-đa.

Thật là một sự tình cờ thú vị, anh ta có tên gần giống như Édouard: Eduardo. Hector hỏi quê Eduardo ở đâu, anh ta trả lời đó là một đất nước có danh tiếng không được tốt cho lắm bởi nhiều người ở đó trồng loại

cây có thể điều chế thành loại chất kích thích rất có hại. Điều này là bất hợp pháp ở nước của Hector cũng như mọi nước khác trên thế giới. Vì lý do này mà nhiều người sẵn lòng trả một số tiền cực lớn cho loại cây này.

Tất nhiên không phải lỗi của Eduardo khi anh sinh ra ở nơi đó, cho nên Hector không bận tâm cho lắm. Hector hỏi Eduardo đã học ngôn ngữ của nước Hector ở đâu mà có thể thông thạo như vậy.

“Ồ chính đất nước của anh! Tôi đã sống ở đó nhiều năm.”

Eduardo có vẻ không muốn nói gì thêm về điều này. Để đổi đề tài, Hector hỏi Eduardo đang làm gì ở đất nước này. Eduardo nhìn Hector, và như đã đề cập trước đây, mọi người luôn cảm thấy ở Hector có nét gì đó rất thành thật và không có ý xấu, đặc biệt là với những người thông minh như Eduardo, và rồi Eduardo vừa cười vừa trả lời: “Làm nông!”.

Hector nghĩ đây là cơ hội tốt cho cuộc nghiên cứu của mình nên anh hỏi Eduardo điều gì khiến anh hạnh phúc trong cuộc sống. Eduardo suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Là thấy gia đình tôi hạnh phúc, biết rằng lũ trẻ nhà tôi không thiếu thứ gì mà chúng muốn”.

Các con của Eduardo đều đã lớn, và anh hy vọng sẽ có thể cho chúng đi du học ở đất nước có nhiều nhà tâm thần học hơn hết thảy mọi nơi khác trên thế giới. Hector hỏi Eduardo có băn khoăn gì không khi biết rằng có nhiều gia đình rơi vào cảnh bất hạnh bởi con cháu của họ dùng chất kích thích độc hại mà Eduardo sản xuất (bởi vì tất nhiên là bạn, cũng như Hector, đều có thể đoán ra điều này).

Lần này thì Eduardo trả lời ngay lập tức:

“Nếu chúng sử dụng, thì là bởi gia đình chúng đã rời ren từ trước đó rồi. Cha mẹ chúng không quan tâm chăm sóc chúng, họ chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, hoặc chiều chuộng chúng hết mức. Như vậy thì chẳng trách bọn trẻ làm vậy.”

“Ồ vâng,” - Hector nói.

Hector trả lời như vậy không phải vì anh đồng tình với Eduardo. Khi một nhà tâm thần học nói “ồ vâng” thì nó chỉ mang ý nghĩa: “Tôi hiểu điều anh vừa nói”. Nhưng anh cũng chỉ ra cho Eduardo rằng có rất nhiều người nghèo cũng dùng loại thuốc độc hại này và nó làm cho cuộc sống của họ còn tồi tệ hơn nữa. Eduardo bảo điều này cũng hoàn toàn tương tự: đất nước của những người ấy cũng giống như một gia đình không ra gì, không quan tâm chăm sóc các con mình đúng mức.

“Tôi không tạo ra nhu cầu,” - Eduardo nói, - “tôi đơn giản chỉ là đáp ứng nhu cầu đó.”

Hector bảo anh hiểu, nhưng anh suy nghĩ trong đầu rằng Eduardo đang xây dựng hạnh phúc của gia đình mình trên nỗi khổ đau của những người khác. Nhưng rồi Hector tự nhủ Eduardo đã được sinh ra ở một đất nước “giống như một gia đình không ra gì” nên tất nhiên anh ta có cái nhìn rất khác về mọi việc.

Dường như câu hỏi của Hector khiến Eduardo hơi bực bội, vì anh ta gọi liền một ly whisky từ anh chàng phục vụ người Phi vừa bước tới. Có lẽ bạn nghĩ cần gì phải nói anh chàng phục vụ là người Phi khi ở đất nước ấy chẳng phải tất cả mọi người đều là người Phi hay sao. Nhưng lý do là bởi vào lúc đó lượng người Phi trong quán chỉ bao gồm mấy người phục vụ, anh chàng đứng quầy bar và những nhân viên tiếp tân, nhưng chẳng ai trong số họ nói một lời nào cả. Người đang nói chuyện ở đây chỉ có những người da trắng, gồm những người khách như

Eduardo và Hector, và những gã mặc quần soóc.

Khi Hector nói với Eduardo rằng anh là một nhà tâm thần học, anh ta trông có vẻ rất thích thú. Anh ta kể với Hector rằng vợ anh ta luôn luôn ưu tư, buồn bã (và vì vậy mà cô ấy chẳng muốn bất cứ thứ gì trên đời).

Các bác sĩ ở khắp nước đã kê đơn với nhiều loại thuốc khác nhau, nhưng dường như chẳng có loại nào trong số đó là có công hiệu. Hector nghĩ thế nào về trường hợp này?

Hector hỏi tên các loại thuốc đó. Eduardo bảo rằng anh ta có đề tên thuốc ở trên phòng nên sẽ đi lấy xuống cho anh xem.

Trong khi chờ đợi, Hector uống ly whisky của mình (vì Eduardo cũng gọi cho anh một ly) và trò chuyện cùng anh chàng đứng quầy bar. Tên anh ta là Isidore. Hector hỏi điều gì khiến Isidore hạnh phúc. Isidore mỉm cười và bảo: “Khi gia đình tôi không còn thiếu thốn gì nữa”.

Hector hỏi tất cả là như vậy sao.

Isidore suy nghĩ một lúc rồi thêm vào: “Là thỉnh thoảng tôi được đi đến văn phòng thứ hai của mình”.

Hector hiểu rằng bên cạnh công việc phục vụ quầy bar ở đây, Isidore còn có thêm một nghề thứ hai nào đó mà anh ta rất yêu thích. Nghề đó là gì vậy? Isidore cười to và chuẩn bị giải thích cho Hector thì Eduardo đã quay lại với toa thuốc của vợ mình.

Hector xem qua một lúc và thấy rằng toa thuốc chưa được chính xác cho lắm. Bác sĩ đã kê toa cả ba loại thuốc nhưng không có loại nào đúng liều nên chẳng trách nó không giúp cải thiện đáng kể tình trạng của vợ Eduardo. Hector hỏi thêm Eduardo vài câu hỏi để tìm ra loại bệnh phiền muộn của vợ anh ta, và chỉ một lúc anh đã biết loại thuốc nào là thích hợp.

Anh cũng giới thiệu cho Eduardo một bác sĩ tâm thần giỏi ở nước này mà anh đã quen trong một hội nghị. Cũng dễ hiểu vì sao Eduardo chưa bao giờ nghe đến nhà tâm thần học này, bởi vì ông ta làm việc trong một bệnh viện, và thường mang tất kèm săng-đan, trong khi những người như

Eduardo có xu hướng chỉ biết đến những bác sĩ mang cùng loại giày với mình.

Hector đưa cho Eduardo tên ông ấy kèm toa thuốc mà vợ anh ta có thể dùng trong khi chờ hẹn lịch khám với bác sĩ. Eduardo cẩn thận ghi lại mọi thứ bằng một cây viết vàng rất đẹp (có thể là bằng vàng ròng thật chứ chẳng chơi).

Ngay lúc đó, Jean-Michel bước vào. Trông thấy Hector đang nói chuyện cùng Eduardo, anh thoáng nhăn mặt. Hector muốn giới thiệu hai người với nhau, nhưng Jean-Michel trông có vẻ đang vội và đưa tay vẫy Hector ra với mình trong khi Eduardo cảm ơn và chào tạm biệt anh.

Vào trong xe, Jean-Michel hỏi Hector có biết là mình vừa trò chuyện cùng ai không.

Hector bảo anh biết, không ít thì nhiều.

“Đó là dạng những kẻ kéo đất nước này xuống vũng sinh.” - Jean-Michel thẳng thắn.

Marcel không nói gì, nhưng rõ ràng là anh ta đồng ý với điều đó.

Hector không đáp lại bởi đang bận viết vào sổ tay của mình:

Bài học số 9:

Hạnh phúc là khi biết gia đình mình không thiếu thốn gì.

Bài học số 10:

Hạnh phúc là được làm công việc mà mình thích.

Anh giải thích với Jean-Michel rằng anh chàng phục vụ quầy bar của

khách sạn có việc làm ở một văn phòng thứ hai.

Tiết lộ khiến Jean-Michel và Marcel bật cười lớn. Marcel giải thích cho anh rằng ở đây, có phòng nhì có nghĩa là có vợ bé.

Hector chợt nghĩ về Ying Li và Clara, và anh thoáng im lặng một lúc lâu.

Hector và bài học về nỗi bất hạnh

Có rất nhiều người đi bộ dọc theo con đường bụi bặm mà họ đang đi, cả những đứa trẻ con đi chân đất mà mỗi lần có chiếc xe hơi nào đó đi chậm lại vì kẹt đường là chúng sẽ lập tức ủa tới xin xỏ. Không hiểu vì sao chúng chú ý ngay đến Hector dù cửa xe được dán màu tối. Chúng vẫy đôi tay bé nhỏ của mình với anh và mỉm cười, khoe hàm răng trắng lấp lánh.

“Đừng cố thử hạ kính xe xuống, tớ khóa rồi.” - Jean-Michel bảo.

“Nhưng sao chúng chỉ đề ý đến tớ vậy?” - Hector hỏi trong khi nhìn một cô bé nhỏ xinh ngửa đôi bàn tay cũng nhỏ xinh của mình ra.

“Bởi chúng biết cậu là người mới đến đây. Còn bọn tớ thì chúng quen mặt rồi.”

Cả thành phố trông có vẻ không được bảo dưỡng đúng mức. Hector trông thấy nhiều ngôi nhà đổ nát được vá vúi tạm bợ bằng những mảnh ván hay tấm tôn cũ; những tòa biệt thự hẳn đã một thời huy hoàng xinh đẹp, nay cũ kỹ hoang tàn.

Người dân bày bán hàng ngay trên vỉa hè, nhưng những thứ họ bán đối với nước của Hector thì chỉ đáng vứt đi hoặc cho vào kho đồ cũ. Nhưng cũng có một vài chỗ có bày bán những loại rau quả màu sắc tươi ngon. Hector luôn nghe nói rằng người da đen cười đùa suốt ngày, nhưng mà ở đây anh thấy không đúng như vậy. Bọn trẻ thì mỉm cười, nhưng chẳng tìm đâu ra một nụ cười trên môi người lớn.

Họ vẫn bị kẹt trong đám tắc đường. Hector không thể hiểu tại sao ở một đất nước nghèo như thế này lại có quá nhiều xe hơi.

“Không phải ở đây có nhiều xe hơi mà là có quá ít đường nên lúc nào cũng kẹt xe. Với lại cả thành phố mà chỉ có một cột đèn giao thông thôi.”

Cuối cùng thì họ cũng thoát ra được khỏi cảnh kẹt xe, chiếc xe hơi chẳng mấy chốc đã tăng tốc trên đường. Con đường cũng không được bảo dưỡng tốt, dễ dàng có thể bắt gặp những tảng đá to giữa đường hoặc những ổ gà khổng lồ có kích thước như bồn tắm mà không ai buồn lấp lại. Nhưng có vẻ như Jean-Michel đã quá quen với điều này. Thịnh thoảng có những chiếc xe chạy như tên bắn vọt qua xe họ với cả đám người bám bên thành xe hoặc thậm chí ngồi cả trên nóc. Hector tự nhủ người dân ở đây có thể không cười nhiều cho lắm, nhưng rõ ràng họ không biết sợ là gì, bởi nếu một trong những chiếc xe như vậy gặp phải tai nạn thì sẽ có rất nhiều người bị thương không nhẹ chút nào. Hector để ý thấy xe cộ ở đây thường được sơn nhiều màu sắc sỡ và kẻ hẳn những dòng chữ như: “Thiên Chúa gìn giữ chúng ta”, “Cảm tạ Jesus vì tình yêu vĩnh cửu dành cho chúng ta”. Anh hiểu rằng người dân ở đây vẫn đặt trọn niềm tin vào Thiên Chúa, nhiều hơn ở nước của Hector, khi người dân ở đó đã dựa vào lực lượng an ninh để bảo vệ họ.

Hector tự hỏi liệu niềm tin vào Thiên Chúa có phải là một bài học về hạnh phúc hay không. Không, đây không thể là một bài học, vì bạn không chọn lựa việc mình có tin vào Chúa hay không.

Vùng ngoại ô không khá gì hơn khu vực xung quanh sân bay: những ngọn đồi trơ trụi cháy sém, thẳng hoặc mới có vài ngọn cây cho bóng mát.

Hector hỏi tại sao nơi này lại có ít cây xanh đến thế.

Lần này Marcel là người giải thích. Lý do là bởi lệnh cấm vận. Đất nước này đã trải qua một thời gian dài được điều hành bởi chính quyền thoái nát, và rồi một ngày đế chế này kết thúc bằng một đế chế khác thậm chí còn tồi tệ hơn. Điều này khiến những nước như nước của Hector cảm

thấy phiền nhiễu. Thế là tổng thống và thủ tướng của những nước này họp lại với nhau và bỏ phiếu cho lệnh cấm vận để buộc chính quyền xấu xa này phải từ chức. Cấm vận là khi một đất nước không được phép mua bán giao thương với các nước khác, và điều này sẽ khiến đất nước ấy ngày một nghèo nàn hơn, người dân sẽ nổi dậy và chính quyền buộc phải thay đổi hoặc từ chức. Vấn đề rắc rối ở đây là điều này thường không bao giờ có tác dụng, bởi một chính quyền thối nát không bao giờ quan tâm đến việc người dân của mình - dù cho đó là trẻ em - chết đói. Trong khi đó, ở những nước ban hành lệnh cấm vận thì người dân luôn được chăm lo đầy đủ nên sẽ không bao giờ hiểu được những khốn khổ mà người dân nước bị cấm vận phải hứng chịu. Thế là lệnh cấm vận thì cứ tiếp tục có hiệu lực, trẻ em ngày một gầy còm, còn những người mẹ đau khổ của chúng luôn quần quanh với cảnh túng thiếu.

Cấm vận không mang lại điều gì tốt đẹp, ngay cả với cây cối. Đất nước không được phép mua dầu và khí đốt nên người dân phải chặt cây làm củi. Kết quả là ở nhiều nơi không còn cây xanh nữa. Thế là mưa cứ thế cuốn trôi đất, và đến một ngày thì đất nước này không còn gì khác ngoài những núi đá lởm chởm. Mà đá thì chẳng có tác dụng gì nhiều, trừ khi bạn muốn sưu tập chúng.

“Và giờ thì,” - Marcel nói, - “Liên hiệp quốc muốn tài trợ cho một dự án tái trồng rừng, nhưng anh có bao giờ thấy cây mọc trên đá chưa?”

Marcel trông chẳng mấy vui vẻ khi nói câu này, anh có vẻ giận dữ với Liên hiệp quốc (những đất nước đã biểu quyết cho lệnh cấm vận), dù cho chính quyền thối nát nơi đây cuối cùng cũng đã biến mất. Nhưng nếu bọn người xấu xa đó đã biến mất rồi thì tại sao mọi chuyện không có gì là tốt đẹp hơn? Marcel giải thích rằng người dân đã bầu lên một tổng thống đã từng tỏ ra là một người tốt đẹp, từng mạnh mẽ chống lại chính quyền cũ, nhưng ngay khi lên nắm quyền, ông lại trở nên giống y như bọn chúng.

Con đường bắt đầu dốc lên, và ba người họ đến một khu vực đẹp đẽ hơn

với cây cối và những ngôi làng nhỏ thấp thoáng.

Hector trông thấy người dân ở đây có vẻ tươi vui hơn, và khi chiếc xe hơi chạy chậm lại để tránh chú lừa qua đường hay chiếc xe bò cọc cạch, bọn trẻ con cũng không ào tới xin xỏ.

Họ dừng lại trước một tòa nhà cạnh một nhà thờ nhỏ. Phía trên đó có một tấm biển ghi “Trung tâm sức khỏe”. Bên ngoài khuôn viên của tòa nhà, trên những băng ghế gỗ đặt dưới bóng cây là những người phụ nữ Phi đang ngồi đợi cùng những đứa bé con của họ.

Họ cười với Hector khi trông thấy anh đi cùng Jean-Michel. Jean-Michel giải thích rằng họ nghĩ anh là bác sĩ mới - điều này cũng không sai, bởi trái với suy nghĩ của nhiều người, các nhà tâm thần học là những bác sĩ đích thực.

Bên trong, Hector trông thấy nhiều phụ nữ người Phi khác mặc áo khoác trắng đang kiểm tra tình trạng của mấy đứa bé và một thanh niên trẻ tuổi. Tất cả bọn họ đều tỏ vẻ rất vui mừng khi trông thấy hai người đến. Jean-Michel bảo đó là những y tá, nhưng họ làm rất nhiều điều mà ở nước Hector chỉ có bác sĩ mới làm. Jean-Michel chỉ có thể đến để thăm khám những trường hợp bệnh nhi bị nặng chứ không thể ở lại lâu, bởi ngoài nơi này anh còn phải đến ba trung tâm khác nữa.

Hector để bạn mình ở lại làm việc, còn mình ra bên ngoài tìm Marcel. Lúc này, anh ta đang hút tẩu dưới một tán cây râm mát. Hector hỏi Marcel tại sao người dân nơi vùng nông thôn này trông có vẻ hạnh phúc hơn người dân ở thành phố.

“Ở nông thôn thì anh luôn dễ dàng sống được chỉ với một khoảnh đất nhỏ và vài con gà. Các gia đình ở đây rất gắn bó, xóm làng đùm bọc lẫn nhau. Trong khi ở thành phố thì anh không thể làm gì nếu không có tiền, gia đình lại có xu hướng tan vỡ bởi quá nhiều căng thẳng, lại còn rượu chè và ma túy.

Người ta luôn thấy rõ mình sẽ mua được gì nếu có tiền. Ở đây thì không có nhiều cám dỗ như vậy.”

Hector tự nhủ điều này rõ ràng nhắc nhớ anh về ít nhất ba bài học mà anh đã viết ra.

Nhưng anh cũng học được những bài học khác:

Bài học số 11:

Hạnh phúc là khi có một mái nhà và một mảnh vườn của riêng mình.

Anh nghĩ về mọi thứ mình đã thấy, đã nghe từ khi đến đây và tiếp tục viết:

Bài học số 12:

Hơi khó để tìm thấy hạnh phúc trong một đất nước được điều hành bởi những người xấu xa.

Điều này nhắc lại cho Hector về cuộc đời của vị sư già người Trung Quốc và câu chuyện của gia đình Ying Li. Và tất nhiên là một chút về Ying Li nữa.

Hector học một bài học mới

Hoàng hôn dần buông xuống. Ba người đang trên đường quay về thành phố bởi Jean-Michel bảo ở nước này, tốt nhất là không lái xe ra ngoài khi trời tối.

Có thể bạn thắc mắc tại sao Marcel luôn ngồi trên xe với một khẩu súng ngắn đặt sẵn sàng trên đùi. Phải chăng có ai đó đang muốn hại Jean-Michel dù công việc của anh chỉ là đi hết nơi này đến nơi khác để chữa bệnh cho trẻ em?

Đây là lý do: Ở nước này, xe hơi là một vật có giá trị cao, ngoài ra, rất khó để khởi động một chiếc xe hơi hiện đại nếu không có khóa điện. Bọn tội phạm vẫn nấp mình ở những nơi mà bạn sẽ phải dừng lại (không phải ở cột đèn giao thông vì ở đây chỉ có một trụ, mà ở những tảng đá chặn giữa đường, ví dụ như vậy) và sẽ kéo tới buộc bạn rời khỏi xe để chúng có thể lấy cả xe lẫn khóa. Vấn đề là trước khi cướp xe, chúng thường giết cả mọi người trên xe để không còn ai làm chứng, hoặc chỉ đơn giản là chúng quá sợ hãi, hoặc đã uống nhiều bia rượu, hoặc đang phê ma túy.

“Chuyện này ngày càng xảy ra nhiều hơn,” - Jean-Michel nói. - “Tội phạm ở khắp nơi cứ đua nhau kéo về đây vì cảnh sát chẳng làm được gì. Ở đây, bọn chúng ít có nguy cơ bị bắt hơn là ở nước mình.”

“Toàn cầu hóa là thế đấy!” - Marcel bật cười.

Việc trấn áp tội phạm không hiệu quả của cảnh sát đất nước này cũng là lý do để những người như Eduardo chọn nơi đây để tiến hành công việc kinh doanh. Còn hơn thế nữa, họ thường chọn cách liên minh với cảnh sát để công việc của mình được hiệu quả hơn.

Khi trở lại khách sạn, những người đàn ông mặc đồng phục với quần soóc vẫn còn ở quầy bar nhưng Eduardo đã đi khỏi. Điều này thật vừa khéo, bởi Hector cảm giác được rằng Jean-Michel và Eduardo không thể hòa hợp với nhau được.

Isidore - anh chàng phục vụ quầy bar có phòng nhì - trông có vẻ rất vui khi lại trông thấy Hector lần nữa. Anh ta lập tức mang bia lại cho hai người, loại bia mà Hector đánh giá là rất tuyệt. Ở một đất nước chẳng có gì đi vào trật tự hợp lý như nơi này, người ta vẫn sản xuất được loại bia tuyệt vời.

Hector hỏi Jean-Michel rằng anh có hạnh phúc không.

Câu hỏi khiến Jean-Michel cười lớn. (Giờ thì Hector không thể không nhận thấy câu hỏi này thường khiến đàn ông bật cười nhưng lại khiến phụ nữ rơi nước mắt.)

“Tớ chưa bao giờ tự hỏi mình câu hỏi như vậy, nhưng tớ nghĩ mình hạnh phúc. Tớ làm công việc mình thích và tớ biết mình làm tốt, và trên hết là tớ cảm thấy mình rất có ích nơi đây. Như cậu thấy đấy, mọi người tử tế với tớ, chúng tớ thực sự là một đội.”

Jean-Michel uống một ngụm bia rồi nói thêm: “Mọi ngày ở đây đều có ý nghĩa”.

Hector thấy điều này khá thú vị, bởi chính anh cũng có một công việc hữu ích ở đất nước mình, dù đôi lúc, khi trông thấy nhiều người bất hạnh mà không thực sự bất hạnh hoặc không thực sự bệnh mà anh không giúp gì được nhiều, anh lại tự hỏi cuộc đời mình có ý nghĩa gì không. Điều này khiến anh không vui chút nào.

“Còn một điều nữa,” - Jean-Michel nói. - “Tớ được yêu vì chính con người thật sự của mình.”

Có lẽ đến lúc này bạn cũng đã nhận ra giữa Jean-Michel và Marcel còn hơn mỗi quan hệ bạn bè bình thường, hơn một bác sĩ và vệ sĩ của mình, và bạn cũng đã hiểu ra tại sao Jean-Michel chưa bao giờ tỏ ra quan tâm tới phụ nữ. Nhưng trước đây, chưa bao giờ anh tỏ lộ điều này với Hector, và cũng không nói thẳng về nó lúc này, bởi không cần phải giải thích tất cả với một người bạn là nhà tâm thần học (hoặc một người bạn không phải là nhà tâm thần học).

Hector biết Jean-Michel liếc xem phản ứng của mình như thế nào. Thực sự thì anh cũng có đôi chút căng thẳng.

“Đúng vậy. Tôi chưa bao giờ thấy cậu hạnh phúc như thế này cả.” - Hector nói.

Jean-Michel mỉm cười và gọi thêm hai ly bia khác. Cả hai không đề cập gì hơn nữa về vấn đề này, bởi đó là cách của những người đàn ông với nhau.

Sau khi Jean-Michel đi khỏi, Hector về phòng để nằm nghỉ một lát trước bữa tối. Tối hôm nay anh sẽ đến nhà Marie-Louise - cô bạn đồng nghiệp anh đã gặp trên máy bay - theo lời mời của cô.

Căn phòng của Hector rất đẹp, với sàn bằng đá hoa, đồ đạc giống như trong những tòa lâu đài xưa, chỉ có điều mới hơn, và một bồn tắm màu đỏ với vòi nước mạ vàng. Hector đang nằm nghỉ trên giường thì chuông điện thoại reo vang. Là Clara. Hôm nay Hector đã để lại cho cô lời nhắn, bởi cô mãi bận họp.

“Anh cảm thấy thoải mái chứ?” - Cô hỏi Hector.

Hector hơi nhăn mặt khó chịu một chút. Đó chính xác là câu Édouard đã thì thầm vào tai anh khi anh đang nói chuyện lần đầu tiên với Ying Li trong quán bar đèn mờ ảo ở Trung Quốc.

“Ừ, mọi thứ rất thú vị.”

Nhưng ngay lúc đó, Hector cảm thấy lúng túng bởi tất nhiên anh không thể kể điều thú vị nhất cho cô nghe. Đây là lần đầu tiên anh thực sự cảm thấy mình đang lừa dối Clara.

“Còn em thế nào? Công việc ra sao rồi?”

“Ồ, không tệ chút nào, em mới có một cuộc họp rất tốt đẹp.”

Clara kể rằng tên cô chọn cho loại thuốc mới đã được ban giám đốc thông qua. Đây là một chiến thắng đối với cô nên Hector hét lời chúc mừng.

Nhưng câu chuyện nhạt dần. Họ vẫn tiếp tục trò chuyện nhưng dường như không còn gì quan trọng hay cảm động để kể cho nhau nữa mà chỉ là những câu khách sáo lịch sự với nhau.

Cuối cùng hai người tạm biệt và gửi cho nhau nụ hôn gió qua điện thoại.

Hector lại nằm xuống giường, đầu óc bắt đầu nghĩ vẩn vơ.

Anh vừa hiểu ra tại sao anh không thể quên được Ying Li.

Không phải vì lý do là cô rất đẹp, bởi Clara cũng xinh không kém. (Hector thường có những cô bạn gái xinh đẹp - có thể vì anh không mấy hài lòng với vẻ ngoài của mình nên cảm thấy cân bằng hơn khi có người đẹp bên cạnh.) Cũng không phải vì anh và Ying Li đã trải qua điều mà mọi người yêu nhau vẫn thường làm và nó rất mãnh liệt. Thật ra mà nói thì Hector đã có đủ kinh nghiệm về những chuyện tương tự như vậy nên không thể dễ dàng phải lòng một ai đó chỉ vì nó.

Không, anh đang nhớ lại khoảnh khắc anh cảm thấy phải lòng Ying Li.

Có thể bạn đã tìm ra nguyên do trước Hector, bởi trong lĩnh vực tình yêu thì những nhà tâm thần học rõ ràng cũng chẳng thông minh hơn người khác.

Đó là khi Ying Li bước ra khỏi phòng tắm, rạng ngời hạnh phúc và rồi đột nhiên buồn bã vì hiểu ra rằng Hector đã biết tất cả.

Đó là khi họ ăn tối cùng nhau và Hector cảm thấy cô đang bị đe dọa.

Đó là khi cô bật khóc trong vòng tay anh.

Đó là những lúc cô xúc động khi ở bên anh.

Hector phải lòng với những cảm xúc của Ying Li, và đó thực sự là một cảm giác rất sâu sắc.

Hector tìm ra nguyên nhân vì sao trẻ con hay cười

“Anh cứ tự nhiên dùng thêm thịt dê với khoai lang hầm nhé!” - Marie-Louise nói.

Hector chẳng ngại lấy thêm, bởi món này quả thật rất ngon. Chẳng trách tại sao trong truyện ngụ ngôn Aesop, bọn sói lại cứ thích ăn thịt con dê của ông Seguin đến thế - Hector thâm nghĩ.

Có rất nhiều người tụ tập quanh bàn ăn: mẹ của Marie-Louise, một phụ nữ cao, sần muộn; em gái Marie-Louise và chồng; một trong những em trai của Marie-Louise, thêm rất nhiều họ hàng và bạn bè nữa mà Hector không nhớ hết. Điều buồn cười là chẳng ai trong số họ có cùng màu da: Da của mẹ Marie-Louise trông giống như da của Hector khi bị rám nắng, cô em gái của cô da sẫm màu hơn, các anh em họ thì không ai giống ai, cậu em trai lại có làn da giống hệt Marcel. Tất cả mọi người đều tỏ ra rất quý Hector. Trên tủ búp-phê trong phòng có bức ảnh chụp một người đàn ông rất điển trai mặc đồ vét trắng thơm. Đó là cha của Marie-Louise. Trước đó, cô đã kể Hector nghe rằng ông từng là một luật sư, và nhiều năm trước, khi chính quyền xấu xa còn nắm quyền đất nước này, ông muốn tham gia chính trị. Một buổi sáng năm Marie-Louise còn nhỏ, ông hôn tạm biệt cô để đi làm, nhưng cô không thể ngờ đó là nụ hôn cuối cùng cô nhận được từ cha. Chiều hôm ấy, ông bị một chiếc xe tông ngay trước nhà rồi chạy trốn. Ông qua đời với những vết thương rất nặng. Ở đất nước này, chính trị vẫn thường được diễn ra như thế. Marie-Louise có vẻ đã kể rất nhiều lần câu chuyện này rồi, nhưng khi cô kể xong, Hector vẫn cảm thấy ghen lòi.

“Mẹ tôi không thể vượt qua cái chết của cha,” - cô giải thích. - “Tôi nghĩ đến giờ bà vẫn còn giữ nguyên nỗi đau ấy.”

Nhìn mẹ Marie-Louise ngồi lặng yên ở phía cuối bàn, Hector có thể thấy những gì cô nói là đúng.

Hector và Marie-Louise cùng thảo luận về các loại thuốc và liệu pháp tâm lý chữa trị cho mẹ cô. Marie-Louise đã thử tất cả mọi thứ có thể, thậm chí đã đưa bà sang điều trị tại nước có nhiều bác sĩ tâm thần nhất, nhưng bà vẫn chưa bao giờ có thể trở lại cuộc sống bình thường. Có những bi kịch của cuộc sống mà các nhà tâm thần học chỉ có thể giúp đỡ phần nào chứ không thể chữa khỏi.

Nestor - em rể của Marie-Louise là một người khá hài hước, thích kể chuyện hài và cũng là dân kinh doanh. Thoạt đầu, Hector cứ lo cậu ta có cùng thể loại kinh doanh với Eduardo, nhưng hóa ra không phải. Nestor chuyên nhập khẩu ô tô và xuất khẩu tranh của các họa sĩ trong nước (mỹ thuật cũng là một đặc sản tuyệt vời của đất nước này, bên cạnh bia).

Cậu ta cũng sở hữu một nhà máy sản xuất giày mà người dân của nước Hector vẫn thường dùng chạy bộ. (Nhìn Nestor, Hector nghĩ rằng trong mọi lĩnh vực, ở mọi góc ngách của thế giới đều tồn tại những Charles mà anh đã gặp.) Hector hỏi công việc kinh doanh của cậu có giúp ích cho người dân ở đây bớt đói nghèo hay không. Nestor bảo có chút ít, nhưng phải có hàng trăm nhà máy sản xuất như của cậu thì may ra mới có tác dụng lớn lao.

“Vấn đề là đất nước này không ổn định. Những nhà kinh doanh không muốn đánh liều vốn liếng của họ ở đây, do đó mà chẳng có đầu tư, cũng chẳng có công việc. Người ta vẫn hay nói về toàn cầu hóa, nhưng chúng tôi không nằm trong quy luật đó.”

Hector hiểu, trái với những gì một số người ở nước anh vẫn hay nói, toàn cầu hóa không hoàn toàn là một điều xấu.

Chồng của Marie-Louise không có mặt. Anh sinh ra ở nước này, nhưng

hiện tại đang làm kỹ sư tại nước có nhiều những nhà tâm thần học. Anh không giúp gì cho đất nước mình, ngoại trừ vẫn gửi tiền về cho gia đình ở đây. Điều này cũng bởi vì Marie-Louise không muốn con cái mình phải đến trường cùng vệ sĩ.

Hector có một thắc mắc về bọn trẻ. Tại sao những đứa trẻ anh thấy ở nước này đều luôn miệng cười, dù chúng phải sống vất vưởng trên đường và chẳng có gì, cả đôi giày mang trên chân hay cha mẹ để được chăm sóc. Người lớn không cười, điều này hoàn toàn dễ hiểu bởi cuộc sống khốn khó họ đang phải chịu đựng. Nhưng sao lũ trẻ trông có vẻ hạnh phúc đến vậy?

Mọi người trên bàn tiệc đều cho rằng đây là một câu hỏi thú vị. Họ có rất nhiều đáp án khác nhau.

“Bởi chúng chưa nhận thức hết về hoàn cảnh của mình. Chúng không biết so sánh.”

Câu này gợi cho Hector nhớ lại bài học số 1.

“Bởi vì những đứa trẻ buồn bã đã chết sớm nên anh không thể nhìn thấy. Chỉ những đứa trẻ lạc quan, vui vẻ mới có thể sống sót.”

“Bởi vì chúng đều rất vui khi gặp Hector.”

Mọi người cười ồ, và Marie-Louise bảo như vậy chứng tỏ lời nói ấy không sai chút nào.

Và rồi một trong những chị em họ của Marie-Louise (cô cũng rất xinh đẹp, nên Hector nghĩ cẩn thận không nên nhìn cô quá nhiều thì hơn) nói: “Bởi chúng biết người lớn có thể mềm lòng trước nụ cười của chúng mà đối xử với chúng tử tế hơn”.

Mọi người cho đây là lời giải thích hợp lý nhất. Cô em họ ấy nhìn Hector

mỉm cười, và anh tự hỏi không biết có phải cô nghĩ anh có thể mềm lòng mà yêu mến cô hay không. Thật may là có cả gia đình ở đó để hai người không tiến xa hơn trò trao gửi ẩn ý ấy.

Câu hỏi về lý do bọn trẻ mỉm cười nhắc lại cho Hector câu chuyện của một người bạn đồng nghiệp của anh. Khi anh ấy còn nhỏ, đất nước của anh bị một nước khác xâm chiếm, và bọn chúng hạ lệnh giết tất cả trẻ em mang những họ mà chúng không thích. Để thực hiện điều này, chúng cho bọn trẻ lên tàu và mang đi rất xa, tới nơi mà không ai biết việc làm kinh khủng của chúng. Không may, người bạn đồng nghiệp này của Hector mang họ phải bị giết, nên anh ta bị nhốt vào trại tập trung cùng những đứa trẻ khác để chờ đến chuyến tàu tiếp theo. Nhưng khác với những đứa trẻ cũng ở trong trại với mình, anh ta rất hay cười và hay khiến những người xung quanh mình cười, bao gồm cả những tên lính canh ở trại. Thế là một vài người trong số chúng đã giữ anh ta lại mà giấu đi khi chuyến tàu đến, nên anh không phải nhận kết cục bi thảm mà lẽ ra mình đã phải gánh chịu.

Đây là điều mà mọi đứa trẻ muốn sống sót đều cần biết: Người ta thường tử tế với những đứa trẻ hay cười, dù điều này không phải lúc nào cũng đúng.

Chẳng mấy chốc trời đã về khuya. Thức ăn hôm nay có quá nhiều gia vị nên Hector cảm thấy khát, vì vậy mà anh đã uống khá nhiều bia nên cảm thấy hơi mệt. Mọi người lần lượt chào tạm biệt nhau để ra về. Marie-Louise đưa Hector ra chiếc xe sẽ chở anh về lại khách sạn. Đó là một chiếc xe hơi giống như của Jean-Michel, có một tài xế - ăn mặc không giống những tài xế ở nước của Hector: áo thun, quần ống loe và đôi dép lê đơn giản. Bên cạnh anh ta còn có một anh vệ sĩ còn khá trẻ cầm khẩu súng lục to tướng. Khi ngồi vào ghế sau, Hector ngửi thấy mùi rượu từ hai người họ, nhưng có thể đó là cách để họ không sợ hãi khi lái xe trên những con đường nguy hiểm ở đây. Hector vẫy tay chào Marie-Louise và gia đình cô - những người đang đứng cả ở bậc thềm để chào anh, và rồi chiếc xe lao vút đi trong đêm.

Hector cảm thấy khá vui vẻ: anh tự nhủ mình có rất nhiều điều thú vị để kể cho Clara. Anh không phải giấu cô điều gì ở đất nước này cả.

Hector rất muốn bắt chuyện với người tài xế và anh vệ sĩ trên xe để hỏi họ có hạnh phúc không nhưng mắt anh đã nặng trĩu. Anh chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng.

Anh mơ thấy Ying Li. Điều này cho thấy giấc mơ của những nhà tâm thần học cũng chẳng khó hiểu hơn giấc mơ của người bình thường là mấy.

Hector gặp nạn

Hector thức giấc, không tỉnh hoàn toàn nhưng cũng có cảm giác là chiếc xe đã dừng lại, cửa xe đập mạnh và có ai đó la hét rất to. Nhưng đang trong giấc mơ lênh đênh giữa đại dương trên một con tàu nhỏ cùng Ying Li nên Hector không muốn phá ngang nó chút nào.

Và đó là một sai lầm lớn.

Khi Hector tỉnh dậy hoàn toàn, anh biết ngay tài xế và vệ sĩ đã thay đổi. Thực vậy, dù Hector không để ý lắm đến họ khi bước vào xe, nhưng anh có thể nhận ra ngay hai người ấy đã không còn trên xe nữa. Điều tiếp theo anh cố suy nghĩ, đó là vì sao chiếc xe vẫn tiếp tục đi giữa đêm như vậy. Khách sạn nơi anh ở không xa nhà của Marie-Louise, chỉ vừa đủ cho một giấc mơ đẹp, nhưng sao họ vẫn còn đang đi trên đường.

Nếu Hector tỉnh táo hơn nữa, hoặc nhanh trí hơn nữa (Hector rất thông minh nhưng không phải là người nhanh trí), anh có thể đã đoán được điều gì đã xảy ra. Nhưng thay vào đó, anh hỏi to: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”.

Hai người Phi ngồi phía trước nhảy dựng lên, suýt nữa là đụng đầu vào mui xe. Chiếc xe bị lệch tay lái ngoắt hẳn sang phía bên kia đường. Họ quay đầu lại, mắt trợn lên kinh ngạc và tay tài xế thốt lên: “Trời ơi!”. Tên còn lại rút ra một khẩu súng lục rồi run rẩy chĩa vào Hector. Ngay lúc đó, Hector phát hiện ra cả hai đang mặc đồng phục cảnh sát. Và anh hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện xảy ra như Marcel đã kể. Đánh cắp một chiếc xe hơi sẽ khó khăn bởi không có khóa, nên dễ dàng hơn nhiều cho bọn tội phạm khi khiến bạn phải dừng lại giữa đường và đưa khóa xe cho chúng. Một vài tên

trong số đó đã nghĩ ra rằng mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhiều nếu chúng giả vờ là cảnh sát.

Rõ ràng là khi cảnh sát yêu cầu bạn ngừng xe lại thì bạn phải làm theo nếu không muốn bị phạt, hay thậm chí bị bắn. Và thế là vào ban đêm, những rào chắn giả hoặc thậm chí là rào chắn thật của bọn cảnh sát giả được dựng lên trên đường. Việc kiếm một bộ đồng phục của cảnh sát để mặc cũng không có gì khó, bởi mọi người ở đây đều có anh em hoặc bà con làm cảnh sát có thể cho mượn áo khoác hoặc nón của họ vào ngày nghỉ (chỉ một chiếc áo khoác là đủ bởi ở nước này, cảnh sát thật vẫn mặc áo khoác đồng phục chung với quần dài hoặc giày của mình, thậm chí cả giày tennis).

Hector hiểu ra mọi chuyện. Hai tên cảnh sát giả đang ngồi phía trước hẳn đã chặn xe của họ lại, đóng giả là cảnh sát để khiến anh tài xế và vệ sĩ bước ra ngoài, thậm chí có thể đã dọa dẫm họ đôi chút, và rồi vội vã chạy trốn mà không để ý thấy Hector đang nằm ngủ ở băng sau.

Khi nhìn khẩu súng đang chĩa vào mình, Hector bắt đầu cảm thấy sợ, nhưng không đến nỗi mất kiểm soát. Anh biết một số người, đặc biệt là tội phạm, có thể rất tàn ác hoặc rất sợ hãi nên nhúng tay vào tội ác giết người, nhưng anh chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng đẫm máu nào (Hector có một cuộc sống khá an bình, như phần lớn những người cùng độ tuổi trong đất nước anh đang sống), nên anh không thật sự tin được có người nào đó sẽ hại mình, dù biết rằng điều này rất có thể xảy ra.

Tên ngồi ghế phụ gọi điện thoại cho ai đó và nói chuyện rất nhanh. Hector không hiểu nội dung cuộc nói chuyện bởi hắn nói bằng tiếng của Hector nhưng với giọng địa phương, giống với giọng nói lúc xưa ở nước của Hector vào thời kỳ mà người trong nước của anh cũng nghĩ rằng đất nước này là của họ. Dựa vào giọng nói của hắn, Hector hiểu hắn đang nói chuyện với tên trùm, và tên trùm ấy muốn Hector được mang tới cho hắn. Điều này không hẳn là xấu, bởi vì như mẹ anh vẫn thường nói (và

có thể mẹ của bạn cũng vậy nữa), rằng nói chuyện trực tiếp với Chúa lúc nào cũng tốt hơn là thông qua vị thánh nào đó thân cận Ngài.

Dẫu rằng sau đó, khi gặp tên trùm rồi, anh tự hỏi có phải mẹ mình lúc nào cũng nói đúng hay không.

Tên trùm nhìn Hector mà không nói năng gì, giống như khi bạn nhìn một cái ghế hoặc một món hàng mà không biết mình sẽ vớt bằng cách nào đây, trong khi hai tên đàn em kể lại chuyện đã xảy ra bằng giọng mai mái không hợp lắm với thân hình lực lưỡng của chúng. Bạn sẽ nhận ra ngay là chúng rất sợ tên trùm - và vì chúng là tội phạm, nên điều đó sẽ cho bạn ý tưởng về tên trùm ấy là kẻ như thế nào; hẳn không thể là người ôn hòa, thậm chí còn hơn cả hai người bạn đang ngồi cùng bàn với hắn khi Hector đến.

Tất cả đang ở trong một căn nhà rộng lớn, hẳn đã từng có một thời huy hoàng rực rỡ trước khi tàn lụi như bây giờ. Từ chỗ mình đang đứng, Hector có thể nhìn thẳng vào một căn phòng khác, nơi có vài cô gái người Phi xinh đẹp đang ngồi trên một chiếc ghế sofa lớn xem tivi. Tất cả họ đều ăn mặc rất đẹp với những bộ váy chạt căng, với khuyên tai lấp lánh, và trông như thể mới bước ra từ tiệm làm tóc. Thỉnh thoảng, một cô gái trong số họ đứng lên với dáng điệu mệt mỏi và bước lại cửa sổ để liếc nhìn Hector hay lắng nghe xem những người khác đang bàn bạc gì. Nhưng lúc nào Hector cũng tránh nhìn thẳng vào mặt cô, bởi thời điểm này không phải lúc thích hợp cho vui đùa.

Tên trùm ăn mặc bảnh bao hơn đám tay chân của hắn nhiều, và hắn nói tiếng của Hector không một vết tích nào của ngữ âm địa phương. Hector đoán chừng hắn là dạng tội phạm đến đất nước này vì bộ máy hành pháp không hiệu quả mà Marcel đã nhắc đến.

Một trong hai người bạn của tên trùm nhếch mép: “Giờ thì chúng ta vương vào mớ rác rưởi này chỉ vì hai tên ngu ngốc”.

Tên còn lại quắc mắt nhìn Hector và khẽ nói: “Mày đang nhìn gì đấy?”.

Hector bắt đầu giải thích. Anh kể mình đến nhà Marie-Louise để ăn tối. Hai tên ấy nhìn nhau rồi một tên hỏi: “Có vậy thôi sao?”. Hector lại giải thích mình là bác sĩ (anh không dám bảo rằng mình là một nhà tâm thần học, không hiểu lý do vì sao anh lại nghĩ rằng nếu nói như vậy chỉ làm tên trùm bực bội thêm) và là bạn của Jean-Michel - bác sĩ vẫn hay chữa trị cho trẻ em ở các trung tâm sức khỏe.

Nhưng anh không có cơ hội nói nhiều hơn nữa, vì tên trùm đã ra lệnh mang anh đi, và rồi Hector phát hiện ra mình bị nhốt trong một căn nhà kho chỉ có một bóng đèn mờ mờ trên tường và rất nhiều kết đọng bìa lãn lóc dưới sàn. Nơi này bốc mùi chuột chết, và thứ mùi này khiến Hector cảm thấy xuống tinh thần rất nhanh.

Cửa kho không dày lắm, nên anh vẫn có thể nghe tiếng chúng nói chuyện bên ngoài.

Bọn tội phạm đang không đồng tình với nhau, và nghe như thể chúng tranh cãi khá gay gắt. Hector không theo kịp chi tiết, nhưng câu chuyện đại khái là: Một tên luôn miệng: “Chúng ta sẽ có bao nhiêu tù hấn?”.

Một tên khác phản đối: “Quên đi, hấn là người da trắng, họ sẽ không để chúng ta yên đâu”.

Tên thứ nhất khăng khăng: “Chính xác, hấn ta đáng giá vì là người da trắng”.

Tên thứ ba nói: “Dù sao thì hấn cũng đã trông thấy chúng ta cả rồi”.

Hector có cảm giác rằng chính tên trùm là người nói câu này.

Và rồi Hector cảm thấy bất hạnh bởi anh bắt đầu nghĩ đến cái chết.

Hector suy ngẫm về cái chết của chính mình

Hector từng suy nghĩ về cái chết không ít lần. Khi còn đang học làm bác sĩ, anh cũng đã vài lần chứng kiến cảnh người bệnh từ già cõi đời trong bệnh viện. Ngày đó anh và các bạn học còn rất trẻ, còn phần lớn những người chết đều lớn tuổi hơn, nên điều này tạo ấn tượng rằng cái chết chỉ đến với những người khác chứ không thể chạm đến họ, dù họ biết rõ sự thật không hẳn như vậy. Nhưng như đã đề cập ở trước, hiểu biết và cảm nhận là hai chuyện hoàn toàn khác nhau và chỉ có cảm nhận mới hiểu rõ.

Hector từng thấy nhiều người đón nhận cái chết rất yên ả, gần như là hài lòng. Họ thuộc nhiều dạng khác nhau: những người đã quá mệt mỏi vì bệnh tật, đến mức đối với họ cuộc sống chỉ còn là sự níu kéo đau đớn nên họ cảm thấy nhẹ nhõm khi được kết thúc; những người tin vào Chúa - đối với họ cái chết chỉ là bước chuyển tiếp nên không việc gì phải buồn bã; và những người cảm thấy mình đã có một cuộc sống không chệ vào đâu được, nên chẳng việc gì phải phàn nàn tiếc nuối khi nó đi đến hồi kết.

Tất nhiên chỉ có những người đã già mới có thể nói không hối tiếc như thế.

Nhưng thỉnh thoảng cũng có những người trẻ tuổi như

Hector và các bạn học của mình phải vào viện vì những chứng bệnh rất nghiêm trọng, và mỗi ngày họ lại thấy người bạn này của mình ốm dần đi, đau đớn, than khóc, rồi cuối cùng là từ già cõi đời. Và cho dù vẫn cố xem đây như một cơ hội học hỏi trực quan về y khoa, nhưng mỗi lần như vậy tất cả họ đều không tránh khỏi cảm xúc đau đớn.

Khi Hector chọn theo ngành tâm thần học, anh tự nhủ ưu điểm của nghề

này là anh sẽ hiếm khi phải trông thấy cảnh bệnh nhân của mình qua đời. Với các ngành khác thì đều phải chứng kiến những cảnh đáng sợ này (chúng tôi không nêu tên các ngành đó ở đây để bạn không phải sợ hãi nếu có phải đến khám bệnh thuộc chuyên ngành đó). Hector thậm chí còn biết một vài bác sĩ của các ngành đó đã từng phải đến khám tại phòng khám của anh vì việc nhìn thấy nhiều bệnh nhân qua đời đã ám ảnh họ đến mức quá sức chịu đựng. Hector đã phải nhiều lần kê đơn thuốc cũng như trị liệu tâm lý cho họ.

Và, tất nhiên là Hector cũng đã từng mất đi người mình yêu dấu, nhưng họ cũng đã lớn tuổi, trừ một người bạn khá thân thiết mà thỉnh thoảng anh vẫn tưởng tượng cô ấy sẽ trông như thế nào và cả hai người bọn họ sẽ cùng thảo luận những chuyện gì nếu cô ấy còn sống.

Tất cả những điều này lý giải vì sao khi bị nhốt trong phòng kho với mùi chuột chết xộc lên mũi, Hector vẫn không sợ hãi cái chết. Vì khi bạn luôn nghĩ về một điều gì đó, bạn sẽ càng trở nên ít sợ hãi nó.

Hector tự nhủ nếu có phải chết bây giờ, anh cũng đã có một cuộc sống tốt: anh có một người cha và một người mẹ tử tế, có nhiều bạn tốt, đã nhiều lần yêu sâu đậm, đã chọn lấy nghề mà mình thích, đã có vài chuyến du lịch tuyệt vời, đã từng có ích cho nhiều người khác, và chưa bao giờ phải chịu nỗi bất hạnh lớn lao nào. Cuộc đời anh sung sướng hơn nhiều so với phần lớn những người khác trên hành tinh này.

Tất nhiên anh chưa có cơ hội để sản sinh ra thế hệ Hector nhí, nhưng điều này kể ra cũng tốt bởi trường hợp này chúng khỏi phải chịu cảnh mồ côi.

Nỗi sợ cái chết, thật ra chưa phải là điều khó khăn nhất.

Hoàn toàn không. Điều khiến Hector khổ sở là nghĩ về những người anh thương yêu, những người thương yêu anh mà anh sẽ không được gặp lại nữa, và họ sẽ đau khổ đến thế nào khi biết được là anh đã chết.

Anh nghĩ về Clara và việc cô sẽ đau khổ ra sao lúc biết tin. Mọi kỷ niệm ủa về trong anh, những lúc cô khóc, cô cười, những lúc cô trò chuyện cùng anh hay ngủ cuộn tròn bên cạnh anh.

Anh có thể cảm nhận được anh yêu cô và cô yêu anh đến thế nào, và cô sẽ phải đau khổ nhiều ra sao.

Anh nghĩ về Ying Li, nhưng không sâu sắc bằng bởi anh có ít kỷ niệm với cô. Ying Li giống như một tương lai không bao giờ tồn tại, không bao giờ có cơ hội tồn tại.

Anh nghĩ về những người bạn cũ như Édouard và Jean-Michel, đặc biệt là Jean-Michel, người có thể sẽ cảm thấy có lỗi vì Hector đến đây là để thăm anh.

Và rồi anh nghĩ về cha mẹ mình. Điều này sẽ thật kinh khủng với họ. Dù không phải là không xảy ra bao giờ, nhưng việc cha mẹ phải tiễn đưa con cái là điều không mấy thường tình.

Anh nhớ về trường hợp mẹ của Marie-Louise, bà chưa bao giờ trở lại cuộc sống bình thường sau cái chết của chồng. Liệu điều này có xảy ra với Clara hay với cha mẹ anh hay không?

Hector lấy cuốn sổ tay của mình ra để viết lại cho họ vài dòng. Anh viết cho Clara đầu tiên, nói với cô mình yêu cô nhiều đến thế nào, và cô đừng đau buồn quá lâu vì anh đã có một cuộc sống hạnh phúc, mà phần lớn là nhờ ở cô.

Rồi anh viết cho cha mẹ mình, bảo rằng tất nhiên là anh rất buồn trước cái chết, nhưng anh không hề sợ hãi. Cha mẹ anh có niềm tin vững chắc vào Chúa, nên anh nghĩ lời nhắn này sẽ giúp họ vượt qua được dễ dàng hơn.

Anh nhét những mẩu thư vào bên dưới áo sơ mi, thầm nghĩ những tay bắt hảo này sẽ không trông thấy chúng, nhưng các bác sĩ sẽ phát hiện ra khi thay đồ để khám nghiệm tử thi.

(Hector đã từng chứng kiến vài cuộc khám nghiệm tử thi. Nó sẽ khiến bạn nghĩ về cái chết khi nhìn thấy bên trong chúng ta chỉ là những bộ phận mềm yếu, mỏng manh.) Tất nhiên, rất có khả năng bọn tội phạm này sẽ làm cho anh biến mất vĩnh viễn, thi thể anh sẽ không khi nào được tìm thấy, nhưng rõ ràng anh không thích nghĩ theo chiều hướng này chút nào.

Và rồi Hector ngồi đợi trên kết bia rộng, giữa quang ánh sáng lờ mờ từ bóng đèn xỉn màu trên trần nhà và mùi chuột chết vẫn không hề giảm đi. Anh cảm thấy nỗi sợ hãi cái chết trở lại lần nữa, và để phân tán mình khỏi sự sợ hãi đó, anh lắng tai nghe tiếng trò chuyện bên ngoài cánh cửa.

Bọn tội phạm vẫn tranh cãi về những vấn đề như cũ: phe lạc quan cho rằng Hector có thể sẽ mang lại cho chúng khôi tiền, phe bi quan nghĩ Hector chỉ đem lại rắc rối, và phe thực tế - tức tên trùm - nghĩ rằng tốt nhất là nên giải quyết gọn Hector cho xong chuyện. Phe bi quan chỉ ra người tài xế và vệ

sĩ có thể đã thông báo về việc Hector bị bắt cóc, và vì anh là người da trắng nên toán lính da trắng mặc quần soóc sẽ cố tìm ra ai là người phải chịu trách nhiệm vụ này. Không có nhiều nhóm giả cảnh sát nhưng đặt rào chắn chính hiệu trên đường, nên chẳng mấy chốc mọi dấu vết sẽ dẫn đến bọn chúng.

Khi Hector nghe thấy như vậy, anh tự nhủ mình đang có một cơ hội.

Anh lấy quyển sổ tay của mình ra, cắn bút suy nghĩ.

Rồi anh xé một mẩu giấy, viết vào đó một dòng chữ và đút qua khe bên

dưới cánh cửa.

Bọn chúng im lặng tức thì.

Chắc hẳn bạn đang tự hỏi Hector viết gì trên mẫu giấy đó.

Một phương pháp kỳ diệu nào đó của những nhà tâm thần học mà họ chỉ sử dụng khi tính mạng mình đang như chỉ mảnh treo chuông chằng?

Hector lanh trí

Hector chỉ viết đơn giản: “Các anh đang có một vấn đề rắc rối. Chúng ta có thể nói chuyện”.

Cửa kho bật mở và một trong hai người bạn của tên trùm bảo Hector bước ra bằng giọng không mấy thân thiện. Hắn thậm chí không cầm súng. Hector thậm nghĩ ít nhất chúng cũng hiểu rằng anh không phải là tên gốc và không chơi trò Thành Long cố hạ đo ván chúng bằng cú liên hoàn cước.

Tên trùm vẫn đang ngồi trên ghế, tay cầm mẫu giấy của Hector và nói: “Mày muốn nói về điều gì?”.

Hector giải thích mình chỉ là khách du lịch ở đây và không muốn dây vào rắc rối. Nếu chúng thả anh đi, anh sẽ không nói gì với cảnh sát.

Tên trùm bật cười, bảo rằng nếu chỉ muốn nói có vậy thì cứ ở trong kho còn hơn.

Hector bảo mình sẽ không nói gì với cảnh sát, và để chứng minh cho điều này, anh cũng sẽ không nói gì với Eduardo.

Cái tên này rõ ràng có tác dụng. Bọn chúng tròn tròn mắt, giống như hai tên lúc ở trên xe hơi trước đó. Ngoại trừ tên trùm.

Hắn hỏi anh bằng giọng điềm tĩnh: “Mày biết Eduardo à?”.

Hector nói mình biết Eduardo khá rõ, nhưng trên hết anh biết vợ anh ta, người đang mắc chứng trầm cảm nặng bởi anh là một nhà tâm thần học.

Bọn chúng lặng im một lúc, rồi một trong hai người bạn của tên trùm - người đang giữ ví của Hector - lục lọi ví một hồi rồi gằn như thét lên: “Đúng đó, hẳn là bác sĩ tâm thần”.

“Câm đi, thằng ngố!” - Tên trùm quát.

Hector có thể thấy tên trùm suy nghĩ rất căng thẳng. Nếu Hector nói thật, hẳn anh sẽ không nói gì với cảnh sát, vì là người quen biết Eduardo và vợ hẳn ta thì chắc chắn không phải dạng người khoái tìm kiếm sự giúp đỡ từ chính quyền. Nếu Hector thật sự là bạn của Eduardo và kể với hẳn ta chuyện đã xảy ra thì tên trùm chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Trong trường hợp này thì Hector biến mất sớm chừng nào hay chừng đó. Nhưng rồi nếu cảnh sát và toán lính da trắng đã bắt đầu lùng bắt băng nhóm bọn chúng thì mọi chuyện sẽ rất khó khăn, đặc biệt là nếu Eduardo cũng can dự vào việc này. Mặt khác, nếu như tên trùm thả Hector và anh lại đi báo chuyện này với cảnh sát, bọn chúng vẫn gặp rắc rối, nhưng nếu Hector còn lành lặn thì bọn cảnh sát sẽ chẳng phí hơi đâu mà truy lùng - cũng giống như trường hợp ở nước Hector, khi bạn đến báo cảnh sát ai đó đã lấy mất cái radio của mình vậy mà.

Hector dựa vào thực tế rằng các tên trùm thường thông minh, nên tên trùm này sẽ suy nghĩ tất cả các hướng như trên và đi đến quyết định đúng đắn: thả Hector ra một cách lành lặn.

Tên trùm nhìn Hector và trông thấy quyền sở tay lòi ra trên túi áo anh. Hẳn sai người mang quyền sở tay ấy lại, giở ra trang đầu tiên:

Bài học số 1: Sự so sánh có thể làm hỏng niềm hạnh phúc bạn đang có.

Bài học số 2: Hạnh phúc thường đến khi ta ít mong chờ nhất.

Bài học số 3: Nhiều người chỉ thấy hạnh phúc trong tương lai của họ mà thôi.

Bài học số 4: Nhiều người cho rằng hạnh phúc đến từ việc có nhiều tiền bạc hơn hoặc nhiều quyền lực hơn.

Bài học số 5: Đôi lúc hạnh phúc là khi không biết hết toàn bộ câu chuyện.

Ying Li Ying Li YING LI Hector Ying Li Hector YING LI Hector Ying Li Clara.

Bài học số 6: Hạnh phúc là một chuyến dạo bộ giữa cảnh núi non xa lạ, tuyệt đẹp.

Bài học số 7: Sai lầm khi nghĩ hạnh phúc là một mục tiêu.

Bài học số 8: Hạnh phúc là được ở bên cạnh người mình yêu.

Bài học số 8 bis: Bất hạnh là khi bị chia xa khỏi người ta yêu quý.

Bài học số 9: Hạnh phúc là khi biết gia đình mình không thiếu thốn gì.

Bài học số 10: Hạnh phúc là được làm công việc mà mình thích.

Bài học số 11: Hạnh phúc là khi có một mái nhà và một mảnh vườn của riêng mình.

Bài học số 12: Hơi khó để tìm thấy hạnh phúc trong đất nước được điều hành bởi những người xấu xa.

Bài học số 13: Hạnh phúc là cảm thấy mình có ích cho người khác.

Bài học số 14: Hạnh phúc là được yêu vì chính con người thật của mình.

Quan sát: Người ta thường tử tế hơn với những đứa trẻ hay cười (rất

quan trọng).

Tên trùn đọc một lượt đến dòng cuối cùng rồi nhìn Hector và bảo:
“Được rồi, chúng ta thả hấn ra”.

Hector ăn mừng

Hector lại có mặt trên một chuyến bay khác, và bạn không đoán được đâu, anh ngồi ở khoang đắt giá nhất trên máy bay, khu vực có những ghế ngồi duỗi thẳng hết cỡ, có màn hình ti-vi cá nhân và những cô tiếp viên liên tục mỉm cười và mang cho bạn thật nhiều sâm-banh.

Lần này thì Hector tự chi trả cho tấm vé loại thượng hạng này, dù rằng chuyện này không hợp lý lắm. Anh biết khi về nhà, anh sẽ nhận được hàng tá cuộc gọi của cô nhân viên ngân hàng quản lý tài khoản của anh, nhưng anh đã quyết định trong giai đoạn này, anh sẽ làm mọi điều mình muốn, bởi anh đã nhận ra rằng cuộc sống có thể sẽ kết thúc đột ngột. (Tất nhiên trước đây anh đã biết điều này rồi, nhưng, như chúng tôi vẫn luôn nói với bạn, hiểu biết và cảm nhận là hai vấn đề không giống nhau).

Lúc ở trong phòng kho bốc mùi chuột chết, Hector cảm thấy rằng cuộc sống thật tuyệt vời biết bao.

Anh biết cảm giác này sẽ không tồn tại mãi mãi, bởi anh đã điều trị cho nhiều người từng trải qua kinh nghiệm cận kề cái chết - ví dụ người đã ở trong trại tập trung lúc chiến tranh, chứng kiến cái chết của gần như tất cả mọi người khác trong trại, hoặc thậm chí một người đàn ông từng thoát nạn đắm tàu, lênh đênh trên biển khá lâu trước khi được tìm thấy.

Những người này đã kể với anh rằng ngay sau khi được cứu thoát, họ cảm thấy cuộc đời này thật tuyệt vời biết bao.

Nhưng chẳng mấy chốc họ lại vướng bận với những vấn đề rắc rối của cuộc sống hàng ngày như trước kia (không kể những trường hợp bị ám ảnh nhiều năm sau đó bởi những ký ức kinh hoàng đã trải qua). Và đến giờ thì những người đã từng suýt chết ấy lại cúi kính trước bản kê khai

thuế hay bực dọc khi hàng xóm mở ti-vi quá to, như bất kỳ người nào khác.

Thế nên Hector muốn tận hưởng cảm giác này trước khi nó kết thúc.

Vào đêm Hector từ nơi cận kề cái chết trở về nhà Marie-Louise, mọi người ở đó đã tổ chức ăn mừng rất hoành tráng.

Bao cảm xúc lẫn lộn khiến họ vừa cười lại vừa khóc. Cả Jean-Michel và Marcel cũng có mặt.

Gia đình Marie-Louise đã không báo cảnh sát bởi họ đang chờ mong bọn tội phạm sẽ liên lạc đòi tiền chuộc cho sự tự do của Hector. Báo cảnh sát có thể sẽ khiến cho sự việc phức tạp lên mà thôi. Và dù gì thì cảnh sát cũng có thể sẽ đòi thêm một khoản tiền khác nữa, bởi ở đất nước này, họ không được trả lương tử tế cho lắm. Khi bọn tội phạm đã thả Hector quay về cùng với chiếc xe hơi (với mục đích không làm Eduardo nổi giận nếu biết được chuyện này), thì vụ việc suy cho cùng đã không còn là một vụ cướp nữa. Mọi chuyện lại êm đẹp như chưa từng có gì rắc rối xảy ra, nên không cần phải báo cảnh sát hay toán lính mặc đồng phục, hay bất kỳ một ai khác.

Một bữa tiệc lớn đã được tổ chức ngay giữa đêm. Hector đòi gặp mặt người tài xế và anh vệ sĩ đang hết sức xấu hổ ngồi chờ trong bếp nơi Marie-Louise và Nestor đã tra hỏi họ rất gay gắt về những gì đã xảy ra với Hector. Hai người đã cố giải thích chuyện xảy ra không phải là lỗi của họ, bọn tội phạm bỏ chạy rất nhanh (và không nghi ngờ là cả hai đã quá sợ hãi) đến nỗi họ không kịp báo với chúng rằng Hector vẫn còn trong xe. Hector rất cảm thông với hai người và bảo Marie-Louise và Nestor đừng trách họ nữa.

Hector cảm thấy quá hạnh phúc với cảm giác sống sót qua khỏi nguy hiểm nên anh muốn tất cả mọi người cũng được vui vẻ. Và thật sự là họ đã có một đêm hết sức tung bừng hoan hỉ.

Lúc đó trời đã rất khuya nhưng không ai muốn đi ngủ.

Thậm chí cả những người hàng xóm xung quanh cũng thức dậy và đến nhập tiệc. Nhạc được bật lên và mọi người cùng nhau nhảy - cả những ông bà lão bằng tuổi cha mẹ Hector ở nhà.

Đến Hector - người không hề biết nhảy - cũng nhảy. Khi đang hạnh phúc, bạn sẽ không bận tâm mình có vụng về, lóng ngóng quá hay không trước mặt người khác. Và khi bạn là người hùng của bữa tiệc, bạn nhảy của bạn sẽ dễ dàng bỏ qua cái lỗi vụng về đó, đặc biệt là cô em họ xinh đẹp của Marie-Louise - người tiếp tục mỉm cười với Hector như trong bữa ăn trước đó - đã thực sự giúp anh tự tin hơn rất nhiều nên không đến nỗi nhảy quá tệ. Bao nhiêu thức uống trong nhà đều được mang ra, tất cả các loại rượu cốc-tai và cả loại bia tuyệt vời cùng hiệu với các két bia rỗng ở trong phòng kho mà Hector đã ngồi lên khi chờ đợi cái chết đến với mình.

Nhưng Hector không phải nghĩ đến cái chết thêm một chút nào nữa, đặc biệt là khi cô em họ của Marie-Louise dẫn anh lên lầu. Hai người vào một phòng ngủ có lẽ đã rất lâu không có ai sử dụng. Trong phòng có những đồ đạc cũ kỹ, những bức hình chụp gia đình có từ thời đất nước này chưa đến nỗi đi xuống như bây giờ, khiến Hector có ấn tượng như lúc mình còn là một cậu bé bước vào phòng của ông bà. Nhưng cả ấn tượng ấy cũng lướt qua rất nhanh bởi cô gái dẫn anh đến bên giường (hay là Hector đã dẫn dắt cô? Thật khó để biết rõ) và rồi hai người làm điều mà những người yêu nhau vẫn làm, trong tiếng nhạc đập diu vẫn vang lên từ phòng khách bên dưới.

Sau đó, Hector cảm thấy hơi mệt nhưng cô em họ của Marie-Louise không hề mệt chút nào, và cả hai trở xuống để tiếp tục tham gia cùng mọi người. Hector cảm thấy hơi ngượng ngùng một chút, nhưng anh nhanh chóng nhận ra không ai để ý chuyện đã xảy ra, hoặc họ đều cho đó là điều hết sức bình thường.

Lát sau, Hector đến đứng cạnh Nestor - lúc này đang khui một lon bia, và Nestor nháy mắt với anh. Vì tiếng nhạc quá lớn nên anh ta tiến sát lại và nói lớn vào tai Hector:

“Vụ nghiên cứu hạnh phúc của anh tiến triển sao rồi?”

“Không tệ, không tệ,” - Hector trả lời, cảm thấy hơi ngượng nghịu.

Nestor cười lớn, rồi lại tiếp tục nói lớn vào tai Hector:

“Ở đây có rất nhiều lý do để đau buồn, ngay cả với những người được xem là khá tốt phước như chúng tôi. Nên khi có một cơ hội để vui vẻ là chúng tôi tổ chức tung bùng lên ngay.

Chúng tôi không quan tâm tới ngày mai, vì chúng tôi không bao giờ biết điều gì đang chờ đợi mình ở đó cả.”

Ngay lúc đó, cô em họ xinh đẹp - người đang nhảy với Jean-Michel (dù Jean-Michel không quan tâm tới cánh phụ nữ nhưng anh ta thật sự là một tay nhảy khá tốt) - tặng cho Hector một nụ cười thật tươi và Hector hiểu ngay câu nói đó của Nestor, hiểu hơn nhiều với những lời giải thích của Nestor.

Trên máy bay, Hector lôi quẻ sổ tay của mình ra lần nữa.

Bài học số 15:

Hạnh phúc là khi bạn cảm thấy mình thực sự đang được sống.

Điều này không tệ, nhưng nó cũng chưa giải thích được nhiều về hạnh phúc. Hector lại cắn bút một lúc rồi viết tiếp.

Bài học số 16:

Hạnh phúc là biết cách ăn mừng.

Anh nhớ lại Édouard, người rất thích ăn mừng, và bữa tối đầu tiên của họ ở Trung Quốc. Và chẳng cần nói thì bạn cũng hiểu Hector nghĩ về điều gì tiếp theo đó, bởi ngay cả khi không phải là một nhà tâm thần học, chúng ta cũng có thể dễ dàng đoán ra được.

Hector ra tay nghĩa hiệp

Hector nhắm nháp ly sâm-banh được cô tiếp viên hàng không xinh như mộng mang tới, cảm thấy thật sự hài lòng.

Nhưng điều này cũng không làm anh thôi suy nghĩ về hạnh phúc, bởi anh rất nghiêm túc với đề tài nghiên cứu của mình.

Đầu tiên, tại sao khi uống ly sâm-banh này (hoặc loại bia ngon, hoặc chai rượu xịn mà Édouard thích) lại khiến cho phần lớn mọi người cảm thấy hạnh phúc? Trên khắp thế giới, người ta uống loại nước uống dành cho người lớn này để ăn mừng, nó làm cho người ta thấy vui vẻ và tất cả mọi người sẽ cảm thấy vui vẻ cùng lúc.

Nhưng bất hạnh thay, một số người khi uống quá nhiều bia rượu thì lại làm những điều ngớ ngẩn, ví dụ như lái xe như bay trên đường, gây tai nạn, gây gỗ đánh nhau, làm những chuyện mà những người yêu nhau vẫn thường làm nhưng với bất kỳ người nào khác mà không cần trọng đến nỗi mắc những căn bệnh xã hội nghiêm trọng. Một số người khác lại uống thường xuyên đến mức nó không còn tác dụng nhiều với họ nữa. Thế là họ cứ uống liên tục, và ngày càng trở nên yếu dần. (Édouard ở Trung Quốc có vẻ như không còn xa cái hậu quả nhãn tiền này nữa).

Điều này khiến Hector suy nghĩ: nếu việc uống rượu bia khiến người ta hạnh phúc và cùng lúc đó ảnh hưởng đến não của họ (bạn chỉ cần nghe ai đó nói chuyện khi đang say thì hiểu ngay vấn đề này), thì điều này có nghĩa là có một vùng nào đó trên não khiến con người cảm thấy hạnh phúc và nó được kích hoạt mạnh mẽ khi họ uống rượu bia. Hector cảm thấy hài lòng.

Đây sẽ là câu hỏi hay đề hỏi vị giáo sư của công trình nghiên cứu hạnh

phúc.

Còn những viên thuốc được các công ty dược sản xuất thì như thế nào nhỉ? Vào thời điểm này, chúng chỉ có thể nâng tinh thần của người dùng lên như trước khi họ cảm thấy quá buồn bã hay quá sợ hãi. Nhưng nếu một ngày nào đó, các công ty dược sáng chế ra được một loại thuốc có thể nâng tinh thần của con người lên mức hạnh phúc hơn trước đó thì sao? Liệu lúc đó anh có kê đơn cho bệnh nhân của mình không? Anh không chắc lắm.

Hector lấy quyển sổ tay ra và viết:

Câu hỏi:

Phải chăng hạnh phúc đơn giản chỉ là phản ứng hóa học diễn ra bên trong bộ não?

Đề thưởng cho bản thân vì đã suy nghĩ rất tích cực, Hector đưa tay ra hiệu cho cô tiếp viên hàng không. Cô lập tức bước tới, mỉm cười và rót đầy sâm-banh vào ly cho anh. Hector nghĩ cô ấy quả thật rất xinh, nhưng anh biết điều này có thể do ảnh hưởng của rượu, và dù gì đi nữa thì cuộc sống đã quá đủ phức tạp với Clara, Ying Li và cô em họ của Marie-Louise - người đã bảo thỉnh thoảng sẽ sang thăm nước của Hector vào các kỳ nghỉ.

Hector tự hỏi tại sao anh không phải lòng cô ấy như với Ying Li, nhưng nếu bạn theo dõi kỹ chuyện này, bạn có thể hiểu ra: Hector chỉ chia sẻ niềm vui với cô em họ ấy thôi (chúng tôi không nêu tên cô ấy ở đây, bởi biết đâu bạn sẽ tình cờ gặp cô ấy ở nước của Hector thì sao). Còn với Ying Li, Hector đã chia sẻ mọi thứ, cả niềm vui lẫn nỗi buồn. Tất nhiên là với Clara cũng vậy, nhưng đôi lúc họ còn chia sẻ thất vọng, chán chường và mệt mỏi với nhau nữa.

Hector muốn thảo luận tất cả những điều này với ai đó, nhưng không có

ai ngồi cạnh anh cả. Hector đang ngồi ở khoang thượng hạng, đất đến nỗi nó gần như trống không.

Ngay cả khi nếu có ai đó ngồi bên thì anh cũng phải nhào người ra rất xa vì chỗ gác tay đặc biệt rộng. Điều này thật thú vị, bởi nó mang ý nghĩa là với những người giàu, hạnh phúc là khi cảm nhận nó một mình, đầu cho đang ở trên máy bay.

Trong khi với những người nghèo, ví dụ như những người phụ nữ ngồi trên tấm vải dầu, hạnh phúc là được ở giữa bạn bè.

Nhưng có một điều là bạn sẽ không bao giờ khẳng định được rằng người ngồi kế bên bạn trên máy bay có thể sẽ là một người bạn tốt hay không, nên tốt nhất cứ thận trọng thì hơn.

Ngay lúc đó, một cô tiếp viên hàng không bước lên từ khoang hành khách bên dưới, nơi giá ghế được bán với giá rẻ hơn, và đến nói chuyện với các đồng nghiệp của mình. Trông họ đều có vẻ lo lắng. Hector tự hỏi không biết có phải có vấn đề gì đó xảy ra với máy bay hay không, và anh lại nghĩ về cái chết một lần nữa, nhưng lần này thoải mái hơn hẳn lúc ở trong phòng kho.

Một trong những cô tiếp viên bước lên và hỏi trong số hành khách có ai là bác sĩ hay không. Hector cảm thấy không thoải mái cho lắm: một nhà tâm thần học là một bác sĩ thực thụ, nhưng khi công việc là lắng nghe những vấn đề rắc rối của người khác trong thời gian quá lâu, bạn thường không còn nhớ cách chữa bệnh thông thường nữa. Và anh cũng tự hỏi liệu họ cần bác sĩ có phải vì có một hành khách nào đó đang trở dạ hay không. Anh vẫn luôn e ngại về vấn đề này mỗi khi đi đâu đó trên máy bay hay tàu lửa. Khi còn là sinh viên, Hector không bao giờ bước vào khu sản của bệnh viện. Tất nhiên anh có học môn này, nhưng chỉ rất vất vả vào đêm trước kỳ thi mà thôi, và rồi anh đã quên chút ít. Nhưng dù có còn nhớ đi nữa thì giữa sách vở và thực tế có bao giờ giống nhau đâu chứ. Đó là lý do Hector cảm thấy không thoải mái. Nhưng dù vậy, anh

vẫn vẫy tay ra hiệu cho cô tiếp viên bước tới và nói với cô rằng anh là một bác sĩ.

Cô tiếp viên hết sức vui mừng, bởi cô đã tìm kiếm ở tất cả các khoang hành khách nhưng không có một bác sĩ nào, hoặc không có người nào thú thật họ là bác sĩ. (Chẳng lâu sau Hector mới hiểu ra lý do vì sao).

Và thế là Hector rời khỏi thiên đường nhỏ của mình và theo cô tiếp viên xuống khoang phổ thông. Tất cả mọi người đang ngồi ở đó đều ngược lên nhìn anh khi anh đi qua bởi họ đều hiểu anh là bác sĩ, và điều này khiến Hector hơi lo lắng, anh sẽ làm gì đây khi họ đều trông mong anh sẽ giải quyết ổn thỏa được vấn đề?

Cô tiếp viên dẫn anh đến chỗ một phụ nữ trông có vẻ không khỏe chút nào.

Hector bắt đầu nói chuyện với cô ấy, nhưng thật khó khăn bởi cô đang bị đau đầu khủng khiếp, và cô lại không nói tiếng của Hector. Cô nói tiếng Anh bằng giọng địa phương mà Hector lẫn cô tiếp viên đều rất khó hiểu hết.

Khuôn mặt người phụ nữ ấy hơi sưng lên, giống như những người đã uống quá nhiều bia rượu, nhưng cô không giống như đã quá chén chút nào. Cuối cùng, cô lấy từ trong giỏ ra một xấp giấy và đưa cho Hector. Đó là hồ sơ bệnh án của cô: với một bác sĩ thì nó thật sự dễ hiểu hơn nhiều. Sáu tháng trước, cô đã trải qua một cuộc phẫu thuật não, bởi có một khối u nhỏ xuất hiện trong não nên cần phải loại bỏ. Lúc này Hector mới để ý thấy trên đầu cô không phải tóc thật. Cô đội một bộ tóc giả. Trong sáu tháng thì tóc đã có thể mọc trở lại rồi, nên Hector hiểu khối u đó hẳn rất xấu, khiến cô đã phải tiếp tục điều trị bằng loại thuốc có tác dụng phụ làm mặt cô sưng lên và tóc bị rụng hết. Cô gái quan sát Hector trong khi anh đọc hồ sơ bệnh án của mình, như thể cô đang cố đọc tất cả về anh qua khuôn mặt. Nhưng Hector đã được huấn luyện để luôn có cái

nhìn làm bệnh nhân vững tâm. Anh nói với cô: “Đừng lo. Tôi chỉ hỏi cô vài câu hỏi mà thôi”.

Và anh bắt đầu hỏi chuyện cô như một bác sĩ thực sự để biết được cơn đau của cô đã lâu chưa, nó nhói lên từng cơn hay liên tục, và đau nhất ở phần nào trên đầu. Anh kiểm tra hai mắt cô bằng chiếc đèn nhỏ mà cô tiếp viên cho mượn. Anh yêu cầu cô dùng tay nắm chặt bàn tay anh, và thêm một số điều khác mà bạn sẽ phải học nếu muốn trở thành một bác sĩ. Người phụ nữ trông có vẻ đỡ lo âu hơn so với trước khi anh đến.

Trong khi hỏi người phụ nữ ấy một số câu và kiểm tra vài thứ khác, trong đầu Hector không còn bận tâm tới suy nghĩ rằng cô có thể sẽ chết, nhưng khi đã làm xong, anh buộc phải nghĩ đến điều đó một lần nữa.

Ngay lúc đó, cô tiếp viên đưa anh hộ chiếu của người phụ nữ. Anh thấy bức hình chụp của cô chỉ một năm trước: đó thật sự là một cô gái trẻ trung và xinh đẹp, và chỉ có đôi mắt là giống với người đang ngược nhìn anh lúc này đây. Anh hiểu căn bệnh quái ác cũng đã lấy cắp sắc đẹp của cô mất rồi.

Anh nhớ lại bài học số 14: Hạnh phúc là được yêu vì chính con người thật của mình.

Và thế là anh mỉm cười với cô, bởi nụ cười của một người đàn ông hẳn là thứ đã lâu rồi cô không còn được nhận.

Hector có cơ hội học thêm về lịch sử và địa lý

Tên cô gái là Djamila, có nghĩa là xinh đẹp, và cô đến từ một đất nước cũng xinh đẹp không kém, nơi những người lớn tuổi hơn Hector hẳn đã từng đi du lịch đến khi họ còn trẻ. Nơi đó người ta có thể hút cần sa giữa cảnh núi non hùng vĩ. Các cô gái dệt thổ cẩm với những hoa văn đẹp để dùng để may váy hoặc may màn (vào thời đó váy áo và màn cửa thường trông rất giống nhau).

Nhưng rồi sau đó, đất nước này trải qua chiến tranh liên miên, khởi đầu từ việc nó bị xâm chiếm bởi một nước lớn láng giềng với mưu đồ tạo dựng thiên đàng trên mặt đất. Nhưng người dân của đất nước xinh đẹp này không bằng lòng với thiên đàng phiên bản phàm trần kia. Họ đã nổi dậy chiến đấu chống lại quân đội của nước lớn ấy. Cuộc chiến này giống như một vết thương mưng mủ khiến nước lớn kia mệt mỏi. Sau đó thì mọi thứ từ xấu đã trở nên xấu hơn với tất cả mọi người. Không thể đếm được bao nhiêu nước mắt của vô số người mẹ đã rơi.

Nước lớn kia chẳng mấy chốc trở nên yếu ngang bằng với nước nhỏ, và chiến tranh vẫn tiếp diễn trên đất nước của Djamila bởi một số người ở đó cũng muốn tạo dựng thiên đàng trên hạ giới.

(Hãy luôn thận trọng với những người tuyên bố sẽ xây dựng thiên đàng hạ giới, bởi họ gần như lúc nào cũng tạo ra địa ngục.) Đất nước xinh đẹp đó trở nên nghèo nàn hơn là khi Hector còn nhỏ. Giờ thì nó đang trở nên khá hơn. Một quân đội tập hợp từ những người ở khắp các nước trên thế giới đã đến đó để thiết lập lại mọi thứ (nhưng họ không mặc quần soóc bởi thời tiết ở đó quá lạnh) và người dân ở đó đang nuôi một hy vọng mới.

Ngoại trừ Djamila - người không còn nhiều hy vọng. Cô đang cố tìm ra

một số lý do để có chúng bằng việc cố gắng đọc nét mặt của Hector trong khi anh nghiên cứu hồ sơ bệnh án của cô do một bác sĩ khác viết, một hồ sơ mà như bạn cũng có thể đoán ra là không mấy khả quan.

Hector bảo cô rằng anh sẽ chăm sóc cô cho đến khi chuyến bay kết thúc.

Hector lấy giọng bác sĩ để nói với cô tiếp viên hàng không rằng Djamila cần được nằm duỗi thẳng, bởi điều này sẽ giúp làm giảm cơn đau của cô. Tốt nhất là họ phải để Djamila nằm vào ghế bên cạnh anh để anh có thể luôn để mắt đến cô. Cô tiếp viên gọi người quản lý - một người hết sức nhã nhặn, và rồi cả ba người họ giúp Djamila đứng dậy, bước đi đến khoang thượng hạng. Khi đứng dậy, Djamila rất cao, nhưng người cô nhẹ bẫng.

Khi được ngồi vào chiếc ghế vô cùng thoải mái, có thể duỗi dài như chiếc giường bên cạnh Hector, lần đầu tiên cô nở nụ cười, và Hector nhận ra Djamila tươi trẻ như trong tấm hình ở hộ chiếu. Anh hỏi cô có còn nhức đầu không, cô trả lời có, nhưng đã khá hơn nhiều. Cô cũng bảo Hector thật là một người tử tế.

Hai người tiếp tục trò chuyện. Hector nghĩ điều này có thể giúp cô quên đi cơn đau của mình. Khi nói chuyện, anh nhìn thẳng vào con người trong mắt cô, như cách các bác sĩ vẫn làm.

Cả hai đang trên đường đến đất nước có nhiều nhà tâm thần học hơn hết thảy mọi nơi khác trên thế giới. Cần phải lưu ý là chúng ta nói “nhiều nhà tâm thần học hơn hết thảy mọi nơi khác trên thế giới” nhưng điều này cũng có thể thay thế bằng nhiều hồ bơi hơn, nhiều nhà khoa học đạt giải Nobel hơn, nhiều máy bay ném bom chiến lược hơn, nhiều bánh táo hơn, nhiều máy tính hơn, nhiều công viên tự nhiên hơn, nhiều thư viện hơn, nhiều cổ vũ viên hơn, nhiều sát thủ giết người hàng loạt hơn, nhiều báo chí hơn, nhiều gấu mèo hơn, nhiều cửa rất nhiều những thứ nhiều hơn khác, bởi nó đích thị là đất nước của Nhiều Hơn, và nó đã giữ vị trí này từ rất lâu. Cũng không có gì nghi ngờ bởi vì đất nước này có nhiều

người dân đã rời bỏ đất nước của mình vì họ muốn nhiều hơn, đặc biệt là nhiều tự do hơn. (Đối tượng duy nhất không có nhiều tự do hơn là những thổ dân đã sống ở đó từ trước. Nhưng như đã đề cập ở trên, đó là vào thời kỳ những người từ các nước như nước của Hector có xu hướng nghĩ rằng mọi thứ trên thế gian này đều thuộc về họ).

Djamila đang đến thăm em gái - người đã kết hôn với một công dân của đất nước Nhiều Hơn. Cô dự định sẽ ở lại với gia đình em mình trong một thời gian.

Hector giải thích rằng anh đang đến đó để gặp vị giáo sư vốn là chuyên gia nghiên cứu hạnh phúc. Ngay lập tức anh hối hận khi nói ra điều này, bởi anh tự nhủ hạnh phúc có thể không phải là một chủ đề thích hợp để thảo luận với Djamila.

Nhưng cô mỉm cười với anh, nói rằng với cô hạnh phúc là biết rằng đất nước mình rồi sẽ trở thành một nơi tốt đẹp hơn, rằng các em trai cô sẽ không lớn lên để rồi bị giết trong chiến tranh, rằng em gái cô sẽ có một người chồng tốt, rằng các cháu cô có thể đến trường, có thể đi nghỉ mát và lớn lên trở thành những bác sĩ, luật sư, kiểm lâm, họa sĩ, hay bất kỳ nghề nào chúng thích.

Hector thấy rằng cô không nói về niềm hạnh phúc của chính mình mà của những người khác, những người cô yêu dấu.

Nhưng rồi Djamila bảo rằng cô bắt đầu cảm thấy đau đầu hơn trước. Hector gọi cô tiếp viên để nói rằng anh muốn nói chuyện với cơ trưởng. (Nếu là bác sĩ, bạn có thể yêu cầu điều này.) Sau một lúc, cơ trưởng xuất hiện trong bộ đồng phục rất bảnh bao và hàng ria mép cũng bảnh không kém. (Đừng lo, một phi công khác đang ở trong buồng lái để điều khiển máy bay lúc đó.) Hector giải thích tình hình với cơ trưởng. Cơ trưởng hỏi nếu anh hạ độ cao của máy bay xuống một chút thì có giúp gì được không.

Hector bảo họ có thể thử điều này. Đây là điều mà mọi phi công và bác sĩ đều biết: Độ cao - ví dụ như khi bạn ở trên đỉnh núi hay trong một chiếc máy bay đang bay, dù máy bay được điều áp - sẽ làm tăng áp lực trong cơ thể bạn bởi không khí xung quanh bạn có áp suất thấp hơn. Thế là cơ trưởng vội vàng đi khỏi để hạ độ cao của máy bay xuống.

Djamila bảo với Hector rằng cô cảm thấy anh đang vướng vào nhiều rắc rối, nhưng anh không bận tâm đến điều đó.

Hector bảo anh không phiền việc nói chuyện với cơ trưởng và đề nghị hạ độ cao máy bay, và lần tới anh thậm chí còn có thể sẽ đề nghị cơ trưởng thực hiện một cú nhào lộn trên không để

Djamila đỡ nhức đầu. Điều này khiến Djamila cười, và một lần nữa anh trông thấy cô gái trong hình hộ chiếu.

Rồi Hector đề nghị cô tiếp viên mang đến cho họ ít sâm-banh, bởi nó sẽ chẳng gây hại gì cho Djamila cả.

Hai người cụng ly. Djamila bảo đây là lần đầu tiên cô uống sâm-banh, bởi nó bị cấm ở nước cô. Ở đó chỉ có loại rượu vodka rẻ tiền bị những anh lính thất trận bỏ lại. Cô nhắm nháp ngậm sâm-banh, khen nó thật tuyệt vời. Hector không thể không đồng ý với điều đó.

Hector nhớ lại bài học cuối cùng, Hạnh phúc là biết cách ăn mừng, và anh thực sự muốn Djamila được hưởng niềm hạnh phúc ấy.

Sau khi nói chuyện với nhau một lúc, cơn đau đầu của Djamila đã đỡ hơn và cô ngủ thiếp đi một cách rất an lành.

Các hành khách xung quanh họ đều lo lắng. Qua cửa sổ, họ có thể thấy máy bay đang bay thấp hơn. Khi các cô tiếp viên giải thích lý do, họ đều nhìn qua Hector và Djamila và cảm thấy an tâm hơn.

Bên cạnh Djamila đang thiếp ngủ, Hector lại tiếp tục suy nghĩ. Djamila hẳn phải thường xuyên nghĩ về cái chết. Anh đã phải nghĩ về nó trong chừng một tiếng đồng hồ trong phòng kho, nhưng với cô, cô đã phải sống trong cái phòng kho ấy suốt mấy tháng qua. Ấy vậy mà cô vẫn có thể tiếp tục mỉm cười.

Cô đã bảo anh rằng cô vui khi đất nước và gia đình cô có cơ hội hướng tới một tương lai tươi sáng hơn, hạnh phúc hơn.

Anh lấy quyển sổ tay của mình ra và viết:

Bài học số 17:

Hạnh phúc là quan tâm về hạnh phúc của những người ta yêu dấu.

Giấc mơ của Hector

Cơ trưởng với bộ ria mép bảnh bao điều khiển máy bay tiếp đất rất nhẹ nhàng, không hề bị dẫn xóc chút nào. Mọi hành khách đều vỗ tay, có thể bởi vì họ cảm thấy hơi lo lắng khi máy bay bay khá thấp nên một cú tiếp đất êm thấm khiến họ vui sướng, trong khi bình thường thì họ cũng chẳng màng để ý đến điều đó.

Lại một trường hợp khác của sự so sánh, Hector thầm nhủ.

Các hành khách lần lượt rời máy bay sau khi liếc mắt khá nhanh nhìn hai người. Hector vẫn ngồi đó cùng Djamilia đợi bác sĩ đến, bởi cơ trưởng đã yêu cầu trợ giúp qua điện đàm.

Djamilia đã tỉnh giấc, và may mắn là con người của cô vẫn như cũ. Cô vẫn có thể nắm chặt hai tay của Hector bằng đôi bàn tay của mình, dù không quá chặt bởi cô là phụ nữ, và cô lại đang không được khỏe như vậy.

Hai người đàn ông lực lưỡng mặc áo khoác trắng tiến tới, mang theo một chiếc xe lăn để giúp Djamilia di chuyển. Hector rất muốn giải thích tình hình của cô cho họ, nhưng họ không hề lắng nghe lời anh. Họ hỏi ngay Djamilia rằng cô có bảo hiểm hay không. Trước khi chữa trị cho cô, họ muốn biết liệu cô có thể chi trả mọi chi phí phát sinh hay không. Và thậm chí họ còn không phải là bác sĩ, bởi ở đất nước này, bác sĩ thường chẳng bao giờ tới khi có điện thoại yêu cầu, họ đợi bệnh nhân được mang tới với mình. Hector cảm thấy giận dữ, nhưng Djamilia bảo rằng không đáng, em gái cô đã chuẩn bị mọi bảo hiểm cần thiết, và dù gì thì cô cũng sẽ ở lại sân bay để đợi cô ấy đến. Hơn thế nữa, cha chồng của em gái Djamilia là bác sĩ, cô sẽ được chăm sóc chu đáo, vì vậy mà anh có thể đi được rồi.

Thế là cả hai trao đổi số điện thoại để giữ liên lạc, rồi Hector rời khỏi đó. Anh quay đầu nhìn lại Djamilia lần nữa - cô đang ngồi thẳng trên xe lăn giữa hai y tá, mỉm cười với Hector và đưa tay vẫy chào tạm biệt.

Hector đã có mặt tại một thành phố không lờ ven biển, nơi thời tiết luôn đẹp và có những cây cọ được trồng trong vườn nhà. Thành phố này thậm chí còn lớn hơn một số quốc gia. Nó được đan chéo bởi những xa lộ dài tấp tểp có thể nhìn thấy được từ trên cao. Nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, Hector nghĩ những xa lộ này trông như thể những sợi mì ống mà ai đó vớt bừa vào tấm thảm lông lầy là thành phố được trang hoàng bởi những viên ngọc xanh lấp lánh: những bể bơi. Nơi này có rất nhiều bể bơi.

Hector kể chi tiết về chuyến đi của mình cho Agnès, người đã đón anh tại sân bay và hiện đang đưa anh về trên chiếc xe hơi cỡ bự dọc theo một trong những con đường cao tốc anh đã nhìn thấy từ trên máy bay. Bầu trời lúc này trong xanh vời vọi, không khí xung quanh như mờ đi bởi hơi nóng, nhưng tất nhiên không phải trong xe, bởi Agnès đã bật máy điều hòa ở mức cao nhất. Hector vẫn còn nhớ không giống những cô gái khác, Agnès không cảm thấy lạnh bao giờ.

Agnès đã từng là bạn gái của Hector, nhưng sau đó hai người chia tay. Thực ra thì chính Hector là người đã từ bỏ Agnès, bởi lúc đó anh còn rất trẻ và không đủ kinh nghiệm để nhận ra đâu là một cô gái tốt phù hợp với mình. Thế là Hector ra đi và gặp gỡ vài cô gái khác không hợp với anh cho lắm, nhưng anh không biết điều đó và chỉ nhận ra sau đó rất lâu.

Nhưng đến lúc Hector đã có thể nhận ra thì Agnès đã đến đất nước Nhiều Hơn, cưới một anh chàng ở đó và có với anh ta ba đứa con. Tuy vậy, Agnès và Hector vẫn giữ mối quan hệ bạn bè, bởi cả hai vẫn cảm thấy rất thích nhau, dù họ không làm điều mà những người yêu nhau vẫn làm.

Khi Hector kể cho Agnès về Djamilia, cô khá hốt hoảng.

“Anh không nhận ra là mình đã liêu lĩnh thế nào đâu. Mọi người ở đây vẫn kiện bác sĩ luôn đấy thôi, và luật sư của họ thường ra giá bồi thường là những món tiền khổng lồ. Dù trên máy bay thì cũng giống như ở đây vậy thôi. Bảo hiểm của anh không đủ để chi trả đâu. Thật may là cuối cùng thì mọi chuyện đã đâu vào đấy.”

Hector giải thích cho Agnès rằng Djamila là một người tốt, không phải là dạng người có thể kiện một bác sĩ đã cố giúp mình đâu. Nhưng ngay lúc này, anh đã hiểu ra tại sao anh là bác sĩ duy nhất mà các cô tiếp viên có thể tìm thấy trên máy bay.

Những bác sĩ khác hẳn đã lo lắng về viễn cảnh phải gặp mặt luật sư nên đều quay mặt đi, giống như khi bạn không muốn bị gọi lên bảng vậy.

Hector có biết một vài luật sư, và họ không làm anh e dè chút nào. Anh chỉ cảm thấy có hơi khó chịu một chút bởi họ nói quá nhiều tại các bữa tiệc tối. Nhưng Agnès giải thích ở đây họ thực sự rất đáng sợ. Họ kiếm được nhiều tiền như

Édouard vậy. (Agnès cũng quen Édouard, người đã từng có thời gian theo đuổi cô trước đây, nhưng lúc đó cô lại đang phải lòng Hector - tình yêu phức tạp như vậy đấy).

Agnès sống trong một ngôi nhà rất đẹp với bãi cỏ rộng, những cây cọ tán rộng và một hồ bơi hình hạt đậu cũng rất rộng. Chồng cô cũng không tệ chút nào; anh ta xem Hector như anh em. Tên anh ta là Alan. Alan đối xử với Hector rất tử tế, ngoại trừ tối nào Alan cũng rủ Hector cùng chạy bộ với mình vào sáng hôm sau, bởi anh ta có thói quen bắt đầu ngày mới bằng năm cây số (5 km) chạy bộ lúc sáu giờ rưỡi sáng. Vào giờ đó thì Hector thích nằm trên giường thả hồn vào giấc mơ của mình hơn. Những giấc mơ luôn có vai trò rất quan trọng đối với những nhà tâm thần học.

Trong khi Alan đã đi chạy bộ và Agnès làm bữa sáng cho lũ trẻ trước khi

chúng đến trường, Hector mơ về Ying Li, dù mọi thứ trong mơ có xáo trộn một chút: thay vì Djamila thì lại là Ying Li bị đau đầu trên máy bay và anh cố giúp cô bằng cách nắm tay cô rất chặt. Sau đó thì lại chính Hector ngồi trên xe lăn và Clara đẩy anh đi trên lối đi giữa hai hàng ghế. Rồi người phi công đến gặp anh lại chính là vị sư già người Trung Quốc, trên người vẫn là bộ đồ nhà sư nhưng lại đội nón phi công. Ông cứ nhìn anh và cười lớn, bởi một lần nữa Hector lại ngồi trên ghế hành khách trên máy bay nhưng hoàn toàn khóa thân nên không dám đứng lên, sợ người khác và những cô tiếp viên chú ý. Người ngồi bên cạnh đặt tay lên cánh tay anh an ủi chính là Ying Li, nhưng cũng có Clara, có cô em họ của Marie-Louise và cả Djamila đều mỉm cười với anh, khiến anh cảm thấy thật sự hạnh phúc. Nhưng ngay lúc đó Hector tỉnh giấc.

Anh nhoài người cầm lấy quyển sổ tay và viết:

Bài học số 18:

Hạnh phúc là được tự do yêu cùng lúc nhiều hơn một người phụ nữ.

Vấn đề rắc rối ở đây là tất nhiên cánh phụ nữ sẽ không bao giờ đồng ý điều đó.

Anh gạch bỏ dòng chữ đó rồi vạch lên rất nhiều đường vòng để xóa đi, bởi anh hơi lo rằng biết đâu một ngày nào đó Clara tìm thấy quyển sổ này và đọc được.

Hector đến bãi biển và làm vài phép tính

Nhà của Alan và Agnès nằm ở một trong những khu vực đẹp nhất sát ngay bờ biển trong một thành phố có diện tích rộng như một quốc gia nhỏ. Buổi sáng hôm sau, Hector đi bộ dọc theo con đường đầy cây xanh và những ngôi nhà gỗ nhỏ xinh đẹp. Một vài trong số chúng đã tồn tại khá lâu đời (trong thành phố này, lâu đời có nghĩa là có tuổi bằng tuổi với người già). Rồi anh bước xuống vài bậc tam cấp đục thẳng vào vách đá, đi bên dưới rùng xe gầm rú liên tục và bước ra một bãi biển cát trắng không lò. Hector đi băng qua bãi cát, tiến xuống biển để lội vào làn nước mát lạnh. Khi đôi chân đã đắm hẳn trong làn nước, Hector nhìn ra phía chân trời xanh thẳm và tự nhủ biển này trải dài đến tận Trung Quốc. Làn sóng nhỏ đang mơn man chân anh đây có thể đến từ chính thành phố nơi anh đã gặp Ying Li.

Điều khôi hài là ở bãi biển đẹp như tranh này lại không có nhiều người cho lắm, và hầu như không có ai giống như Hector, Agnès hay Alan cả. Phần lớn đều là người nghèo với nước da sẫm màu có cả bầy con lóc nhóc, hoặc những người da đen còn khá trẻ. Hector hiểu rằng ở đất nước này, người giàu hoặc quá bận bịu với công việc, như Alan hay Agnès, hoặc họ chỉ thích đắm mình trong làn nước khử trùng sạch sẽ ở hồ bơi hoặc bể mát-xa nhà mình, hoặc họ không thích bị trộn lẫn giữa những người nghèo khó. Nhưng tất nhiên điều này đúng ở khắp các nước khác nữa.

Trên thực tế, ở đây còn có những bãi biển nằm xa về phía bắc thành phố, nơi những nhà giàu và thậm chí cả ngôi sao điện ảnh sinh sống. Nhưng những bãi biển đó thì bạn không có quyền đặt chân vào trừ khi chính mình cũng sống nơi đó, bởi ở nước này bạn có thể mua cả bãi biển làm của riêng nếu có đủ tiền.

Thế nên người nghèo có hẳn một bãi biển rộng như thế này cho riêng họ mà không mất tiền, nơi họ có thể chơi bóng chuyền, uống bia, làm quen với các cô gái. Trông họ đều rất hạnh phúc, bởi khi ở nơi đây họ quên đi những người giàu có hơn mình - những người có những chiếc xe đắt tiền, những ngôi nhà lộng lẫy và những luật sư đắt đỏ.

Hector đeo kính râm vào và viết:

Bài học số 19:

Ánh mặt trời và biển cả có thể khiến mọi người cảm thấy hạnh phúc.

Anh tự nhủ nếu một ngày trở nên nghèo khó, anh sẽ tìm nơi trú ẩn trong một thành phố nắng ấm cạnh bãi biển, trong một nước nghèo để cảm thấy mình đỡ nghèo hơn. (Hãy nhớ bài học số 1: So sánh có thể làm hỏng niềm hạnh phúc bạn đang có).

Nhìn một lượt những bài học, Hector cảm thấy mình đang tiến dần đến đích. Càng ngày, với những thứ khiến anh nghĩ đến hạnh phúc xảy đến trong cuộc hành trình của mình, anh lại thấy nó tương tự như bài học mà mình đã viết ra. Điều này có nghĩa hoặc anh đã học được gần hết những gì cần học hoặc anh đang vòng lại con đường mình đã đi. Và đây là lúc anh có thể công bố danh sách của mình cho người khác. (Cho đến thời điểm này, người duy nhất đọc qua tất cả mọi thứ là tên trùm trộm cướp, nhưng hẳn ta không nói cho Hector biết mình nghĩ gì).

Tối hôm đó, Hector dùng bữa tối với Alan, Agnès và bọn trẻ. Anh cảm thấy rất vui được ở trong một gia đình đầy đủ tròn trịa với một người bố, một người mẹ, hai bé trai và một bé gái, bởi vì đối với anh, có vẻ đây chính là điều kiện cơ bản lý tưởng để tìm thấy hạnh phúc. Vấn đề rắc rối là bọn trẻ không chịu ở lâu bên bàn ăn; chúng chạy ra đùa giỡn trong vườn, trở lại ăn vài miếng bánh rồi lên phòng xem ti-vi hoặc chơi trò chơi điện tử.

Điều này khiến Agnès nổi giận. Cô muốn chúng ngoan ngoãn ngồi yên bên bàn ăn, trong khi Alan có vẻ không quá quan tâm, vẫn trò chuyện cùng Hector về nghề nghiệp của mình. Alan không những giỏi trong các trò thể thao, anh còn giỏi cả môn toán học, và anh tính toán những thứ hết sức phức tạp. Thực tế anh tính toán những con tính của những bảng tính, và những người không giỏi tính toán có thể dùng chương trình tính toán của anh để giúp máy tính của họ làm việc được trơn tru hoặc giải mã những mã di truyền. (Chúng ta không đi sâu vào giải thích điều đó là gì vì sẽ mất rất nhiều thời gian, tốt nhất bạn nên tra trong từ điển.) Vì Alan rất thích toán, nên vào những lúc rảnh rỗi anh soạn những bài toán đố cho một tờ báo lớn, loại câu đố mà có thể bạn sẽ không bao giờ giải được và khiến bạn cảm thấy như một tên ngốc toàn tập vậy.

“Anh nên nói bọn trẻ phải ngồi lại bàn ăn chứ!” - Agnès nói.

“Chúng không muốn thế mà.” - Alan trả lời.

“Tất nhiên là chúng không muốn nếu chúng biết điều đó đối với anh là bình thường.”

“Nó không hoàn toàn bình thường với anh, nhưng anh không muốn gây căng thẳng với bọn trẻ khi anh đang dùng bữa tối của anh.”

“Bữa tối của anh, chính xác! Nhưng em muốn nó là bữa tối của chúng ta hơn, bữa tối của cả gia đình.”

“Chúng là trẻ con mà. Chúng chán ngấy khi cứ phải ngồi một chỗ ở bàn ăn. Hồi nhỏ anh cũng vậy.”

“Nhưng đó không phải là những gì mẹ anh nói. Bà vẫn có những bữa tối đằng hoàng, ngồi chung bàn với các con của mình.”

“Ừ, nhưng anh không có ấn tượng vui vẻ gì về những bữa ăn đó cả. Suốt

bữa ăn chỉ toàn nghe mẹ than vãn.”

Agnès trông vô cùng khó chịu.

“Ý anh nói em cũng đang như vậy chứ gì? Làm anh phát ngáy lên bằng những lời than vãn suốt bữa tối phải không?”

“Không, nhưng sẽ như vậy nếu chúng ta cứ tiếp tục đề tài này.”

“Vậy à? Vâng, chúng ta sẽ không phải tiếp tục chủ đề này nếu như anh có một chút trách nhiệm với bọn trẻ.”

“Chúng có làm gì hư đốn đâu, chúng chỉ làm những gì chúng thích thôi mà.”

“Chúng đang cắm đầu xem loạt phim truyền hình ngu ngốc đấy! Thay vì trò chuyện với cha mẹ mình.”

“Còn có những lúc khác ngoài bữa ăn cơ mà.”

“Khi nào? Anh đi làm cả ngày. Chỉ có một mình em là phải lặn lội suốt bên chúng thôi.”

“Ừ, thì điều đó có nghĩa là chúng trò chuyện với mẹ của mình.”

“Cha mẹ có nghĩa là cả cha lẫn mẹ đấy, em chỉ nhắc phòng trường hợp anh không để ý đến điều đó.”

“Đâu phải lúc nào cũng vậy. Cha anh bỏ đi từ khi anh còn nhỏ.”

“Và hãy nhìn kết quả của điều đó xem: anh không có người làm gương về việc chăm sóc con cái! Biết gì tới khái niệm chăm sóc bọn trẻ như trách nhiệm của một người cha phải biết!”

“Không, nhưng anh đã biết gương của những anh chàng bỏ đi vì vợ anh ta không bao giờ ngừng phàn nàn i ôi.”

Hector cảm thấy rất không thoải mái; không khí này gọi lại một lần anh ngồi trong phòng tư vấn của mình, trước mặt là một cặp vợ chồng không ngừng cãi nhau. Chỉ khác một điều là trong lần này, cặp vợ chồng này là bạn bè anh, và họ cãi nhau trong căn bếp hết sức trang nhã của mình.

Alan và Agnès đột nhiên nhận ra rằng Hector đang cảm thấy không thoải mái, nên họ xin lỗi và rời tất cả đều cố gắng trò chuyện như bình thường. Hector giải thích về mục đích của chuyến đi này cũng như các bài học mà anh đã thu thập được.

Điều này khiến Alan suy nghĩ. Anh nghĩ rằng có thể có cách để tính toán hạnh phúc.

“Tính toán hạnh phúc à?” - Agnès và Hector kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy. Nếu hạnh phúc phụ thuộc vào nhiều yếu tố - ví dụ như sức khỏe, bạn bè, có công việc mình thích - thì chúng ta có thể tập hợp tất cả những nhân tố này thành một công thức. Mỗi nhân tố có một hệ số khác nhau, và cuối cùng chúng ta sẽ có một kết quả, là tỷ số hạnh phúc... Hay mức hạnh phúc, đúng vậy!”

Hector lấy quyển sổ tay của mình ra, đưa cho Alan và Agnès. (Anh cảm thấy mừng vì đã xóa bài học số 18, bởi rõ ràng là Agnès cũng sẽ không thích nó chút nào.) Họ cùng cố suy nghĩ một từ tương ứng cho mỗi bài học.

Điều này có vẻ đơn giản ở một số bài học. Ví dụ bài học số 8: *Hạnh phúc là được ở bên cạnh người mình yêu*, từ tương ứng có thể là tình yêu/tình bạn. Bài học số 8 bis: *cô đơn/tách biệt* - hệ số âm (đừng lo nếu bạn không biết nó có nghĩa gì, Alan biết rõ). Với bài học số 4: *Nhiều người*

cho rằng hạnh phúc đến từ việc có nhiều tiền bạc hơn hoặc nhiều quyền lực hơn, bạn có thể lấy gọn “vị trí xã hội” hoặc “tiền bạc”.

Nhưng để tìm từ cho một số bài học như số 5: *Đôi lúc hạnh phúc là khi ta không biết hết toàn bộ câu chuyện* hoặc số 7: *Thật sai lầm khi nghĩ hạnh phúc là một mục tiêu*, bạn sẽ thấy nó cũng giống như các bài toán đố của Alan trên báo: bạn không thể có được câu trả lời đúng.

Rốt cục, họ tạo ra một danh sách: *Được yêu Tiền bạc Cảm giác có ích Tình bạn Sức khỏe Vị trí xã hội Công việc bạn thích Ăn mừng Hạnh phúc của những người bạn yêu Bình yên trong tâm hồn*

Cuối cùng, họ không thể suy nghĩ được từ nào khác. Rồi Alan nhìn vào mắt Agnès và nói: “Kết hôn”. Trong một khoảnh khắc, đôi mắt Agnès lấp lánh những giọt nước mắt hạnh phúc.

Hector học về cuộc sống gia đình

Ngày hôm sau, Hector thức dậy khá sớm để được Agnès dẫn theo đến nơi làm việc của cô. Lần này họ không đi theo đường cao tốc vì ở đó sẽ rất đông xe vào thời điểm này trong ngày. Thế là Hector được dịp ngắm nhìn rõ hơn khu nội ô thành phố, và anh phát hiện ra nó không giống bất kỳ nơi nào mà anh từng nhìn thấy. Hai bên đại lộ rộng lớn là những ngôi nhà xinh đẹp, vài ngôi sơn trắng kiểu Tây Ban Nha, vài ngôi xây bằng gạch đỏ với những ô cửa sổ nhỏ kiểu Anh, vài ngôi sát biển làm bằng gỗ tếch hoặc theo dáng nhà gỗ kiểu Áo, hoặc bốn bề đều bằng kính hiện đại và còn nhiều kiểu dáng khác nữa, như thể những kiến trúc sư cố tình thử tất cả các trường phái khác nhau để tạo thành một bức tranh vui mắt. Hector cũng trông thấy những khu vực rộng lớn với siêu thị, gara, bãi đậu xe, trạm xăng như trong một khu ngoại ô khổng lồ. Khu vực cạnh bên chen chúc những tòa nhà hiện đại, nơi những người mặc vét chỉnh tề ra vào, mặc cho cái nóng của ánh mặt trời chói chang lúc nào cũng thường trực. Và ở giữa thành phố là khu vực với những giếng dầu và những khu đất trống, nơi những cậu bé da đen tụ tập để chơi bóng rổ.

Trong xe, tất nhiên là Hector hỏi Agnès rằng cô có hạnh phúc không.

“Em biết thế nào anh cũng hỏi em câu này, nên tôi qua em đã suy nghĩ rồi. Em nghĩ là em hạnh phúc. Em đang làm công việc mình thích, có người chồng mình yêu, và bọn trẻ thì được sống trong cảnh sung sướng. Trên thực tế, tất cả những gì em mong là mọi thứ cứ được mãi như thế này. Bóng đen duy nhất phủ lên niềm hạnh phúc của em là khi em tự nhủ mọi thứ hoàn hảo như thế này sẽ không thể tồn tại mãi. Một ngày nào đó nó sẽ không còn tốt đẹp nữa.”

“Em nói: ‘Em nghĩ là em hạnh phúc’. Điều gì khiến em nghĩ như vậy? Có phải em so sánh bản thân với những người khác?”

“Không hoàn toàn như vậy. Chúng ta không bao giờ biết được người khác hạnh phúc hay bất hạnh. Em chỉ so sánh bản thân với chính mình. Em nghĩ về những giai đoạn khác trong cuộc đời mình, và dường như chưa bao giờ em cảm thấy hạnh phúc như lúc này.”

Hector thích ý nghĩ so sánh bản thân với chính mình. Sự so sánh có thể làm hỏng niềm hạnh phúc ta đang có (bài học số 1), nhưng chúng cũng có thể giúp khẳng định rằng ta đang hạnh phúc. Hector nghĩ điều này còn có nghĩa bây giờ Agnès hạnh phúc hơn là khi còn ở bên cạnh anh. Một mặt anh hiểu rõ lý do tại sao, mặt khác nó vẫn làm anh cảm thấy hơi buồn.

Đàn ông là vậy.

Vì Hector chỉ nghĩ trong đầu chứ không nói ra, nên Agnès lại tiếp tục: “Tất nhiên cuộc sống không phải lúc nào cũng chỉ toàn màu hồng. Anh đã thấy vợ chồng em cãi nhau về bọn trẻ.

Nhưng em nghĩ điều này là hết sức bình thường ở những cặp vợ chồng có con cái”.

Nói về bọn trẻ, Hector hỏi Agnès có phải có con khiến người ta hạnh phúc hơn hay không. Agnès bảo nó thực sự mang lại những niềm vui to lớn, nhưng bù lại ta phải chia tay cuộc sống thoải mái có thể ngủ nướng đến đây cả mắt trong vòng ít nhất vài năm. Chỉ ý nghĩ này thôi cũng đã khiến Hector xanh mặt.

Agnès cũng lo lắng về tương lai các con mình ở đất nước này, nơi giới trẻ ngày càng trở nên điên loạn. Hector bảo giới trẻ ở đất nước anh cũng vậy, nhưng tất nhiên vì Agnès đang sống ở đất nước của Nhiều Hơn, nên sự điên loạn của giới trẻ nơi đây cũng sẽ nhiều hơn. Điều này có nghĩa, thay vì ăn hiếp các bạn học yếu hơn mình, hoặc các bạn nữ, hay thậm chí

là thầy cô, chúng tiến thẳng lên trình độ chĩa khẩu súng chỉ được chế tạo cho người lớn vào đầu họ.

“Đó là lý do tại sao em lại cần nhàn tối hôm qua. Em không muốn bọn trẻ nhà em được nuôi dạy bằng ti-vi và trò chơi điện tử. Nhưng đó là những gì đang xảy ra với trẻ em ở những nước giàu và cả những nước nghèo. Chúng ta lo lắng về vấn đề ô nhiễm không khí mà không hề quan tâm tới việc bọn trẻ bị ô nhiễm tinh thần.”

Agnès cứ tiếp tục nói, bởi đây là một chủ đề rất quan trọng đối với cô. Thậm chí cô còn có cả một công trình nghiên cứu về vấn đề này. Cô cho một nhóm trẻ xem đoạn phim về người đàn ông đánh đập một con búp bê, sau đó để chúng chơi với nhau rồi so sánh số lần chúng gây gỗ (tạ ơn trời là chúng không đánh nhau dữ dội lắm vì chúng còn bé). Kết quả là chúng đánh nhau nhiều hơn hẳn so với trước đó. Bởi vì, theo Agnès giải thích, trẻ em học hỏi rất nhiều thông qua bắt chước, và đó là lý do vì sao nếu cha mẹ bạn là người tử tế thì bạn cũng sẽ như vậy.

Hẳn các bạn đang nghĩ rằng Agnès là một nhà tâm thần học, nhưng không phải như vậy. Cô ấy là một nhà tâm lý. Nhà tâm lý là người nghiên cứu cách con người suy nghĩ và tại sao họ nổi đóa lên, hoặc điều gì khiến bọn trẻ chịu học trong khi một số đứa khác không học được, hoặc lý do vì sao chúng đánh bạn học. Không giống những bác sĩ tâm thần, những nhà tâm lý không được phép kê đơn thuốc, nhưng họ có thể yêu cầu bạn thực hiện các bài trắc nghiệm và chọn bức tranh trong một chiếc hộp, hoặc tính toán dựa vào các quân cờ domino, hoặc nói cho họ biết vết mực lem khiến bạn nghĩ về cái gì. Thông qua đó, họ biết về cách thức suy nghĩ của bạn (nhưng họ không thể hiểu được tất cả mọi thứ, phải nói là như vậy).

Hector hỏi Agnès có thấy hạnh phúc không khi công việc của cô là nghiên cứu tâm lý bọn trẻ. Agnès bảo có, bởi nó khiến cô cảm thấy mình hữu ích (bài học số 13, Hector nghĩ).

Họ đến trường đại học nơi Agnès làm việc, và cả Alan nữa, bởi đó chính là nơi hai người gặp nhau. Điều ấn tượng đầu tiên khi đặt chân vào trường là như thể ta đang bước vào giữa thời Trung cổ hay chỉ sau đó một chút: nơi đây gồm những tòa nhà cổ kính tráng lệ với những tháp chuông nhỏ, những cột đá cao, những bức tượng và những bãi cỏ rộng lớn. Trên thực tế thì tuổi của ngôi trường này không bằng cả tuổi của một người già, nhưng mọi người ở đây muốn cho nó trông thật sự nguy nga cổ kính như những ngôi trường ở nước của Hector. Và thế là họ đã xây dựng nên một bản sao và sáng tạo ra một phong cách gọi là “Tân Trung cổ”. Quả đúng là đất nước của Nhiều Hơn.

Có rất nhiều sinh viên đủ mọi màu da đang bước băng ngang bãi cỏ, và một vài cô người Trung Quốc xinh xắn mặc quần soóc khiến Hector nghĩ đến người-mà-ai-cũng-biết-là- ai-đấy, nhưng anh cố gắng tập trung. Bởi anh đến đây là để làm việc nghiêm túc.

Trường đại học này cũng chính là nơi làm việc của một vị giáo sư thông thái - một chuyên gia quốc tế về hạnh phúc. Ông đã nghiên cứu về hạnh phúc từ nhiều năm trước, từng diễn thuyết về đề tài này ở nhiều hội nghị và đã trở nên nổi tiếng - không nổi tiếng như người dẫn chương trình truyền hình, nhưng cũng có thể nói là khá nổi, đặc biệt là giữa những chuyên gia về hạnh phúc khác. Agnès khá thân với ông, bởi ông đã từng dạy cô trước đây. Cô đã đề cập về Hector với giáo sư từ trước, và ông đồng ý gặp anh để trò chuyện và xem qua về bản danh sách anh đã thu thập được trong cuộc hành trình của mình.

Hector cảm thấy hơi căng thẳng, giống như khi bạn chuẩn bị lên bảng kiểm tra bài vậy. Khi viết những bài học này, anh thấy chúng thật thú vị, thậm chí cả khi đọc lại cùng Agnès và Alan tối hôm trước, nhưng giờ - khi chuẩn bị trình ra cho vị giáo sư này xem, anh lại có cảm giác chúng hơi ngớ ngẩn.

Hector chia sẻ điều này với Agnès và cô bảo suy nghĩ vậy là sai lầm, bởi

những bài học này có sức nặng của thực tế cuộc sống và phản ánh quan điểm của bản thân anh nên chúng có giá trị không kém những kết quả có được từ phòng thí nghiệm.

Hector thậm chí Agnès thật sự là một phụ nữ đáng yêu, và quả là khi còn trẻ, đôi khi ta mới xuẩn ngốc làm sao!

Hector phát hiện mình không hoàn toàn ngốc nghếch

Vị giáo sư nổi tiếng ấy rất nhỏ người, nhưng ông có chiếc mũi dài và một chòm tóc dựng đứng trên đỉnh đầu, giống chòm lông của một con chim rừng nhiệt đới. Ông nói chuyện rất lớn tiếng, thỉnh thoảng lại nhìn Hector và hỏi “phải không?” như thể ông mong anh trả lời “vâng, tất nhiên rồi”. Nhưng chẳng bao giờ ông cho anh có đủ thời gian để đáp lại bởi ông đã nhanh chóng tiếp tục câu chuyện của mình.

“Hạnh phúc. Chúng tôi đã giật cả tóc mình ra để cố tìm một định nghĩa về nó. Nó có phải là vui sướng không? Người ta sẽ nói với anh là không phải, rằng vui sướng là một cảm xúc thoáng qua, một khoảnh khắc của hạnh phúc. Vậy còn vui thích thì sao? Ồ, dễ quá, mọi người đều biết nó cũng không tồn tại lâu. Hạnh phúc là tổng của những niềm vui sướng và vui thích nho nhỏ, phải không? Các đồng nghiệp của tôi cuối cùng đã đồng ý cụm ‘sự hài lòng chủ quan’. Ôi trời, khô khan và tẻ nhạt quá, nghe giống như dạng từ mà luật sư hay dùng: ‘Thân chủ của tôi muốn được bồi thường vì bị xâm phạm sự hài lòng chủ quan’, phải không?”.

Hector cảm thấy ông hơi kỳ dị khi cứ đi tới đi lui lúc đang nói, như thể ông muốn tạo cho mình càng nhiều không gian càng tốt vậy. Nhưng anh cũng nhận thấy ông thật uyên bác.

Cuối cùng, Hector cho ông xem danh sách của mình.

“Ồ đúng rồi,” - giáo sư nói, đeo đôi kính nhỏ lên mắt, - “Agnès đã nói với ta về điều này. Cô ấy thật là một người rất tuyệt, phải không? Ta biết rất nhiều sinh viên, nhưng cô ấy thật sự rất thông minh, và duyên dáng nữa,...”

Trong khi ông đọc bản danh sách, Hector tự hỏi không biết liệu ông có nghĩ anh không những không thông minh mà còn rất ngây ngô, thậm chí là ngốc nghếch hay không. Suy nghĩ này khiến anh cảm thấy lo lắng, nhưng anh trấn an rằng khi đã một lần thoát khỏi cái chết, mình không có gì phải lo sợ vị giáo sư hay nói “phải không” này cả.

Giáo sư nghiền ngẫm danh sách hạnh phúc của Hector khá lâu. Hector đã viết ra những bài học của mình gợn gàng trên một tờ giấy, và nó như thế này đây - trong trường hợp bạn có quên:

Bài học số 1: Sự so sánh có thể làm hỏng niềm hạnh phúc bạn đang có.

Bài học số 2: Hạnh phúc thường đến khi ta ít mong chờ nhất.

Bài học số 3: Nhiều người chỉ thấy hạnh phúc trong tương lai của họ mà thôi.

Bài học số 4: Nhiều người cho rằng hạnh phúc đến từ việc có nhiều tiền bạc hơn hoặc nhiều quyền lực hơn.

Bài học số 5: Đôi lúc hạnh phúc là khi không biết hết toàn bộ câu chuyện.

Bài học số 6: Hạnh phúc là một chuyến dạo bộ giữa cảnh núi non xa lạ, tuyệt đẹp.

Bài học số 7: Thật sai lầm khi nghĩ hạnh phúc là một mục tiêu.

Bài học số 8: Hạnh phúc là được ở bên cạnh người mình yêu.

Bài học số 8 bis: Bất hạnh là khi bị chia xa khỏi người ta yêu quý.

Bài học số 9: Hạnh phúc là khi gia đình mình không thiếu thốn gì.

Bài học số 10: Hạnh phúc là được làm công việc mà mình thích.

Bài học số 11: Hạnh phúc là khi có một mái nhà và một mảnh vườn của riêng mình.

Bài học số 12: Hơi khó để tìm thấy hạnh phúc trong đất nước được điều hành bởi những người xấu xa.

Bài học số 13: Hạnh phúc là cảm thấy mình có ích cho người khác.

Bài học số 14: Hạnh phúc là được yêu vì chính con người thật của mình.

Quan sát: Người ta thường tử tế hơn với những đứa trẻ hay cười (rất quan trọng).

Bài học số 15: Hạnh phúc là khi bạn cảm thấy mình thực sự đang được sống.

Bài học số 16: Hạnh phúc là biết cách ăn mừng.

Bài học số 17: Hạnh phúc là quan tâm về hạnh phúc của những người ta yêu dấu.

Bài học số 19: Ánh mặt trời và biển cả có thể khiến mọi người cảm thấy hạnh phúc.

Giáo sư lặng lẽ cười khi đọc bản danh sách. Điều này khiến Hector cảm thấy không thoải mái nên anh cố tìm ra một suy nghĩ lạc quan nào đó, và cuối cùng nó là thế này: “Hạnh phúc là không quá bận tâm suy nghĩ về những gì người khác nghĩ”.

Đây có thể là một bài học đáng giá để thay thế cho bài số 18 mà anh đã gạch bỏ.

Cuối cùng, giáo sư rời mắt khỏi danh sách để nhìn Hector.

“Thú vị đây, anh đã có được gần hết chúng!”

“Gần hết gì cơ?”

“Những yếu tố quyết định hạnh phúc. Đó là những gì mà chúng tôi nghiên cứu. Cái này không hoàn toàn ngốc nghếch đâu, cái bản danh sách của anh ấy!”

“Ý giáo sư có nghĩa là tất cả những bài học này đều đúng à?”

“Đúng vậy, phần lớn chúng. Với mỗi bài học, tôi biết có đến hai mươi hoặc hơn thế bài nghiên cứu, ví dụ như...” - ông nhìn vào danh sách - “hạnh phúc của chúng ta dựa vào sự so sánh, giống bài học số 1 của anh. Nghe này, tôi sẽ hỏi anh ba câu hỏi: Đầu tiên, anh hãy nghĩ về sự khác nhau giữa cuộc sống anh đang có và cuộc sống mà anh mong muốn có.”

Hector suy nghĩ một lúc rồi nói anh đang khá hạnh phúc với cuộc sống hiện tại, và trên hết, anh muốn tiếp tục được sống như vậy.

Tất nhiên là anh muốn được gặp lại Ying Li lần nữa trong khi vẫn yêu Clara, nhưng anh chỉ nói với giáo sư: “Tôi sẽ không phiền nếu có được một cuộc sống yêu đương vững bền hơn bây giờ”.

Giáo sư thở dài như muốn nói: “A, chúng ta thật tội nghiệp...”. Rồi ông hỏi Hector suy nghĩ về một sự khác nhau khác: giữa cuộc sống hiện tại của anh và giai đoạn tốt đẹp nhất anh từng trải qua trong quá khứ.

Hector bảo anh có những ký ức tuổi thơ hạnh phúc, nhưng anh cảm thấy cuộc sống hiện tại của mình thú vị hơn. Anh nhớ Agnès cũng đã từng nói là mình hạnh phúc với hiện tại hơn là trong quá khứ. Với Charles trên

máy bay thì hơi khác một chút: anh ta đã từng bay ở khoang hạng nhất nên nghĩ mình kém đi lúc ngồi trên ghế hạng thương gia.

“Câu hỏi thứ ba, cũng là sự khác biệt thứ ba,” - giáo sư nói. - “Nghĩ về sự khác biệt giữa những gì anh đang có và những gì người khác đang có.”

Hector cảm thấy câu hỏi này rất thú vị. Ở đất nước của anh, người nghèo thật ra còn giàu hơn hầu hết những người khác ở các nước trên thế giới, nhưng biết được điều này cũng không làm cho họ hạnh phúc hơn, bởi hàng ngày họ trông thấy những người giàu có quanh mình được tận hưởng những thú vui xa hoa mà họ không thể có được. Những mẫu quảng cáo trên truyền hình trong từng giây từng phút đều nhắc nhở họ về điều này. Không có nhiều chỉ là một vấn đề, nhưng có ít hơn người khác thì cũng giống cảm giác như bạn đang ở chót lớp - sẽ khiến bạn cảm thấy bất hạnh. Đó là lý do tại sao những người nghèo ở đất nước Nhiều Hơn này (và ở tất cả những nước khác nữa) thích bãi biển: ở đó mọi người gần như bình đẳng. Ngược lại, những người giàu có lại thích chứng tỏ mình có nhiều hơn người khác, ví dụ bằng việc mua sắm những chiếc xe hơi đắt tiền mà họ không thực sự cần đến.

Nhưng Hector không quá quan tâm đến việc so sánh. Đầu tiên, anh may mắn thuộc nhóm người có thể có được gần như mọi thứ mình muốn. Khi còn học trung học, Hector so sánh bản thân với các cậu con trai được lòng các cô gái hơn anh hay chơi thể thao giỏi hơn anh. Đôi lúc điều này khiến anh rất buồn bã, nhưng sau đó thì anh đã học được những vấn đề rắc rối liên quan đến các cô gái, và việc giỏi thể thao cũng chẳng có gì quan trọng khi bạn là một nhà tâm thần học. Nhìn chung thì Hector không hay so sánh bản thân mình với người khác.

Anh biết nhiều người giàu có hơn anh và nổi tiếng hơn anh, nhưng anh không có ấn tượng rằng họ có hạnh phúc hơn mình. (Bằng chứng của việc này là không ít người trong số họ đã từng phải đến phòng khám của anh để phàn nàn về cuộc sống và thậm chí có vài người còn cố tự sát!)

Thế nên, anh không thực sự quan tâm về nó. Nhưng ngược lại, Édouard, một ví dụ điển hình, lại thường so sánh bản thân với những người giàu có hơn mình, nhưng điều này là bình thường với những doanh nhân - họ luôn cố tiến lên phía trước để được là người dẫn đầu.

“Ừm,” - giáo sư nói. - “Ta nghĩ là anh khá hạnh phúc, phải không? Một đồng nghiệp của ta đã chứng minh rằng, bằng việc kết hợp ba sự khác biệt này - giữa cái chúng ta có và cái chúng ta muốn có, giữa cái chúng ta có ở hiện tại và cái chúng ta đã có trong quá khứ, giữa cái chúng ta có và cái người khác có - anh sẽ có được khoảng khác biệt trung bình có liên quan mật thiết tới hạnh phúc. Khoảng khác biệt càng nhỏ thì anh càng hạnh phúc.”

“Nhưng làm cách nào để đo lường hạnh phúc?”

“À á, một câu hỏi hay đấy!” - Giáo sư nói.

Rồi ông bắt đầu đi tới đi lui một cách phấn khích, chỏm tóc trên đầu ông lắc lư theo nhịp chân. Hector nhớ Agnès đã từng nói với anh rằng đo lường hạnh phúc chính là lĩnh vực chuyên môn của giáo sư.

Hector cảm thấy hết sức vui mừng: nếu anh học được cách đo lường hạnh phúc, anh có thể nói một cách chắc chắn rằng chuyến đi của mình đã không uổng phí.

Hector học cách đo lường hạnh phúc

“Hãy tưởng tượng rằng tôi là người sao Hỏa,” - giáo sư nói, - “và tôi muốn hiểu về con người. Anh làm cách nào để làm tôi hiểu được rằng anh đang cảm thấy hạnh phúc?”

Thật là một câu hỏi kỳ quặc, xứng đáng với một người sao Hỏa, Hector trầm nghĩ. Có thể giáo sư bị co rút đôi chút khi ở trong cỗ máy không gian thời gian - ngoại trừ chiếc mũ và chỏm tóc - trong cuộc hành trình từ sao Hỏa đến Trái đất. Nhưng Hector cũng biết các vị học giả lỗi lạc thường có cách nhìn nhận sự việc khá kỳ quặc, điều này phát triển năng lực khám phá của họ. Và thế là anh cố trả lời như thể anh đang giải thích với một người sao Hỏa cảm giác hạnh phúc là như thế nào.

“Ồ, tôi có thể nói với họ là tôi cảm thấy tốt, hạnh phúc, vui vẻ, lạc quan, tích cực, sung sức. Rõ ràng nếu giáo sư là người sao Hỏa thì tôi cần phải khiến ông hiểu tất cả những từ này, cần giải thích cho ông hiểu cảm xúc là như thế nào. Nhưng cảm xúc cũng giống như màu sắc vậy, rất khó để giải thích.”

“Hoàn toàn đúng như vậy.”

“Có thể dễ dàng hơn để giải thích rằng tôi hài lòng với cuộc sống của mình, rằng mọi thứ xảy ra như tôi muốn. Rằng tôi thỏa mãn với công việc của tôi, sức khỏe của tôi, bạn bè của tôi, và những... người yêu của tôi nữa.”

“Không tệ, không tệ. Còn gì nữa?”

Hector không nghĩ được điều gì khác.

“Anh có từng thấy một con ngựa con trên cánh đồng giữa mùa xuân chưa?” - Giáo sư đột ngột hỏi.

Tất nhiên là Hector đã từng thấy cảnh ấy, nhưng hình ảnh này khiến anh nghĩ tới Ying Li ca hát véo von trong phòng tắm rồi đứng trước mặt anh với nụ cười tràn đầy sức sống.

“Rồi,” - Hector trả lời. - “Mới đây tôi có thấy.”

“Và sao? Anh biết rằng nó hạnh phúc, phải không? Giờ anh là người sao Hỏa đối với chú ngựa con đó đấy.”

Lại thêm một nhận xét kỳ quặc, nhưng Hector đã bắt đầu quen với cách nhìn của giáo sư.

“Ồ, tôi biết. Tôi hiểu nó hạnh phúc bởi nó rên ư ử, nó nhảy nhót và vui chơi... Tôi có thể mỉm cười, hát, hay bật cười, nhảy cẫng lên, hay nhào lộn trước mặt người sao Hỏa và giải thích rằng con người chúng ta vẫn thường làm như vậy mỗi khi hạnh phúc. Hay ít nhất chúng ta làm như vậy khi đang trong tâm trạng thoải mái.”

“Đúng vậy,” - giáo sư nói, - “anh đã khám phá ra ba phương pháp chính để đo lường hạnh phúc rồi đấy.”

Ông giải thích cho Hector rằng phương pháp thứ nhất để đo lường hạnh phúc là hỏi người ta xem họ có tâm trạng thoải mái hay cảm thấy vui vẻ, sung sướng bao nhiêu lần trong ngày hoặc trong tuần. Phương pháp thứ hai là hỏi xem họ có hài lòng trong các khía cạnh khác nhau của cuộc sống hay không.

Phương pháp thứ ba là quan sát vẻ mặt của họ qua đoạn phim quay được rồi đo lường chúng bằng những cách thức phức tạp.

(Bạn thậm chí có thể phân chia được cả tá kiểu cười, bao gồm kiểu cười khi bạn thật sự hài lòng và kiểu cười chỉ để tỏ ra là mình không giận trong khi bạn thực sự giận dữ).

“Chúng tôi biết rằng mình đang đo lường cùng một thứ bởi nếu chúng tôi thử nghiệm cả ba phương pháp với cùng một nhóm người rồi phân chia họ ra dựa trên điểm số thu được, thì điểm số của họ lúc nào cũng tương đồng ở cả ba phương pháp.”

Khi nói ra điều này, trông giáo sư hết sức hài lòng. Ông có vẻ như sắp thực hiện màn nhào lộn đến nơi. Hector nhớ Agnès đã từng nói giáo sư dùng phần lớn cuộc đời mình để chứng minh ba phương pháp đo lường hạnh phúc này thực sự có mối quan hệ phụ thuộc lẫn nhau.

Sự hài lòng của giáo sư khiến Hector nghĩ đến bài học số 10: Hạnh phúc là được làm công việc mà mình thích, và bài học số 13: Hạnh phúc là cảm thấy mình có ích cho người khác. Anh hỏi giáo sư: “Vậy giáo sư làm gì với kết quả đó?”.

“Chúng tôi dùng chúng để xin thêm tài trợ cho nghiên cứu. Tôi sẽ sớm có thể bắt đầu thêm một nghiên cứu mới nữa.”

Ông bắt đầu nói về một vấn đề khá phức tạp: ông muốn tìm ra liệu hạnh phúc phụ thuộc vào việc mọi chuyện diễn ra suôn sẻ trong cuộc sống của người ta hay nó phụ thuộc chủ yếu vào tính cách của họ. Đây là lý do ông đã mất rất nhiều năm nghiên cứu trên một nhóm các cô gái trẻ (giờ đã trở thành những phụ nữ trưởng thành) bằng cách hàng năm đều đề nghị họ hoàn thành rất nhiều bản trắc nghiệm về niềm hạnh phúc của bản thân cũng như những gì đã xảy đến với họ trong vòng một năm qua. Ông cũng nghiên cứu những hình chụp của họ vào năm hai mươi tuổi.

“Và anh biết sao không?” - Giáo sư hào hứng. - “Có mối liên hệ mật

thiết giữa sự chân thành và mạnh mẽ trong nụ cười năm hai mươi tuổi với niềm hạnh phúc năm bốn mươi tuổi.”

Hector rất muốn được xem những bức hình của các cô gái trẻ, nhưng giáo sư đã bắt đầu giảng giải về một nghiên cứu khác của ông. Ông và các đồng nghiệp đã theo dõi quá trình phát triển của một cặp sinh đôi từ lúc còn thơ ấu, cố khám phá tại sao họ lại hạnh phúc ngang bằng nhau dù sau đó cuộc sống của họ rất khác biệt. Việc này đòi hỏi rất nhiều tính toán, theo dạng mà Alan vốn rất thích.

Giáo sư giải thích những con tính trên một tấm bảng.

Hector bảo ông không cần phải mất thời gian như thế, nhưng giáo sư vẫn khăng khăng.

“Không sao, không sao, rồi anh sẽ thấy, rồi anh sẽ hiểu, phải không?”

Hector tự nhủ ông cũng giống những tay trượt tuyết siêu hạng dẫn bạn lên đồi rồi bảo rằng bạn sẽ rất vui, như chúng ta đã nói ở phần mở đầu phía trước.

Hector cảm thấy hơi mệt nên anh hỏi: “Vậy đã có ai từng thực hiện tính toán những bài học trong danh sách của tôi chưa?”.

Giáo sư quay lại, phát câu: “Có, có. Đó là những gì tôi sắp chỉ ra cho anh thấy đây!”.

Ông nhìn lại danh sách của Hector rồi nói với anh, nhờ vào rất nhiều nghiên cứu và tính toán, họ đã chứng minh rằng: nếu bạn so sánh bản thân với những người khác và thấy mình không thiếu thốn, nếu bạn không có vấn đề về tài chính hay sức khỏe, nếu bạn có bạn bè, có một gia đình gắn bó, một công việc bạn thích, nếu bạn có tôn giáo và sống theo tôn giáo của mình, nếu bạn cảm thấy có ích, nếu bạn thỉnh thoảng có đi dạo đây đó, và sống trong một đất nước không thuộc quyền điều

hành của những người xấu xa, nơi bạn sẽ nhận được sự quan tâm đầy đủ nếu có chuyện không may nào đó xảy ra, thì cơ hội được hạnh phúc của bạn tăng lên đáng kể.

Hector cảm thấy hài lòng: dựa vào những gì giáo sư nói, anh thực sự có mọi cơ hội hạnh phúc. Thực tế anh chưa có một gia đình đầm ấm cũng như không hoàn toàn có đức tin và không sống tích cực với đức tin của mình. Nhưng mặt khác, anh biết rất nhiều người đã lập gia đình nhưng sống trong cảnh địa ngục với những trận cãi vã và sự buồn chán không ngớt; và trong những bệnh nhân của anh có những người ngoan đạo nhưng lại không hạnh phúc bởi họ luôn nghĩ là mình xấu xa dù thực tế không phải như vậy. Anh nói ra điều này với giáo sư.

“Ừm, tôi không thể làm được gì.” - Giáo sư nói. - “Đây là những phát hiện của chúng tôi. Những người độc thân thì ít hạnh phúc hơn những người lập gia đình, và họ cũng gặp nhiều vấn đề về sức khỏe hơn. Và dựa vào số những người có đức tin và thực hành đức tin mà chúng tôi nghiên cứu, tôi thấy họ hạnh phúc hơn những người khác. Tất nhiên tất cả những điều này đều đúng ở mức trung bình, có thể có những trường hợp đặc biệt. Nhưng mà anh xem này, có đây những nghiên cứu chứng minh!”

Rồi ông cho Hector xem một tủ hồ sơ lớn với những chồng báo xếp chồng lên nhau. Đó là hàng trăm bài viết được những người như giáo sư hoặc Agnès viết ra.

Hector cảm thấy khá tự hào vì chỉ với sự trợ giúp của một quyền sở tay nhỏ, anh đã khám phá ra những thứ mà những người như giáo sư và Agnès đã phải mất công tiến hành nhiều công trình nghiên cứu phức tạp. Nhưng khoa học là vậy: sẽ không đủ nếu chỉ suy nghĩ không thôi, mà bạn phải chứng minh nó đúng. Nếu không như vậy thì người ta sẽ nghĩ và nói tất cả những gì mình thích. Trong trường hợp đó là phát ngôn của những người nổi tiếng thì sẽ có rất nhiều người nghe theo.

(Hector nhớ lại rằng có một số người như vậy trong ngành tâm thần học, những người chỉ biết nghĩ, và đặc biệt là nói, nhưng lại không thích quá trình chứng minh. Kết quả là họ nói ra rất nhiều những điều ngớ ngẩn).

“Giờ thì tôi sẽ cho anh thấy một thứ rất thú vị.” - Giáo sư nói.

Ông dẫn Hector xuống tầng hầm và bước vào một căn phòng lát gạch to lớn. Ở giữa phòng là một chiếc máy khổng lồ trông có vẻ rất phức tạp và một chiếc ghế bành mắc vào bên dưới một chiếc máy to đang kêu o e. Hector tự nhủ chắc là đây rồi, chiếc máy không gian thời gian của giáo sư, và hẳn là ông đang định đưa anh lên sao Hỏa.

Hector không lên sao Hỏa

Đứng bên cạnh chiếc máy là một người phụ nữ mặc áo khoác trắng. Bà đeo kiếng, trông giống như một bà giáo già khó tính, nhưng khi đến gần thì Hector nhận ra bà khá xinh đẹp.

“Roselyn yêu quý!” - Giáo sư nói.

Trông ông có vẻ rất hào hứng, thậm chí còn hơn lúc này.

“John thân yêu của em!” - Bà đáp lại, mỉm cười.

“Anh mang đến một nhân vật lý tưởng cho thử nghiệm của em đây: một nhà tâm thần học.” - Giáo sư nói, rồi giới thiệu Hector với bà.

“Cuộc thử nghiệm à?” - Hector ngạc nhiên.

“Đúng vậy, nhưng đừng lo, nó hoàn toàn vô hại. Đến đây nào. Rosalyn không có cả ngày đâu, cả một hàng dài công việc đang đợi bà ấy.”

Thế rồi Hector thấy mình được đặt ngồi xuống ghế bành, xung quanh toàn những âm thanh o e phát ra từ chiếc máy kỳ lạ đặt trên đầu. Bà Rosalyn và giáo sư thì đứng sau một cửa sổ, trước mặt là tấm bảng điều khiển trông phức tạp ngang với bảng điều khiển trên máy bay.

“Giờ thì tôi muốn anh nghĩ về ba tình huống sau nhưng theo thứ tự nào cũng được.” - Giáo sư nói. - “Hãy tưởng tượng anh đang ở trong một tình huống mà anh rất hạnh phúc, một tình huống anh cảm thấy rất buồn, và một tình huống anh vô cùng sợ hãi. Sẽ dễ hơn nếu anh chọn ra từ những kỷ niệm đã qua của mình. Tôi sẽ nói khi nào anh có thể bắt đầu

tình huống đầu tiên. Nhưng nhớ là anh đừng nói cho tôi biết đó là tình huống nào.”

Hector thích nghĩ về tình huống tồi tệ nhất trước tiên.

Thế là anh tưởng tượng lại cảnh mình đang ở trong phòng kho bốc mùi chuột chết, nghĩ về những người anh yêu thương mà anh sẽ không bao giờ thấy lại được nữa và họ cũng sẽ rất buồn nếu anh ra đi. Hector nhớ lại cảm giác này rất rõ, đến nỗi mắt anh rom rớm nước, dù trong hoàn cảnh thật thì anh không hề khóc chút nào.

“Tốt,” - giáo sư nói. - “Giờ thì hãy tưởng tượng tình huống thứ hai.”

Lần này, Hector tưởng tượng mình đang ngắm nhìn Clara say ngủ. Vì công việc của Clara rất vất vả, nên cô thường ngủ nướng vào ngày chủ nhật. Anh thường tỉnh giấc trước cô và rất thích ngắm nhìn cô ngủ. Việc này khiến anh cảm thấy hạnh phúc, và vào những lúc như vậy, anh cảm thấy không gì có thể xen vào giữa hai người được.

(Hẳn các bạn thắc mắc vì sao Hector không nghĩ đến Ying Li. Thực ra nghĩ về Ying Li đang ở tận Trung Quốc xa xôi không khiến anh thực sự cảm thấy hạnh phúc được.)

“Tốt lắm, và giờ thì tình huống thứ ba nào.”

Hector hình dung mình đang ở trên chiếc máy bay cũ kỹ rung lắc và kêu lên dữ dội, với những giông tố quang quác om sòm không dứt trước khi hạ cánh.

“Tốt rồi, chúng ta đã xong,” - Bà Rosalyn nói.

Hector leo ra khỏi ghế, cố cẩn thận để không bị đụng đầu.

Giáo sư nói với anh:

“Đầu tiên anh nghĩ về tình huống khiến anh rất buồn, rồi tình huống khiến anh vui, và cuối cùng là khi anh cảm thấy sợ hãi.”

Hector biết là giáo sư có thể biết được điều này (anh đã từng được nghe về loại máy này), nhưng anh vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

Giáo sư dẫn anh tới bảng điều khiển trông có vẻ phức tạp trong khi bà Rosalyn đang vặn một vài nút gì đó. Một hình ảnh xuất hiện trên màn hình màu.

“Nhìn này,” - giáo sư kêu lên, - “nhìn này.”

Nó trông giống một vết loang phức tạp được tạo thành bởi nhiều màu sắc rất đẹp, từ xanh sẫm cho tới cam nhạt. Thực ra thì đó chính là bức hình chụp não của Hector, trông như thể ai đó đã thực hiện một nhát cắt rất ngọt rồi trải phẳng nó ra trên một tấm kính.

“Đây là bản đồ lượng ôxy tiêu thụ trong não của anh.

Những khu màu xanh không tiêu thụ nhiều, còn những khu màu cam thì ngược lại, rất tích cực.”

Rosalyn ấn một vài nút khác, và ba hình ảnh chụp bộ não của Hector xuất hiện thẳng hàng. Rõ ràng là ba bức ảnh có những bộ phận hoạt động tích cực khác nhau.

“Nỗi buồn, niềm hạnh phúc, và sự sợ hãi.” - Giáo sư nói, chỉ vào mỗi bức ảnh - “Thật ngoài sức tưởng tượng, phải không?”

“Vây hạnh phúc nằm khu vực này,” - Hector chỉ vào đốm màu cam sáng bừng trên màn hình, - “ở phía bên phải bộ não.”

“Bởi vì anh là đàn ông nên mới vậy.” - Rosalyn nói. - “Ở phụ nữ thì khu

vực này lan ra ở cả hai bên của bộ não. Và cũng tương tự như vậy khi họ buồn.”

Bà giải thích với Hector rằng từ khi bắt đầu sử dụng chiếc máy này, họ đã nhận ra bộ não của đàn ông và phụ nữ không hoạt động theo một cơ chế giống nhau, ngay cả khi họ đọc hay tính toán. Đúng là mọi người đã nghi ngờ điều này từ rất lâu rồi, nhưng như đã nói ở trước, khoa học là để chứng minh mọi thứ.

“Nếu chúng ta khám phá ra một loại thuốc có thể kích hoạt khu vực này, chúng ta sẽ luôn luôn hạnh phúc.” - Hector nói.

“Chúng tôi đã có rồi đây! Rosalyn, bà có thể cho cậu ấy xem mấy bức chụp bộ não của những người đàn ông Nhật Bản chứ?”

Và giờ thì ba bức ảnh chụp não của đàn ông Nhật xuất hiện (bạn phải biết trước rằng đó là não của người Nhật chứ không thì rất khó để đoán được).

“Nhìn kỹ nào.” - Giáo sư nói.

Lần này, tất cả những bộ não này đều màu cam sáng, đặc biệt là ở vùng hạnh phúc. Những người đàn ông Nhật Bản này chắc hẳn phải rất hạnh phúc khi các bức ảnh này được chụp.

“Nhưng đây là thuốc gì vậy?” - Hector hỏi.

Anh muốn thử vài viên ngay lập tức và thậm chí mang thêm vài viên về nhà cho Clara.

“Rượu sakê.” - Rosalyn trả lời. - “Chúng được chụp vài phút sau khi họ uống một ly lớn rượu sakê.”

Ồ, Hector thầm nghĩ, điều này giải thích tại sao người ta cảm thấy thoải

mái khi uống rượu sakê hay bia, hay sâm-banh, hay những loại rượu mà Édouard thích.

“Nhưng nhìn những bức tiếp theo này,” - Rosalyn nói thêm. - “Chúng được chụp sau đó ba tiếng đồng hồ.”

Giờ thì não của họ đã xanh hơn lúc đầu. Chúng thậm chí trông giống như bức ảnh chụp nổi buồn. Chắc chắn những người này không cảm thấy vui vẻ gì khi những bức ảnh này được chụp. Khi bạn trông thấy chúng, hẳn bạn cũng muốn đưa cho họ thêm vài ly sakê để kích hoạt vùng não hạnh phúc (nhiều người đã tự mình thử như vậy mà không cần đến sự trợ giúp của thử nghiệm này).

Rosalyn cũng cho Hector xem ảnh chụp não của những người đàn ông khi được cho xem hình các cô gái đẹp và các cô gái chỉ hơi xinh. Và, với hình các cô gái đẹp, những vùng não kích hoạt hoàn toàn giống với mô hình sau khi họ dùng loại chất kích thích độc hại do Eduardo sản xuất. Điều này khẳng định điều Hector vẫn nghĩ: phải cảnh giác với sắc đẹp, nhưng chao ôi, làm được điều đó dường như là không tưởng.

Rosalyn giải thích rằng với loại máy này, ta có thể tìm ra được nhiều điều về hoạt động của bộ não con người đang trong trạng thái khỏe mạnh hoặc cả trong trạng thái đau yếu, và vùng nào chịu ảnh hưởng trực tiếp của thuốc. Bà cũng cho anh xem ảnh hưởng của liệu pháp tâm lý đến một người bệnh mắc chứng sợ ra khỏi nhà. Sau khi trị liệu - dần dần tập cho anh ta quen với việc ra ngoài - hình chụp não của anh ta đã trở nên bình thường.

Hector nói rằng anh cảm thấy điều này rất thú vị. Anh rất vui khi biết được vùng não nào của mình được kích hoạt khi hạnh phúc.

“Thực sự, xem những tấm ảnh này giống như xem nụ cười của bộ não vậy.”

Rosalyn và giáo sư nhìn nhau.

“Bộ não cười!” - Giáo sư nói. - “Thật là một ý hay đấy!”

Ông bảo rằng những hình ảnh này rất có ích để biết được cách thức bộ não hoạt động, nhưng chúng ta cũng không thể giải thích được hạnh phúc qua một bức ảnh cũng như không thể giải thích sự hài lòng qua một nụ cười.

Hector trông thấy bà Rosalyn mỉm cười khi nghe ông nói.

Trước đó, khi cả ba người cắm cúi nhìn vào những bức ảnh trên màn hình, Hector vô tình thấy giáo sư và bà hôn nhau.

Điều này chứng minh, trong trường hợp bạn vẫn còn băn khoăn, rằng giáo sư hoàn toàn không phải là người sao Hỏa.

Hector quan sát một thử nghiệm

Giáo sư đưa Hector đi ăn trưa ngoài trời tại một trong những quán ăn trong khuôn viên trường, bởi ở thành phố này, thời tiết luôn đẹp ngoại trừ hai tuần vào mùa đông, khi bạn phải mặc áo ấm vào buổi tối.

Họ ngồi đối diện với một bãi cỏ rộng, nơi Hector có thể thỏa sức ngắm những chú sóc dạn hơi người thỉnh thoảng lại chạy tới một bàn nào đó để xin thức ăn. Tại những bàn khác trong quán là các sinh viên ngồi với nhau, sinh viên ngồi với giáo sư hoặc các giáo sư ngồi với nhau, rất hòa đồng, bởi đây là dạng trường mà sinh viên và các giáo sư giảng dạy có thể trò chuyện cùng nhau.

Giáo sư dùng nữa xiên miếng thịt gà của mình: “Giờ thì anh cảm thấy mình đã hiểu hơn về hạnh phúc rồi chứ?”.

Hector trả lời có, nhưng cùng lúc, anh cảm thấy có cái gì đó kéo giạt ống quần của mình: là một chú sóc muốn anh chia sẻ bữa trưa. Điều này khiến Hector suy nghĩ. Chú sóc có nhận thức được rằng mình may mắn thế nào mới được sống ở nơi này không? Hay ngược lại, cả đời nó chỉ toàn băn khoăn tự hỏi liệu mình có hạnh phúc hơn nếu được sống ở một nơi nào đó khác, hoặc cảm thấy rằng mình không được sống xứng tầm với những gì mình đáng được hưởng? Điều này phụ thuộc vào sự so sánh mà sóc có thể nảy ra khi trông thấy phần mực chiên giòn trên đĩa trước mặt Hector. Nó có thể nghĩ phần ăn khổng lồ này thật là một cơ hội tốt để nó có thể xin được vài miếng, hoặc cũng có thể xem đây là một sự bất công kinh khủng khi Hector có được phần ăn nhiều như vậy. Thậm chí nó cũng có thể cảm thấy rằng điều này chứng tỏ nó chỉ là một con sóc bất hạnh (đặc biệt là khi vợ nó luôn nhắc đi nhắc lại điều này mỗi tối khi nó về nhà). Như vậy, hạnh phúc của sóc phụ thuộc vào việc nó nhìn nhận sự việc như thế nào.

Hector nói với giáo sư:

“Trong các bệnh nhân của tôi, có những người không hề có khó khăn về tài chính, cũng không gặp trục trặc về sức khỏe. Họ có một gia đình đầm ấm, một công việc thú vị và có ích cho nhiều người, nhưng họ lại không hạnh phúc: họ lo lắng về tương lai, không thỏa mãn với bản thân, luôn chỉ thấy mặt xấu của hoàn cảnh. Có một yếu tố quyết định của hạnh phúc còn thiếu trong danh sách này: cách nhìn nhận sự việc. Nói tóm lại, những người có chiếc ly vẫn còn đầy phân nửa rõ ràng sẽ hạnh phúc hơn những người mà ly của họ đã vơi hết một phần hai.”

“A ha, đó là một quan sát điển hình của một nhà tâm thần học. Nhưng anh nói đúng, đó là một điểm quan trọng.” - Giáo sư nói.

Rồi ông kể cho Hector nghe rằng đã có một cuộc tranh cãi lớn xảy ra giữa những giáo sư trong đề tài nghiên cứu hạnh phúc. Một số người trong số họ cho rằng bạn hạnh phúc hơn người khác là vì cuộc đời bạn gặp toàn những điều tốt đẹp và may mắn, giống như trong danh sách của Hector. Nhóm khác lại không đồng ý. Họ nghĩ hạnh phúc phụ thuộc vào cách nhìn mọi việc của bạn, cũng theo ý tưởng chiếc ly vẫn còn đầy hay đã vơi đi hết phân nửa.

“Những đồng nghiệp ủng hộ ý kiến thứ hai cho rằng mức độ hạnh phúc cũng giống như huyết áp hay cân nặng: chúng thay đổi lúc này lúc khác theo hoàn cảnh, nhưng nhìn chung thì chúng luôn quay trở về mức cơ bản - mức này khác nhau ở từng cá nhân. Họ nghiên cứu trên một số người đã từng ném trái thành công hay bất hạnh lớn lao và thấy rằng chỉ sau vài tháng, trạng thái tinh thần của những người này trở về tương tự như lúc trước.”

“Còn giáo sư, giáo sư nghĩ sao?”

“Cả hai. Chúng ta tùy thuộc vào hoàn cảnh, nhưng một số người được

sinh ra với thiên bẩm hạnh phúc hơn những người khác.”

Hector nghĩ tới Djamila, cô gái đau yếu tới mức nó thực sự là một nỗi bất hạnh lớn lao, nhưng cô vẫn hạnh phúc khi nghĩ rằng các em trai cô sẽ không phải chết trong chiến tranh.

Hector lấy quyển sổ nhỏ của mình ra và viết thêm một bài học nữa, bài học mà anh cho là rất quan trọng:

Bài học số 20:

Hạnh phúc là ở cách ta nhìn nhận sự việc.

Giáo sư nhai miếng gà của mình một cách ngon lành. Từ này giờ Hector thấy ông luôn trong tâm trạng vui vẻ và điều này khiến anh nhanh chóng chớp thời cơ để hỏi ông thêm một câu khác:

“Tại sao một số người lại có thiên bẩm hạnh phúc hơn những người khác?”

Giáo sư quay trở về cuộc nghiên cứu cặp sinh đôi và các cô gái trẻ, nhưng may mắn lần này không có tấm bảng nào bên cạnh nên ông không thể giải thích những phép tính lần nữa. Về cơ bản, có thiên bẩm hạnh phúc cũng giống như bạn học toán hay chơi thể thao giỏi: nó phụ thuộc vào sự phát triển của bộ não trước và sau khi bạn được sinh ra, nhưng cũng tùy thuộc vào cách cha mẹ hay những người lớn khác nuôi dạy bạn khi bạn còn nhỏ. Và tất nhiên, vào nỗ lực và những gì bạn gặp phải tiếp sau đó trong đời.

“Được thừa hưởng hoặc được nuôi dạy.” - Giáo sư nói. - “Dù cách nào đi nữa, cha mẹ là người để đổ lỗi cho việc này.”

Giáo sư cười lớn khiến mọi người xung quanh đều quay lại nhìn. Và họ đều mỉm cười khi nhìn thấy ông.

Ngay lúc đó, hai người trông thấy Rosalyn bước vào, nhưng bà không còn mặc chiếc áo khoác trắng, thay vào đó là bộ váy hoa mùa hè xanh mát, và đang nói chuyện cùng một người đàn ông điển trai cứ nhìn bà không chớp. Cả hai người cùng ngồi xuống một chiếc bàn.

Giáo sư ngừng nói. Hector thấy ngay là tâm trạng vui vẻ của ông cũng biến mất. Khuôn mặt ông trắng bệch khi trông thấy Rosalyn và người đàn ông ấy cùng bắt đầu ăn bữa trưa, vừa nói chuyện vừa mỉm cười với nhau.

“Tên Rupert đáng ghét,” - giáo sư lầm bầm qua kẽ răng nghiến chặt.

Trông giáo sư hết sức bức bối và giận dữ, Hector biết đó là thời điểm thích hợp để trò chuyện. Thế là anh hỏi ông tại sao Rupert lại là người đáng ghét.

“Hắn không những lấy cắp nguồn tài trợ nghiên cứu của tôi, mà còn lãng phí vàng quanh Rosalyn như một con ruồi.” - Giáo sư trả lời.

Rồi ông giải thích Rupert cũng là một giáo sư như ông, chuyên môn của ông ta là sự khác biệt giữa bộ não đàn ông và bộ não phụ nữ. Ông ta sử dụng chiếc máy của Rosalyn cho các cuộc thử nghiệm của mình, và do đó, ông ta gặp bà ấy khá thường xuyên.

“Sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ là một đề tài thời thượng, nên bên truyền thông rất quan tâm tới công việc của hắn, và vì vậy mà hắn thường xuất hiện trong các chương trình truyền hình dành cho phụ nữ. Chủ nhiệm khoa thích điều này bởi nó có ích cho tiếng tăm của trường, và vì vậy mà hắn lấy mất khoản tài trợ nghiên cứu lớn nhất của khoa.”

Hector có thể thấy giáo sư rất đau khổ khi trông thấy Rosalyn trò chuyện và tươi cười với Rupert.

Hector ngẫm trong đầu bài học tiếp theo để sau đó có thể viết vào sổ tay:

Bài học số 21:

Ganh đua làm hỏng niềm hạnh phúc.

Nếu suy nghĩ về điều này, bạn sẽ dễ dàng nhận thấy con người luôn luôn phải đau khổ vì thói ganh đua, và thậm chí nó còn dẫn tới chiến tranh: họ muốn thứ người khác có hoặc muốn thay thế vị trí người dẫn đầu.

May mắn thay, ngay lúc đó Agnès xuất hiện, cắt ngang không khí khó chịu. Cô cũng đang mặc chiếc váy rất xinh. Khi trông thấy cô thật dễ thương và tươi tắn với nụ cười trên môi, Hector tự hỏi liệu lúc này anh có cảm thấy hạnh phúc hơn không nếu hai người đã cưới nhau từ khi còn trẻ? Biết đâu họ không ngót cãi nhau vì bộn bề, và phát chán vì phải nhìn thấy mặt nhau đến nỗi đã ra tòa ly hôn như những cặp vợ chồng tiêu biểu khác.

“Vậy nào Hector bình thường đấy chứ?” - Agnès hỏi, ngồi xuống bên cạnh hai người.

“Bình thường với một nhà tâm thần học.” - Hector trả lời, và điều này khiến Agnès bật cười, còn giáo sư thì không. Ông đã cố không nhìn Rupert và Rosalyn, nhưng rõ ràng vẫn còn rất khó chịu. Vốn là một người lạnh trí, nên Agnès hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Thế là cô di chuyển ra ngồi đối diện với giáo sư, để ít nhất là ông không còn phải trông thấy Rupert và Rosalyn. Cô bắt đầu trò chuyện với ông về bài báo gần đây mà cô đã đọc về sự khác biệt giữa cảm giác vui mừng, tâm trạng vui vẻ và niềm hạnh phúc. Điều này khiến giáo sư nhanh chóng hào hứng trở lại.

Hector quăng cho chú sóc một miếng mực chiên, nó chộp lấy rồi lên ra

một khoảng cách an toàn để nhám nháp. Hector không biết cách đọc thấy nụ cười của sóc, nhưng anh cảm thấy sóc ta khá hài lòng.

Hector nhìn Agnès, người đã thành công trong việc giúp giáo sư lấy lại tâm trạng vui vẻ, và một lần nữa nghĩ về Djamila - người hạnh phúc vì các em trai của mình, và Ying Li - người gửi tiền về cho gia đình, và Marie-Louise - người đã cho anh một ngạc nhiên thú vị. Rồi anh nghĩ về bài học tiếp theo:

Bài học số 22:

Phụ nữ quan tâm đến việc làm cho người khác hạnh phúc hơn là đàn ông.

Hector tự hỏi không biết Rupert đã khám phá ra nét khác biệt này giữa phụ nữ và đàn ông chưa, nhưng rõ ràng là anh không cần đến chiếc máy của Rosalyn để biết rằng nó đúng.

Và bài học tiếp theo có thể là:

Bài học số 23:

Hạnh phúc có nghĩa là làm cho những người xung quanh ta hạnh phúc.

Hector hồi tưởng lại những bước đi đã qua

“Anh đã làm khá tốt,” - vị sư già nói.

Ông đang ngồi phía sau bàn làm việc của mình, cúi đầu đọc bản danh sách của Hector. Cặp kính nhỏ trên mắt khiến ông trông có vẻ nhỏ bé và già cỗi hơn những gì Hector nhớ, nhưng ông vẫn có vẻ hết sức hài lòng.

Hector đã sao danh sách của mình ra một bản khác sau khi đã thêm vào những bài học cuối cùng, bởi đơn giản là bạn không thể đưa ra một bản nháp nhem nhuốc đầy những nét gạch xóa và những hình vẽ nguệch ngoạc vô nghĩa cho một vị sư già tốt bụng, đáng kính được.

Bên ngoài cửa sổ, Hector vẫn trông thấy cảnh núi non hùng vĩ thỉnh thoảng bị che mờ vì đám mây đen bay qua rồi lại sáng bừng lên trong ánh mặt trời. Hector nghĩ ngắm cảnh này mỗi ngày chắc hẳn sẽ giúp con người ta trở nên thông thái hơn ở một mức độ nào đó.

Vị sư già đọc bản danh sách rất chăm chú, và điều này gây ấn tượng mạnh cho Hector. Bởi rõ ràng ông đã trải qua nhiều kinh nghiệm hơn anh, và suốt những năm làm sư nơi đây, ông cũng đã có rất nhiều thời gian để suy ngẫm về cuộc sống. Vậy mà ông vẫn đọc những bài học nhỏ của Hector một cách hết sức chăm chú. Hector tự hỏi liệu mình có khả năng đọc chăm chú như vậy với những lá thư của bệnh nhân gửi cho mình hay không, hay thậm chí là với những lá thư từ những người mà anh yêu mến.

Đây có thể là một bài học khác: *Hãy luôn tận tâm với người khác.*

Vị sư ngừng đọc. Ông hỏi Hector cho ông xem quyển sổ tay của anh, bởi ông cũng muốn xem qua những bản nháp.

Hector do dự một lúc rồi nói: “Thầy có thực sự nghĩ là...” nhưng vị sư đã cười lớn, tay vẫn đưa ra chờ đợi; thế là Hector đành đưa ông quyển sổ.

Ông xem qua bản nháp, thỉnh thoảng mỉm cười, nhưng không phải kiểu giễu cợt mà là nụ cười vui sướng. Hector nghĩ hẳn ông có cách nhìn lạc quan về mọi việc, một trong những cách có thể khiến người ta hạnh phúc.

Cuối cùng thì vị sư cũng ngừng đọc. Ông hỏi Hector anh đã gạch bỏ điều gì bằng những đường gạch kỹ càng đến vậy.

Hector cảm thấy ngượng ngịu và không muốn nói ra, nhưng ông cứ khăng khăng muốn biết nên anh đành tiết lộ:

“Bài học số 18:

Hạnh phúc là được tự do yêu cùng lúc nhiều hơn một người phụ nữ.”

Vị sư già bật cười lớn: “Đó cũng là những gì ta từng nghĩ khi còn trẻ”.

Ông gấp quyển sổ lại, nhìn bản danh sách lần nữa rồi nói:

“Anh thực sự đã làm rất tốt. Tất cả những bài học của anh đều rất lý thú. Ta không có gì để thêm vào cả”.

Hector cảm thấy hài lòng, nhưng cùng lúc đó anh lại hơi thất vọng một chút. Anh đã hy vọng vị sư sẽ có thể đưa ra thêm một vài bài học khác, hay ít nhất cũng là một nguyên lý thú vị về hạnh phúc.

Vị sư già nhìn Hector lần nữa, mỉm cười nói: “Thật là một ngày đẹp trời, chúng ta cùng đi dạo một chút nhé!”.

Khung cảnh bên ngoài thật tuyệt vời. Họ có thể thấy cả núi non, biển cả

lần bầu trời.

Hector cảm thấy đôi chút hồi hộp khi sánh bước cùng vị sư già tôn quý như vậy, và anh cũng không biết nói gì với ông.

Nhưng anh cũng cảm thấy ông không hề mong anh nói gì đó đặc biệt thông thái, mà chỉ đơn giản muốn anh cùng chia sẻ vẻ đẹp lớn lao của đất trời.

Ông nói:

“Sự thông thái đích thực là khả năng sống không cần tới cảnh đẹp này mà vẫn là chính mình ngay cả khi đang ở dưới đáy giếng. Nhưng điều đó, phải chân thành mà nói, hoàn toàn không dễ.”

Hector hiểu rằng ông đã trải qua điều ông vừa nói, cảnh sống dưới đáy giếng.

Họ dừng lại một lúc lâu để ngắm nhìn mây bay, ngắm nhìn mặt trời và làn gió lượn bay trên khắp ngọn núi. Hector tự hỏi tại sao đây lại không là một bài học cơ chứ: *Hãy dành thời gian để ngắm nhìn vẻ đẹp của thế giới.*

Ngay lúc đó, một vị sư trẻ tuổi xuất hiện trên con đường mòn phía sau lưng họ. Anh ta nói gì đó bằng tiếng Trung Quốc với vị sư già rồi trở lại khu vườn của tu viện, nơi có những vị sư khác đang làm vườn (dạng làm vườn đặc biệt nhìn thì dễ, nhưng rất khó giải thích bằng lời).

Vị sư già nói:

“Có một vị khách đang chờ ta. Nhưng ta thực sự rất vui vì chúng ta đã dành thời gian bên nhau như vậy.”

Kể từ khi rời khỏi đây lần trước, Hector đã mong muốn hỏi vị sư già một

câu hỏi, và giờ thì anh đánh liều:

“Lần trước gặp thầy, thầy đã nói với tôi rằng: *Thật sai lầm khi nghĩ hạnh phúc là một mục tiêu. Tôi không chắc là tôi hiểu câu này.*”

“Đó là ta nói đến những mục tiêu mà trong xã hội văn minh các anh vẫn rất giỏi đặt ra, và chúng ngẫu nhiên giúp các anh đạt được rất nhiều điều thú vị. Nhưng hạnh phúc là một điều hoàn toàn khác. Nếu anh cố gắng đạt được nó, thì anh luôn có nguy cơ thất bại. Bên cạnh đó, làm sao mà anh biết được là mình đã đạt được mục tiêu hạnh phúc rồi? Tất nhiên là chúng ta không thể đổ lỗi cho con người, đặc biệt là những người bất hạnh, về ước muốn trở nên hạnh phúc hơn, về việc đặt ra cho mình những mục tiêu thoát khỏi tình trạng bất hạnh của mình.”

“Ý thầy nói là cùng một bài học nhưng không thể áp dụng chung cho tất cả mọi người?”

Vị sư già nhìn Hector và nói:

“Anh có nói với tất cả bệnh nhân của mình cùng một điều hay không?”

Hector suy nghĩ một lúc rồi trả lời không, rằng những gì anh nói tùy thuộc vào tính cách của họ, vào việc họ trẻ hay già, họ có thực sự nếm trải nỗi bất hạnh hay không.

“Anh thấy rồi đấy, chuyện này cũng tương tự như vậy thôi.”

Hector lại suy nghĩ thêm chút nữa rồi nói, dù anh không nói với tất cả các bệnh nhân của mình cùng một điều, nhưng có những nguyên tắc cơ bản mà anh thường áp dụng, đặc biệt với những người có chứng buồn bã hay sợ hãi: anh giúp họ phân biệt giữa những gì họ nghĩ về bản thân họ cũng như về người khác, và thực tế. Các bệnh nhân này thường có xu hướng nghĩ rằng những gì mình nghĩ đều là sự thật, nhưng thường thì không hoàn toàn như vậy.

“Thế đấy, nó vẫn như vậy thôi. Giờ thì chúng ta quay trở lại nào.”

Ông quay ngược lại con đường trở về tu viện. Hector đi theo ông, tự hỏi ý ông là gì.

Khi họ đã đến cổng tu viện, vị sư già bảo anh đợi một chút vì ông có một thứ để đưa cho anh. Có một người Trung Quốc cũng đang đợi ở đó. Nhưng người đàn ông này không ăn mặc giống như một vị sư mà giống một người đến từ thành phố, với đồ vét và cà vạt.

Trong chuyến đi này, Hector đã hình thành thói quen bắt chuyện với người lạ. Thế là anh tự giới thiệu về bản thân với người đàn ông Trung Quốc kia - người nói tiếng Anh giỏi hơn hẳn anh. Hóa ra cả hai đều là bác sĩ. Người đàn ông Trung Quốc ấy là một bác sĩ chuyên khoa mà chúng ta đã nói lúc đầu, và cũng như một số trường hợp ở trước, chúng tôi sẽ không nói tên ông để bạn khỏi phải bận tâm.

Vị sư già quay lại, cầm trên tay hai chiếc chén màu xanh và trắng với những nét hoa văn rất đẹp. Ông bảo Hector: “Đây là chén cưới. Anh có thể làm quà tặng hay giữ chúng cho riêng mình cũng được”.

Ông lại cười rồi chào tạm biệt Hector.

Ra khỏi bậc cửa, Hector quay lại và trông thấy vị sư già lẫn bác sĩ Trung Quốc đều nhìn theo anh. Vị sư già mỉm cười rồi đưa tay lên vẫy chào, khiến Hector lại liên tưởng đến Djamila.

Bên ngoài vẫn là một ngày đẹp trời, nhưng sao Hector lại cảm thấy hơi buồn.

Anh ngừng lại, cho hai chiếc chén vào túi bởi không muốn làm vỡ chúng chút nào. Giữa hai chiếc chén là một mẫu giấy nhỏ. Trên đó là dòng chữ: 20-13-10.

Bài học số 20: Hạnh phúc là ở cách ta nhìn nhận sự việc.

Bài học số 13: Hạnh phúc là cảm thấy mình có ích cho người khác.

Bài học số 10: Hạnh phúc là được làm công việc mà mình thích.

Hector tự nhủ đây là những bài học hay, trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Hector và năm nhóm hạnh phúc

“Rượu California, Pháp hay Chi lê?”

“Cậu thích loại nào hơn?”

Hector và Édouard lại có mặt trong nhà hàng sang trọng - nơi có thể thấy toàn cảnh thành phố sáng đèn và những chiếc tàu đậu trên vịnh, và họ trò chuyện như thể vẫn gặp nhau hàng ngày - điều chỉ diễn ra giữa những người bạn thật sự.

Trong khi chờ đợi người phục vụ rượu, Édouard hỏi Hector đã học được gì có thể giúp ích cho Édouard hay không.

Hector thấy rằng Édouard có vẻ hài lòng khi gặp lại anh, nhưng không đặc biệt vui sướng, cũng như trước đây vậy. Anh nghĩ mình có thể giúp Édouard một số lời khuyên hữu ích.

“Để bắt đầu, tớ phải nói rõ rằng có rất nhiều kiểu hạnh phúc khác nhau. Hãy gọi chúng là những nhóm hạnh phúc.”

“Điều đó không khiến tớ ngạc nhiên,” - Édouard nói, - “nhưng chúng gồm những gì?”

“Ở đây có năm nhóm hạnh phúc. Đầu tiên, hai nhóm hạnh phúc bùng nổ và hai nhóm hạnh phúc lặng thầm. Hạnh phúc bùng nổ là vui mừng, tổ chức tiệc tùng, du lịch, lên giường với người phụ nữ mà cậu khao khát.”

“A, tớ biết dạng hạnh phúc này! Và nó có bao gồm thứ này không?” - Édouard hỏi, chỉ tay vào chai rượu mà anh phục vụ vừa mang ra.

Hector bảo có, tất nhiên là như vậy, rồi kể cho Édouard về bộ não của những người đàn ông Nhật sau khi uống rượu sakê - trông rất giống nụ cười. Édouard không nói gì, nhưng Hector có thể thấy điều này khiến cậu ta suy nghĩ.

“Nhóm thứ hai của hạnh phúc bùng nổ là được làm công việc mình thích, muốn đạt được mục tiêu đề ra. Nó có thể trong công việc, nhưng cũng có thể trong thể thao, làm vườn, hay thậm chí là trong những con tính phức tạp nếu cậu thích.”

Hector kể về việc Alan thích chạy bộ và làm tính, về lòng yêu thích của Jean-Michel đối với công việc chăm sóc trẻ em và các bà mẹ, về sự hào hứng của giáo sư khi ông nghiên cứu về hạnh phúc.

“Ừm, tớ cũng cảm thấy đôi chút hạnh phúc đó khi làm một số thương vụ thú vị và thuyết phục được khách hàng. Nhưng nó không làm tớ hào hứng.”

“Và có hai nhóm hạnh phúc thầm lặng. Nhóm đầu tiên đơn giản chỉ là cảm giác hài lòng và muốn nó tồn tại mãi mãi. Đó là khi cậu phát hiện rằng mình đang hạnh phúc so với người khác hay so với chính bản thân mình trong quá khứ. Hoặc là khi cậu không so sánh mình với bất kỳ thứ gì khác.”

Hector kể về Agnès đã so sánh mình ở hiện tại với bản thân trong quá khứ rồi kết luận là chưa bao giờ cô hạnh phúc như vậy, dù mọi thứ ở hiện tại có thể không hoàn toàn hoàn hảo. Anh cũng kể về những đứa trẻ ở đất nước Marie-Louise, chúng còn quá nhỏ để biết so sánh.

“Điều này không áp dụng được với tớ. Tớ luôn so sánh bản thân mình với người khác.” - Édouard đáp.

“Với những người đã có được ba triệu đô à?”

“Đúng vậy, và khi tớ đã có ba triệu đô trong tay, thì lại là với những người đã kiếm được hai mươi triệu.”

“Đó là một cách nhìn nhận sự việc.” - Hector bảo. - “Tại sao cậu không so sánh với những người phụ nữ ngồi trên tấm vải dầu trước cửa công ty?”

“Chao ôi, không thể như thế. Tớ chỉ so sánh mình với những người giống mình.”

Anh ta nhấp một ngụm rượu rồi nhận xét:

“Không tệ, nhưng tớ thích chai năm 1976 mà chúng ta đã uống lần trước hơn. Và nhóm hạnh phúc thâm lặng thứ hai là gì vậy?”

“Là điều đó đấy, cách nhìn nhận sự việc. Luôn giữ lòng thanh thản và vững vàng dù chuyện gì xảy ra, thậm chí là khi đối mặt với cái chết.”

Mặt Édouard trắng bệch.

“Cậu nghĩ là tớ sắp chết à?”

“Không, tất nhiên là không. Tớ chỉ nói chung như vậy thôi.”

Anh kể cho Édouard về Djamila trên máy bay và vị sư già trên núi.

Édouard lắng nghe hết sức chăm chú, rồi bảo rằng anh ta hiểu lý do vì sao mình không cảm thấy hạnh phúc.

“Tiệc tùng giờ cũng không còn làm tớ vui vẻ như lúc trước nữa, công việc có đôi khi làm tớ thấy hào hứng, nhưng như tớ đã nói với cậu, tớ không thực sự thích nó. Tớ luôn so sánh bản thân với những người có

nhieu hơn mình. Và trên hết là tớ không hề cảm thấy chút xíu nào bình an. Tớ phát cáu lên ngay khi mọi chuyện chệch ý mình.”

“Vẫn còn nhóm hạnh phúc thứ năm.”

“A, có thể đó là cơ hội cuối cùng của tớ.”

“Đó là hạnh phúc do người khác mang lại: bạn bè, tình yêu, sự quan tâm đến hạnh phúc hay bất hạnh của người khác, cảm thấy có ích cho người khác.”

“Đó cũng có thể là một nguồn bất hạnh lớn lao!” - Édouard nói. - “Người khác khiến cậu thất vọng, bạn bè phản bội cậu. Với tình yêu thì đôi khi cậu còn bị tổn thương nặng nề hơn.”

Hector biết ngay rằng Édouard đã từng yêu, nhưng chắc chắn là mối tình đó kết thúc rất tệ.

“Đúng vậy, nhưng ở bên cạnh người khác và những thứ không hoàn hảo của họ cũng có thể mang lại sự bình yên, nhóm hạnh phúc thứ tư. Và bên cạnh đó, cậu có thể cảm thấy mình có ích cho người khác, không mong lòng biết ơn và vẫn hạnh phúc.”

Édouard nhìn Hector: “Cậu có vẻ giống một nhà sư quá!”.

Hector bật cười. Đột nhiên anh tự hỏi không biết có phải mình đã bắt đầu cười giống vị sư già ấy không.

“Tớ sắp chứng tỏ cho cậu biết là không phải vậy. Tớ không hoàn toàn giống một vị sư đâu.” - Hector nói.

Rồi anh hỏi Édouard về tin tức của Ying Li.

Chắc các bạn cũng đang mong điều này. Hector không thể trở lại Trung

Quốc chỉ để nói chuyện cùng vị sư già và Édouard mà không bận tâm gì về Ying Li.

Édouard kể Ying Li vẫn còn làm việc trong quán rượu lúc trước, thỉnh thoảng anh ta vẫn gặp cô. Và có một lần, Ying Li đã hỏi thăm về Hector.

“Tớ không biết có nên nói cho cậu biết điều đó không.” - Édouard nói.

Tất nhiên là nên, đầu ngay lúc đó Hector cảm thấy nhói tim khi nghĩ đến việc Ying Li đã hỏi thăm tin tức về anh.

Đã khá lâu không đề cập đến trong quyển sách này, nhưng Hector vẫn chưa bao giờ ngừng suy nghĩ về Ying Li - anh nghĩ về cô rất nhiều lần trong ngày, cả khi chợt tỉnh giấc vào ban đêm. Anh cũng đã từng nghĩ đến việc giải cứu Ying Li khỏi công việc cô đang làm và mang cô đến đất nước của anh. Đó là hai thứ mà bạn muốn làm khi yêu một ai đó: giải cứu họ (đôi khi là khỏi chính bản thân mình) và được ở gần bên họ mãi mãi. Nhưng sau đó, khi ngẫm nghĩ lại khoảng thời gian anh đã ở trong căn phòng kho bốc mùi chuột chết, anh nhận ra mình yêu Clara nhiều biết bao. Anh đã biến thành nhà tâm thần học cho chính mình để tự vấn về tình yêu dành cho Ying Li. Anh biết tình yêu đó không chỉ là cảm giác khao khát được giải cứu cô, để trở thành người hùng của cô, mà còn có một phần của cảm giác khao khát muốn làm điều mà những người yêu nhau vẫn thường làm, và một phần khao khát muốn một lần nữa trở lại tuổi thanh xuân, bởi Ying Li vẫn còn rất trẻ, và cô trông thậm chí còn trẻ hơn tuổi thật của mình.

Hector đã từng biết một vài mối tình tương tự như vậy trong cuộc đời và trong công việc của mình, và anh biết rõ nó thường không có kết thúc tốt đẹp. Nếu đến đất nước của anh, Ying Li sẽ không thể làm được việc gì nếu không có anh, và anh sẽ mãi mãi giải cứu cô đến hết cả đời, mà điều này không hẳn là một điều tốt đẹp trong tình yêu, dù lúc ban đầu nó có vẻ rất thú vị.

Hector đã suy nghĩ tất cả mọi thứ đó, và hơn hết, như đã nói ở trên, anh nhận ra Clara chính là người mình yêu, và anh yêu cô ở nhiều khía cạnh khác nhau. (Có nhiều khía cạnh khác nhau của tình yêu còn hơn là của hạnh phúc, nhưng để giải thích điều này cần phải mất cả một quyển sách khác).

Thế là Hector bảo Édouard: “Tớ sẽ giới thiệu với cậu nhóm hạnh phúc thứ năm. Cậu có mang theo điện thoại di động đó chứ?”.

Tất nhiên là có. Édouard chẳng đi đâu mà không có điện thoại bên mình, nên anh ta đưa cho Hector ngay lập tức.

Và Hector gọi cho Eduardo.

Hector có một hành trình tốt đẹp

Hector đã về lại đất nước của mình và trở lại với công việc của một bác sĩ tâm thần. Nhưng cuộc hành trình vừa qua thực sự làm thay đổi rất nhiều cách làm việc của anh.

Anh vẫn kê đơn thuốc cho những bệnh nhân cần đến chúng, vẫn cố giúp người khác khỏe hơn bằng các liệu pháp tâm lý. Nhưng anh đã kết hợp một phương pháp mới vào trong các liệu pháp của mình.

Ví dụ, với một phụ nữ luôn ăn mặc lịch sự cứng nhắc, khuôn mặt khó đăm đăm như một bà giáo già khó tính - đến than phiền rằng không ai thích mình, Hector kể cho bà nghe về những đứa trẻ ăn mày luôn mỉm cười, rồi anh bảo bà suy nghĩ xem vì sao chúng lại hay cười đến thế.

Hoặc khi một người đàn ông đến gặp anh vì chúng lo lắng kinh niên cho sức khỏe của mình dù không có gì nghiêm trọng xảy ra, Hector kể câu chuyện về Djamila trên máy bay - cô gái biết rõ rằng mình sẽ không sống được bao lâu nữa, rồi đề nghị ông suy nghĩ xem tại sao Djamila lại hay mỉm cười và thậm chí đôi lúc còn cảm thấy mình hạnh phúc.

Anh cũng kể cho họ nghe về vị sư già, về bữa tiệc tại nhà Marie-Louise, về Alan thích làm toán, về chú sóc đơi người cho miếng mực chiên giòn, và về những điều khác đã xảy ra trong hành trình của mình, cả những điều mà bạn đã không được kể trong khuôn khổ quyển sách này. Nhưng Hector không bao giờ kể cho họ kết thúc của câu chuyện, anh luôn đề nghị họ suy nghĩ để tìm ra lời giải đáp của riêng mình. Điều này khiến họ phải suy nghĩ và một số người đã quay lại lần sau để nói họ đã hiểu ra điều quan trọng đó.

Với Adeline - cô gái luôn than phiền về đàn ông - anh kể câu chuyện

Agnès đã nhận ra mình hạnh phúc thế nào với hiện tại. Điều này không có tác dụng lắm, bởi nó khiến Adeline nổi giận vì cho rằng Hector chỉ tốn thời gian nói chuyện về người khác thay vì về cô. Sau đó, cô hỏi Alan có phải là người nổi tiếng với những câu đố của mình không. Hector nhận ra anh vẫn còn rất nhiều việc phải làm với Adeline.

Anh cũng gặp lại Roger và Irina lần nữa. Roger rất hạnh phúc bởi những người chuyên giúp đỡ những người như ông đã đăng ký cho ông tham gia một chuyến hành hương. Có lẽ Roger sẽ không cần dùng nhiều thuốc trong suốt chuyến đi này.

Bà Irina bảo rằng chỉ ghé qua để chào Hector, vì bà đã lại có thể thấy được tương lai. Bà nhìn Hector và bảo: “Ồ không, bác sĩ à, tôi có thể thấy là anh đã hơi thiếu khôn ngoan một chút ở Trung Quốc.”

Hector trả lời điều này không chính xác cho lắm, mà ngược lại, anh đã học được những điều khôn ngoan ở Trung Quốc. Nhưng những lời này khiến bà Irina cười lớn.

Tất nhiên anh chưa bao giờ kể cho bà nghe về Ying Li. Mà thực ra thì anh cũng không nói với bất kỳ ai khác, ngoại trừ vài lần hỏi thăm qua điện thoại với Édouard. Bởi vì Ying Li đã không còn làm việc ở quán bar dưới ánh đèn mờ ảo đó nữa, mà cô làm việc cho Édouard, giúp anh trong các dự án tại ngân hàng. Édouard bảo rằng cô làm việc rất tốt, bởi lợi thế của việc còn trẻ tuổi là bạn sẽ học mọi thứ rất nhanh, ngay cả khi bạn không có cùng xuất phát điểm với người khác ngay từ bé, như trong trường hợp của Ying Li.

Hắn các bạn đang tự hỏi làm thế nào mà chuyện này có thể xảy ra, vì cô vẫn còn vướng mắc với tên người Trung Quốc cao lớn và người phụ nữ trong xe hơi - những người đã nổi giận với Ying Li vào đêm cô ăn tối cùng Hector. Ying Li rất đáng giá với bọn chúng, và hơn nữa cô không phải là vật để mua bán, bạn chỉ có thể thuê cô với tư cách là một khách hàng.

Đây là những gì đã xảy ra:

Trong nhà hàng, Hector đã gọi điện thoại cho Eduardo bằng điện thoại của Édouard. Có một điều mà bạn cũng nên biết: khi Hector đang ở đất nước Nhiều Hơn, Eduardo đã gọi điện thoại cho anh để nói về tình hình của vợ mình. (Vào lúc đó Hector không biết bằng cách nào Eduardo lại biết anh đang ở cùng Alan và Agnès, nhưng sau đó Clara có kể rằng trong thời gian anh ở đó, có một người bạn nói giọng Tây Ban Nha đã gọi tới văn phòng của cô để hỏi Hector hiện đang ở đâu. Vấn đề là Hector chưa bao giờ kể về Clara cho Eduardo nghe, nên chuyện này cũng chẳng khiến mọi việc rõ ràng hơn chút nào, nhưng như tôi đã nói trước đây, đôi khi tốt nhất là không nên biết toàn bộ câu chuyện).

Qua điện thoại, Eduardo nói với Hector rằng vợ anh ta đã khá hơn rất nhiều kể từ khi dùng loại thuốc mà Hector kê đơn, và thậm chí sau đó còn khỏe hơn nữa khi bắt đầu chữa trị với nhà tâm thần học mà Hector giới thiệu.

“Thật tuyệt vời,” - Eduardo nói. - “Vợ tôi đã trở lại. Tôi có cảm giác như lại được sống với người phụ nữ mà mình từng biết trước khi cô ấy mắc bệnh.”

Anh ta nói với Hector rằng mình mắc nợ Hector một món nợ lớn, và anh ta muốn tặng cho Hector một món quà. Những người như Eduardo có biết tí chút về quà cáp. Nhưng Hector bảo rằng anh muốn một sự trợ giúp nào đó hơn. Sự trợ giúp đó có ý nghĩa như một món quà, nhưng Hector muốn có thời gian suy nghĩ. Eduardo nói rất sẵn lòng, anh ta sẽ trợ giúp bất kỳ điều gì Hector muốn.

Và thế là khi Hector gọi điện thoại cho Eduardo, anh đã nhờ anh ta trợ giúp. Eduardo nói: “Không thành vấn đề”. Tình cờ là anh ta cũng biết đến quán bar với ánh đèn mờ ảo đó trong những chuyến công tác đến Trung Quốc. Hector vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt của tên người Trung Quốc

cao lớn đó khi họ bảo với hắn rằng Ying Li không còn thuộc sở hữu của hắn.

Ying Li tiếp tục làm việc cho Édouard, và cô đã có những tiến bộ vượt bậc. Một ngày kia, cô gặp một anh chàng khoảng cỡ tuổi của mình, đến từ nước của Hector, đang thực hiện nghĩa vụ quân sự ở Trung Quốc (dạng nghĩa vụ quân sự dành cho con cái của những gia đình có tiền), và hai người đã cưới nhau. Sau đó, họ có một đứa con và chọn Édouard làm cha đỡ đầu cho đứa bé. Ying Li cũng muốn đặt tên con là Édouard, nhưng Édouard bảo anh thích tên Eduardo hơn bởi như thế sẽ không gây nhầm lẫn. Và thế là đứa bé được đặt tên Eduardo.

Édouard cũng cảm thấy hạnh phúc hơn, có thể vì cậu ta đã khám phá ra nhóm hạnh phúc thứ năm, cũng có thể vì thỉnh thoảng Édouard lại đến tu viện để trò chuyện cùng vị sư già.

(Hector đã cho cậu ta địa chỉ.) Vị sư già đã trở nên gầy yếu và mỗi một hơn trước, nhưng ông vẫn cười lớn mỗi khi trò chuyện cùng Édouard.

Cuối cùng, Édouard từ bỏ công việc của mình trước khi kiếm được ba triệu đô la. Cậu vẫn tiếp tục làm nghề, nhưng hoàn toàn miễn phí. Cậu giúp người dân ở các nước nghèo tương tự như nước của Marie-Louise kiếm tiền để con cái họ có thể đến trường và nhận được sự chăm sóc y tế đầy đủ. Và cậu cũng tìm cách giúp những người nghèo có thể vay được tiền để có vốn làm ăn, kiếm tiền nuôi con. Édouard rất yêu thích công việc mới này. Cậu ta đã thay thế Bài học số 4: *Nhiều người cho rằng hạnh phúc đến từ việc có nhiều tiền bạc hơn hoặc nhiều quyền lực hơn bằng Bài học số 13: Hạnh phúc là cảm thấy mình có ích cho người khác.* Bạn có thể cho rằng chẳng có gì đáng nói ở đây bởi Édouard đã rất giàu có khi kiếm gần đủ ba triệu đô như mong ước, nhưng bạn phải hiểu rằng trong mắt của Édouard thì mình không hề giàu tí nào. Cậu ta biết rất nhiều người có trong tay ít nhất hai mươi triệu đô la và tất cả những gì họ nghĩ trong đầu là kiếm thêm nhiều nhiều nữa.

Một ngày nọ, Hector nhận được thư của em gái Djamila.

Trong thư là một bức hình rất đẹp của Djamila từ trước khi cô bị bệnh, cười thật tươi nụ cười mà chỉ những người hạnh phúc mới có được. Cô em gái giải thích rằng Djamila đã kể cho mọi người nghe về Hector. Djamila không bao giờ quên những gì Hector đã làm cho mình và muốn em gái gửi bức hình này cho anh khi cô không còn trên đời này nữa.

Jean-Michel vẫn tiếp tục chữa bệnh cho các bà mẹ và trẻ em, còn Alan không ngừng say sưa với những tính toán và vẫn giữ thói quen chạy bộ mỗi sáng. Agnès tiếp tục nghiên cứu về con cái của người khác, đồng thời nuôi nấng các con mình rất tốt. Bọn sóc vẫn đến quán cà phê vào giờ ăn trưa mỗi ngày.

Nhưng bạn phải hiểu rằng những người này thật sự đã rất hạnh phúc từ trước khi câu chuyện này bắt đầu, có thể chỉ ngoại trừ giáo sư - người thỉnh thoảng vẫn tức điên lên vì Rupert và Rosalyn. Thỉnh thoảng Hector còn nghĩ về cô em họ của Marie-Louise, thậm chí anh còn gặp lại cô một lần nữa khi cô đến thăm nước anh. Lần này, cả hai người đều xử sự rất phải phép, chỉ gặp nhau để ăn trưa, bởi đôi lúc sự lệch chuẩn không mang lại điều gì rắc rối nhưng có những lúc chúng sẽ dẫn đến vô vàn tác hại khôn lường.

Hector vẫn tiếp tục gặp gỡ những người rất buồn hoặc rất sợ hãi hoặc trải qua những bất hạnh thực sự hoặc không trải qua điều gì giống như vậy nhưng lại không hạnh phúc với cuộc sống. Nhưng kể từ sau chuyến đi, anh cảm thấy yêu công việc của mình hơn, và yêu Clara hơn. Và kết quả là Clara trở nên ít bận tâm tới những cuộc họp liên miên, ngưng mang công việc về nhà mỗi cuối tuần, bắt đầu nhìn ngắm những đứa trẻ khi thấy chúng đi cùng mẹ trên đường. Hector trông thấy tất cả những thay đổi đó, và anh bắt đầu nghĩ rằng một ngày nào đó, anh và Clara sẽ cưới nhau, sống bên nhau hạnh phúc và có thật nhiều con cái.

Lời cảm ơn

Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến các bạn bè tôi và gia đình họ vì lòng hiếu khách tuyệt vời đã thể hiện trong những chuyến viếng thăm của tôi đến đất nước họ theo cuộc hành trình của Hector: Hans và Elisabeth, Peter và Margaret, Bob và nhóm của anh tại Trường Đại học California, Los Angeles (UCLA), Siew và Khai, Marie-Joséphine và Cyril. Cũng rất cảm ơn đến Étienne vì đã giới thiệu tôi với đất nước Trung Quốc, và đến Nicolas vì đã dành thời gian quý báu của mình để hóa thân thành người hướng dẫn tuyệt vời cho riêng tôi. Cũng với lòng biết ơn tương tự, tôi xin dành cho Đạo luật Hỗ trợ Y tế Hàng không mà giờ đây đang bảo vệ cho những bác sĩ trợ giúp về y tế trên các chuyến bay thương mại. Ngoài ra, tôi cũng muốn thể hiện lòng biết ơn của mình tới tất cả mọi người ở Nhà xuất bản Odile Jacob nói chung và những độc giả sớm nhất của các chuyến phiêu lưu của Hector nói riêng: Jean-Luc Fidel, Catherine Meyer, Cécile Andrier, Jean-Jérôme Renucci. Và cuối cùng là lời cảm ơn đặc biệt đến Odile Jacob và Bernard Gottlieb vì đã đón nhận và ủng hộ quyển sách này theo một cách thức khác biệt với những quyển trước đây của tôi.

HẾT

FRANÇOIS LELORD

HECTOR & hành trình thú vị đi tìm hạnh phúc

"Một dự ngôn hấp dẫn đã làm lay động trái tim của hơn 2 triệu độc giả trên toàn thế giới!"

- Amazon.com

Hector là một bác sĩ tâm thần trẻ tuổi ở Pháp. Anh không hiểu lý do tại sao mà nhiều bệnh nhân của mình cảm thấy không vui vẻ với cuộc sống đầy đủ ở một thành phố xinh đẹp và nhiều tiện nghi như Paris. Vậy là anh quyết định thực hiện một hành trình vòng quanh thế giới, từ Paris đến Trung Quốc, châu Phi, Hoa Kỳ để quan sát cuộc sống của những người anh gặp với hy vọng tìm ra bí mật của hạnh phúc.

Kết hợp sự hấp dẫn của văn chương Pháp với triết lý đầy cảm hứng và say mê, cuộc hành trình trên khắp thế giới của Hector mang đến cho độc giả những suy ngẫm thâm thúy, sự hài hước thú vị và sự sáng khoái mà lâu rồi chúng ta mới được gặp.

Việt
Việt
Việt

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO Trí Việt

111 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM - Tel: (84) 90227079 - Fax: 84224940
Email: triviet@firstnews.com.vn - Web: www.firstnews.com.vn

8 935086 851618

GIÁ: 56.000 ĐỒNG

Finding love is a fixation now and that's because although romantic love can sometimes cause a lot of suffering it can also give people peaks of happiness that come very close to our ideal of 'the happy state.'

Francois Lelord

tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ